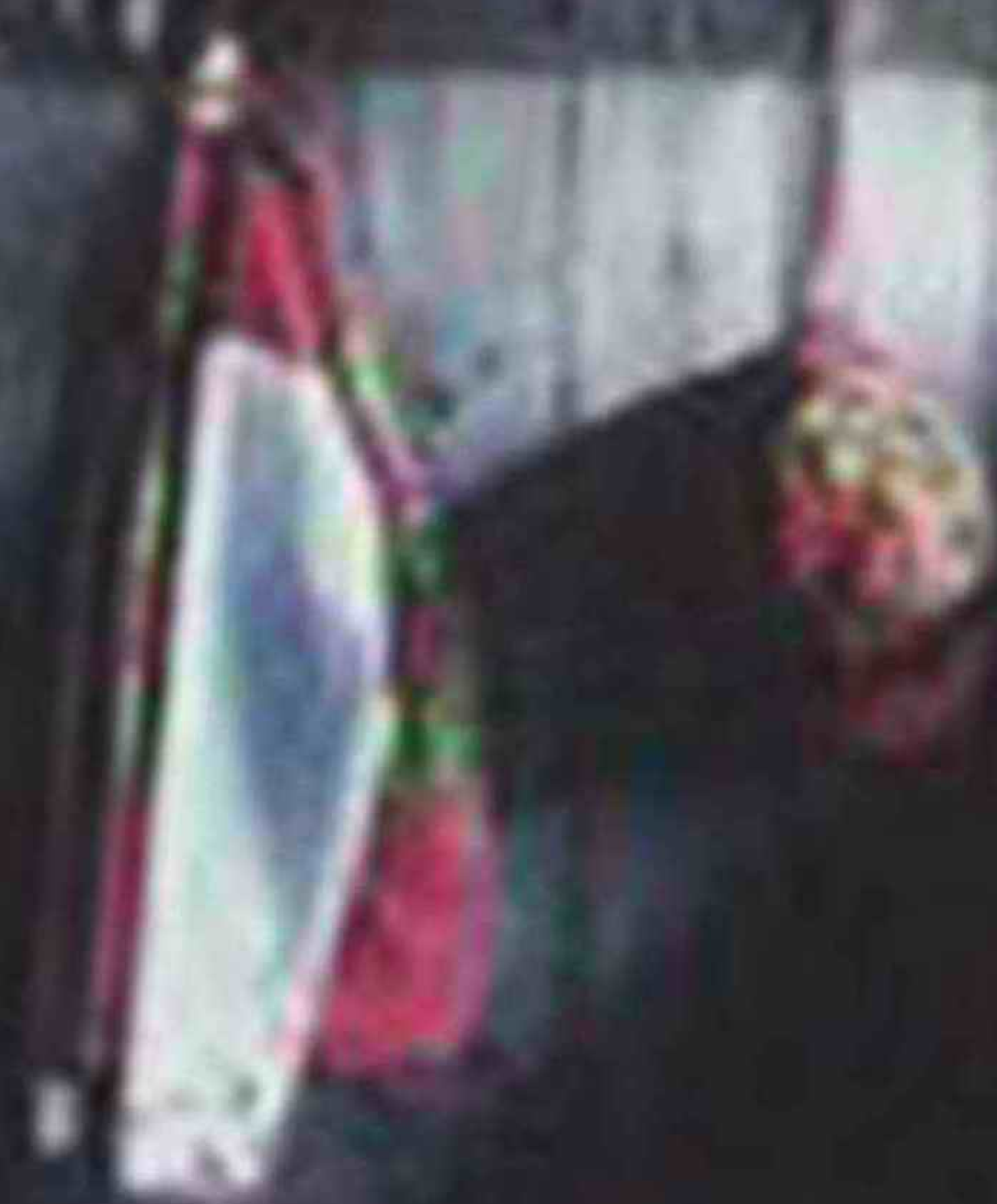
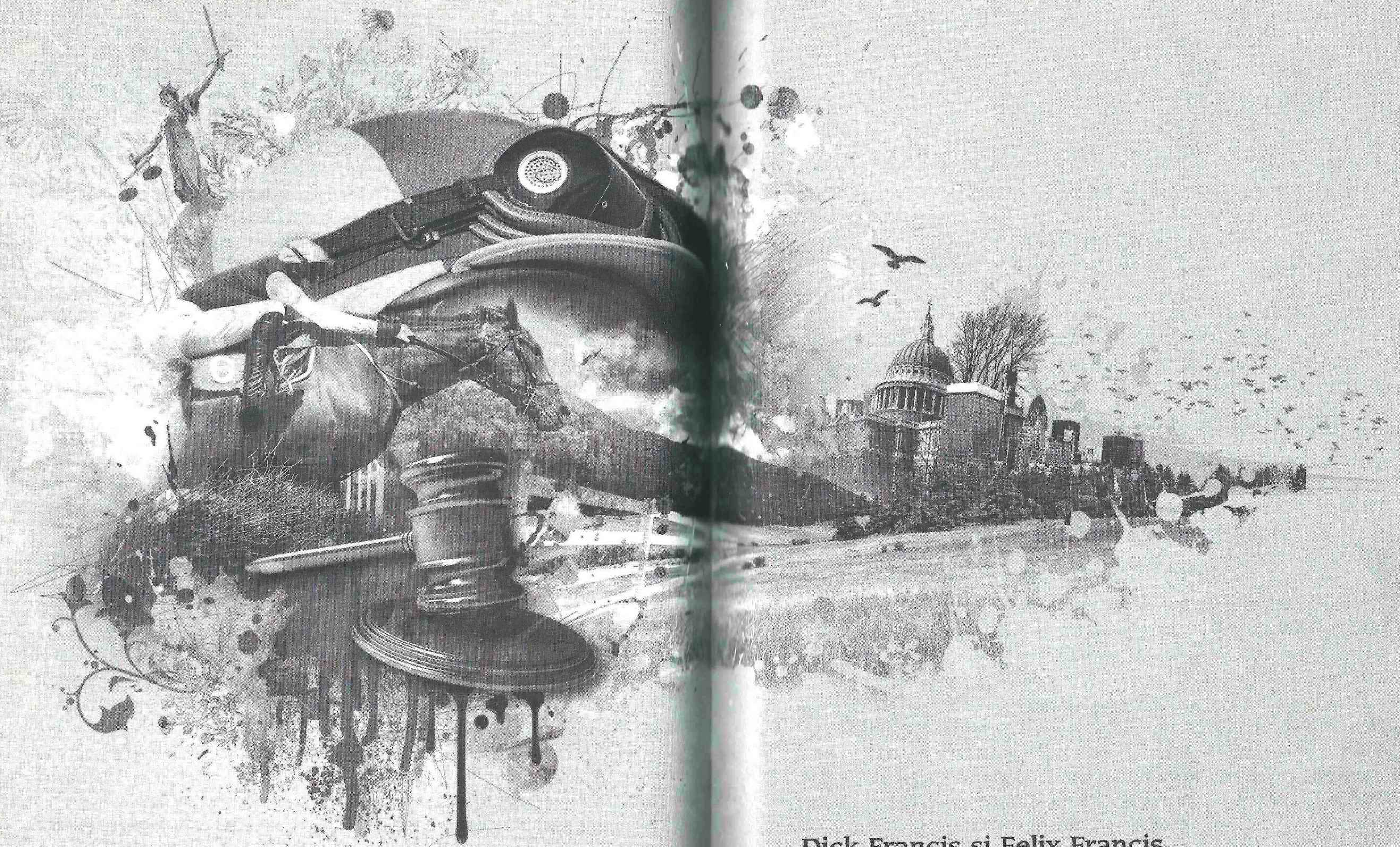
DICK FRANCIS
și FELIX FRANCIS

ROBA DE MĂTASE

Dick Francis și Felix Francis

ROBA DE MĂTASE

DICK FRANCIS
şi FELIX FRANCIS

ROBA DE MĂTASE

Spectacolul incitant al curselor de cai şi tensiunea apăsătoare din sălile de judecată de la Old Bailey sunt măiestrit întreţesute în acest minunat roman al „echipei" Francis. Un jocheu căruia i-a fost înscenată o crimă şi afacerile ilegale de la o crescătorie de cai sunt doar o parte din iţele pe care trebuie să le descâlcească tânărul avocat Geoffrey „Perry" Mason, cu ajutorul prietenei sale, medicul veterinar Eleanor Clarke.

282

DICK și FELIX FRANCIS

Dick Francis este cunoscut milioanelor de fani ca autor de cărți bestseller și multor altora ca jocheul care a câștigat afecțiunea regretatei regine-mamă. În 1956 a concurat cu faimă pe unul dintre caii ei, Devon Loch, în cursa cu obstacole naturale Grand National, însă a suferit o lovitură cumplită când calul, aflat la acel moment pe prima poziție, s-a prăbușit la patruzeci de metri de linia de sosire. A fost „deopotrivă punctul culminant și punctul cel mai de jos al carierei mele de jocheu", spune Francis. La scurt timp după aceea s-a hotărât să se retragă din profesia de jocheu și să înceapă o carieră de scriitor care avea să se dovedească de un uriaș succes.

Născut pentru călărie

Richard Stanley Francis s-a născut în Lawrenny, South Wales, în 1920. De la o vârstă fragedă, el și fratele său, Doug, au început să călărească pe măgari, cai și ponei la ferma bunicilor lor, și Dick Francis spune că nu-și poate aminti o perioadă când n-a visat să devină jocheu. Tatăl băieților fusese jocheu în curse cu obstacole naturale înainte de Primul Război Mondial, iar după aceea avusese succes ca negustor de cai. În adolescență, Dick Francis își petrecea timpul îmblânzind cai și învățându-i să se lase călăriți. De asemenea, călărea în ringul de paradă la toate expozițiile de cai majore din Marea Britanie, unde a câștigat numeroase premii pentru „cel mai bun călăreț".

Pentru rege și țară

Izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial a pus capăt aspirațiilor tânărului călăreț: în 1940, Dick Francis s-a înrolat în RAF. Timp de doi ani a fost cantonat în Africa de Sud. Apoi a luat lecții de pilotaj pe avioane Spitfire, a absolvit în vara anului 1944 și a pilotat bombardiere Lancaster până la încheierea războiului.

O celebritate națională

După război, Dick Francis a devenit în scurt timp o celebritate în lumea curselor

Ca jocheu amator, Geoffrey „Perry" Mason
e obişnuit cu concurenţa acerbă atunci când încearcă
să rămână în frunte într-o cursă importantă.
Nu e străin nici de presiune în viaţa sa profesională
de avocat pledant la Old Bailey.
Dar când se trezeşte atacat personal
de un duşman anonim care-i porunceşte
să piardă în mod deliberat cazul următor,
chiar se îngroaşă gluma...

Prolog

MARTIE 2008

– Vinovat.

Îl urmăream pe preşedintele juriului dând verdictele. Purta o haină de tweed de culoare deschisă peste cămaşa în dungi, albastru cu alb. La începutul procesului etala cu regularitate şi o cămaşă sobră în dungi, dar poate că, pe măsură ce timpul trecuse, cu greu, vestimentaţia ultrarelaxată a celorlalţi unsprezece îl făcuse să se simtă incomod de oficial, aşa că acum avea cămaşa descheiată la gât. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi, era cărunt şi avea o postură dreaptă. Îmi închipuiam că e director de şcoală pensionar, foarte obişnuit să-şi asume controlul.

– Vinovat, a rostit el din nou, cam neliniştit, dar cu un glas profund şi puternic.

Îşi menţinea privirea aţintită ferm asupra judecătorului cu perucă aşezat la stânga lui, ceva mai sus. Nu s-a uitat nici măcar o dată la tânărul aflat în boxă, la dreapta lui. Ne găseam în sala de judecată numărul 3 de la Old Bailey, unul din tribunalele mai vechi, victoriene, ale Curţii Penale Centrale, proiectat la vremea când procesul aplicării legii avea menirea de a intimida şi a descuraja infractorii. Totuşi, cu tot aerul ei solemn, sala de judecată nu era mai mare decât un salon de dimensiuni rezonabile. Judecătorul, aşezat sus, la pupitrul său lung, domina spaţiul, iar acuzatul, avocaţii şi juraţii stăteau atât de aproape unii de alţii, încât dacă ar fi vrut, ar fi putut să se aplece în faţă şi să se atingă.

Cu totul, preşedintele juriului cel cu aer de director de şcoală a repetat acelaşi cuvânt de opt ori înainte să se aşeze la loc – cu un mic oftat de uşurare, am simţit eu.

Juriul îl găsise pe tânăr vinovat de toate cele opt capete de acuzare, pa-

tru de atac la persoană ducând la vătămare corporală, trei de cauzare de vătămare corporală gravă și unul de tentativă de omor.

Nu eram prea surprins. Și eu aveam convingerea că tânărul era vinovat – și eram avocatul lui.

„De ce oare mi-am irosit zilele preferate din întregul an stând în Old Bailey și încercând să salvez un personaj atât de nemeritoriu de la o ședere îndelungată la pârnaie?" m-am întrebat. Aș fi preferat de departe să mă aflu la Cheltenham, la festivalul curselor de cai. Mai ales că mă așteptam ca în după-amiaza aceasta să călăresc pe murgul meu jugănit, de doisprezece ani, în cursa Foxhunter Chase, numită și Cupa de Aur a jocheilor amatori.

Aproape înainte ca președintele juriului să-și fi reluat locul pe scaun, avocatul acuzării s-a ridicat ca să informeze Curtea cu privire la condamnările anterioare ale inculpatului. Și nu erau inventate. Fusese condamnat de patru ori pentru infracțiuni violente, între care două răniri cu rea intenție. În două rânduri, tânărul fusese închis într-o instituție pentru infractori minori.

I-am privit pe membrii juriului cum asimilează informația. Petrecuseră aproape o săptămână cu deliberările, înainte să-și dea verdictul. Acum, unii dintre ei erau vizibil șocați să descopere adevăratul caracter al tânărului de douăzeci și trei de ani, îmbrăcat elegant, din boxă, care afișa un aer absolut îngeresc.

De ce, așadar, acceptasem un astfel de caz fără speranță? Pentru că un prieten al unui prieten al părinților tânărului insistase pe lângă mine. Mă rugase fierbinte să-l accept, jurându-mi că acuzațiile sunt rezultatul unei confuzii de identitate. Și, desigur, pentru că primeam un onorariu gras.

Totuși, descoperisem în scurt timp că singura confuzie din acest caz era convingerea de nezdruncinat a părinților că ar fi fost imposibil ca îngerașul lor să facă un lucru atât de urât ca atacarea unei familii cu o bâtă de baseball. Singurul motiv al atacului fusese acela că tatăl din acea familie făcuse plângere la poliție pentru că tânărul folosea strada din fața casei lor drept pistă pentru curse de mașini între amatori, în fiecare seară, până pe la două, trei dimineața.

Cu cât aflam mai multe despre clientul meu, cu atât îmi dădeam seama ce greșeală făcusem acceptând dosarul. Vinovăția lui îmi părea atât de clară, încât crezusem că procesul se va încheia curat și rapid, iar eu voi putea pleca la cursele de la Cheltenham cu inima ușoară și cu portofelul greu.

Faptul că juriului îi trebuise inexplicabil de mult timp ca să ajungă la o concluzie absolut bătătoare la ochi a fost o anomalie bizară.

Mă gândisem s-o șterg la curse, pretinzându-mă bolnav, dar judecătorul era și el amator de curse și chiar cu o seară înainte mă compătimise pentru că nu voi putea să particip la Foxhunter Chase. Dacă m-aș fi dat bolnav și apoi aș fi participat la cursă, m-aș fi trezit cu siguranță în fața lui, acuzat de sfidarea curții, și atunci aș fi putut să-mi iau adio de la orice aspirație de a fi promovat avocat al Curții Regale – purtător de robă de mătase.

Toți avocații pledanți își doreau să devină avocați ai Curții Regale, dar numai circa zece la sută reușeau. Funcția era rezervată doar pentru cei mai buni din profesie.

În Foxhunter Chase nu-ți înscriai pur și simplu calul, ci trebuia să te calific câștigând alte curse, și reușisem să fac acest lucru pentru prima oară. Anul următor, atât calul, cât și călărețul aveau să fie mai vârstnici cu un an și nici unul dintre noi nu se afla în primul zvâcnet al tinereții. Era posibil să nu mai avem nici o altă șansă împreună.

M-am uitat la ceas. Cursa urma să înceapă în jumătate de oră. Calul meu avea să concureze oricum, dar având alt jocheu în spinare, și uram ideea asta. În clipa aceea ar fi trebuit să mă aflu în vestiarul de la Cheltenham, trăgând pe mine pantalonii ușori de călărie și bluzonul de mătase în culori vii, nu aici, în costum din stofă în dungi foarte subțiri, cu robă și perucă.

– Domnule Mason! a repetat judecătorul scoțându-mă din reverie. Am întrebat dacă apărarea dorește să spună ceva înainte de pronunțarea sentinței.

– Nu, onorată instanță, am răspuns.

Pe cât vedeam, nu existau circumstanțe atenuante. Nu puteam susține că tânărul era produsul unui mediu familial cu privațiuni. Părinții săi erau oameni iubitori, atât în relația cu fiul lor, cât și în cea dintre ei doi, și-și primise educația la una din cele mai importante școli private din țară – cel puțin până la șaptesprezece ani, când fusese exmatriculat pentru tiranizarea colegilor.

– Deținutul să se ridice în picioare! a anunțat grefierul.

Tânărul s-a ridicat încet, aproape cu un aer de superioritate. M-am ridicat și eu.

– Julian Trent, i s-a adresat judecătorul, acest tribunal te-a găsit vinovat de făptuirea unui atac violent și neprovocat asupra unei familii nevinovate, inclusiv de tentativă de omor. Ai la activ condamnări pentru violență și

pari a nu fi capabil ori dornic de a învăța că purtările dumitale sunt greșite. De aceea, vei sta la închisoare opt ani. Luați-l.

Julian Trent a ridicat doar din umeri și doi gardieni voinici l-au condus din boxa acuzaților pe scări în jos, spre celulele din subsol. În galeria publicului, doamna Trent a izbucnit în plâns, iar omniprezentul ei soț a început s-o consoleze. M-am întrebat dacă săptămâna întreagă cât ascultaseră dovezile incriminatoare ale cazului adusese vreo schimbare în părerea trandafirie pe care o aveau despre băiețelul lor.

Nădăjduisem în sinea mea că judecătorul îl va închide pe tânărul Julian pe viață. Știam că, în ciuda sentinței de opt ani, de fapt va trece doar jumătate până când se va întoarce pe stradă, folosindu-și cu aroganță bâta de baseball ca să amenințe și să bată vreun alt biet suflet care-i ieșea în cale.

Nu-mi dădeam seama câtuși de puțin, la acel moment, că asta se va întâmpla nu peste patru ani, ci considerabil mai devreme și că la primire mă voi afla chiar eu.

Capitolul 1

NOIEMBRIE 2008

– Salut, Perry! Ce mai faci?

– Bine, mulţumesc, am răspuns fluturând mâna.

La drept vorbind, nu mă cheamă Perry, ci Geoffrey, dar am renunţat de mult să mă aştept ca restul jocheilor să-mi folosească adevăratul nume. Când eşti avocat, ba chiar avocat pledant, şi porţi numele de familie Mason, trebuie să te aştepţi la una ca asta.

În sinea mea, eram foarte încântat că profesioniştii cu care aveam ocazional contacte de o clipă mi se adresau cât de puţin. Ei trudeau permanent pe numeroasele terenuri de curse din toată ţara, pe când eu concuram în medie de zece, douăsprezece ori pe an. Un „jocheu amator“, cum eram definit în mod oficial, era tolerat şi atât, cu condiţia să-şi cunoască lungul nasului şi locul, care era lângă uşa vestiarului – acolo era întotdeauna cel mai frig.

– Vreun caz palpitant, Perry? a întrebat o voce din capătul celălalt.

Am ridicat privirea. Steve Mitchell făcea parte din elită; în ultimele câteva sezoane concurase constant cu alţii doi pentru coroana de jocheu campion în cursele cu obstacole naturale. În prezent era campionul titular.

– Doar din cele obişnuite, am răspuns. Răpire, viol şi crimă.

– Nu ştiu cum rezişti! a comentat el trăgându-şi peste cap un pulover cu guler rulat.

– E şi ăsta un serviciu. Şi e mai puţin periculos decât al tău.

– Mda, presupun că da. Dar viaţa câte unuia depinde de tine. Dacă dai rasol, cineva ar putea face ani de puşcărie, a adăugat el punându-şi pantalonii.

– Ar putea să intre la puşcărie fiindcă merită, indiferent ce aş face.

– Asta te face să te simți învins? a întrebat el încheindu-și haina alb cu albastru.

– Ha! am râs. Când câștig, îmi asum o parte din lauri. Când pierd, spun că justiția își urmează cursul.

– A, eu nu! a râs și el, desfăcând larg brațele. Când câștig îmi asum toți laurii, iar când pierd dau vina pe cal!

Toți au râs la asta. Pălăvrăgeala din vestiar era antidotul primejdiei. Zilnic, de cinci-șase ori pe zi, tipii ăștia își puneau viața la bătaie, călărind în spinarea unor cai ce cântăreau peste jumătate de tonă, peste garduri de un metru și jumătate, cu cincizeci de kilometri la oră, fără centură de siguranță, fără airbag și cu protecție aproape zero.

– Mai puțin atunci când îl împiedici tu.

Vocea avea un accent scoțian distinctiv. Râsetele au încetat într-o clipită. Pot spune fără teama de a greși că Scot Barlow nu era obișnuitul cu cea mai mare popularitate din sala jocheilor. Venit de la oricine altcineva, acest comentariu ar fi fost un nou motiv de veselie, însă din partea lui Scot Barlow suna amenințător.

La fel ca Steve Mitchell, Barlow era unul din cei mai buni trei jochei și în prezent conducea cursa pentru titlu, cu câte o victorie din când în când. Dar lipsa de popularitate a lui Scot Barlow nu se datora succeselor sale, ci reputației de a-și turna confrații jochei autorităților dacă aceștia încălcau regulile. Unul dintre ei îmi spusese odată: „Barlow e un trădător, așa că nu-l lăsa să pună mâna pe formularele tale de pariu!" Jocheilor profesioniști le era interzis să parieze pe cai. Condițiile licenței de călărie conțineau în mod explicit această prevedere. Însă desigur că unii pariau, iar Scot Barlow era renumit pentru că-și buzunărea colegii jochei, în căutarea formularelor de pariu ilicite, pe care le dădea apoi inspectorilor.

Ne aflam în vestiarul jocheilor, aferent terenului de curse Sandown Park din Surrey, iar eu urma să concurez în a cincea cursă, o cursă cu obstacole cu lungimea de cinci kilometri, rezervată amatorilor. Faptul că participam într-o sâmbătă a curselor importante mă ungea la inimă. Mai nou, cursele pentru amatori erau rare, îndeosebi la sfârșit de săptămână, iar eu trebuia de regulă să mă mărginesc la astfel de curse, întrucât limita de greutate în cadrul lor era de obicei mai mare decât în cele în care aș fi concurat cu profesioniști. Greutatea mea crescuse inexorabil până la nivelul considerat firesc pentru un bărbat care se apropia de a treizeci și șasea aniversare și avea un metru șaptezeci și cinci desculț. Făceam tot ce-mi stătea în

puteri ca s-o țin sub control și în lunile de iarnă mă înfometam cu regularitate ca să pot concura, primăvara, în zilele dedicate jocheilor amatori.

Erau chemați jocheii pentru cursa a treia, evenimentul principal al după-amiezii, și, ca de obicei, nu se producea pic de năvală spre ușă. Jocheii sunt în general foarte superstițioși și multora le place să iasă ultimii din vestiar, ca să le poarte noroc. Unii zăbovesc chiar, lustruindu-și ochelarii de protecție deja curați, până după ce sună clopotul de încălecare, iar oficialii au palpitații până reușesc să-i scoată afară. În timp ce ultimul membru al trupei de întârziați ieșea, mi-am pus haina de tweed peste bluzonul de mătase și am mers să privesc competiția la televizoarele din sala de cântărire.

După ce Steve Mitchell, în alb și albastru, a trecut ca vântul pe lângă stâlp, câștigând cu un cap distanță, am revenit în sanctuarul jocheilor ca să-mi creez starea de spirit necesară pentru cursa a cincea. Știam că, dacă nu sunt pregătit cum se cuvine, totul va părea că s-a sfârșit înainte să fiu măcar pregătit să înceapă.

M-am așezat pe bancheta ce împrejmuia încăperea și am reluat în minte unde voiam să mă aflu când se ridicau barierele, unde voi fi când ne vom apropia de primul obstacol și unde speram să fiu când ne vom apropia de ultimul. Desigur că, în mintea mea, noi aveam să câștigăm cursa. Și n-ar fi fost un lucru chiar atât de neașteptat. Murgul meu și cu mine aveam să plecăm de pe poziția de favoriți. Victoria lui de la festivalul din Cheltenham, în martie, ne garanta asta.

Steve Mitchell s-a întors în vestiar în pas de dans, având pe față un zâmbet mai larg decât autostrada cu opt benzi din apropiere.

– Ia zi, Perry, ce părere ai de asta? a spus el dându-mi o palmă peste spate și scoțându-mă din transă. Minunat, pe toți dracii! Și l-am bătut pe nemernicul de Barlow. Ar fi meritat să-i vezi mutra! Era în culmea furiei, a zis el râzând expansiv. Să-i fie naibii învățătură de minte!

– Pentru ce? am întrebat cu nevinovăție.

A rămas nemișcat o clipă și m-a privit iscoditor.

– Pentru că-i un nemernic, a spus și s-a întors spre cuierul lui.

– Oricum ar fi, bravo! i-am spus.

Dar momentul trecuse, iar el s-a mulțumit să fluture mâna nepăsător și mi-a întors spatele.

– Jochei!

Un oficial a băgat capul pe ușa vestiarului și ne-a chemat pe noi, cei

nouăsprezece amatori, în ringul de paradă. Adrenalina îmi pulsa în vene; am sărit de-a dreptul în picioare și am plonjat peste prag. Nu mă interesa superstiția cu ultimul ieșit din vestiar, mulțumesc frumos. Voiam să savurez fiecare clipă.

Adoram acest sentiment. El era patima mea, drogul meu. Era o nevoie venită din adâncul ființei mele, o compulsie, o dependență. Gândul la căzături urâte, oase rupte și mădulare învinețite era alungat într-o clipă de fiorul și anticiparea cursei pe cale să înceapă.

Am ajuns în ringul de paradă și m-am oprit, înfiorat de emoție, pe iarba tunsă scurt, lângă antrenorul meu, Paul Newington.

Cu vreo cincisprezece ani în urmă, când îmi cumpărasem primul cal, Paul era considerat în branșă „noul tânăr antrenor promițător, în ascensiune". Acum era considerat omul care nu și-a fructificat pe deplin potențialul. Departe de a fi promițător și în ascensiune, acum îl pândea pericolul declinului definitiv și se lupta să-și umple costisitorul grajd de antrenament din Great Milton, la doi pași de Oxford, spre est. Dar eu îl plăceam, iar experiențele pe care le avusesem în privința abilităților lui fuseseră toate pozitive. De-a lungul anilor cumpărase în numele meu o serie de cai de curse cu obstacole sănătoși, care mă purtaseră în siguranță pe sute de kilometri și peste mii de obstacole.

– După mine, ar trebui să învingeți gașca asta, a spus Paul făcând un semn vag cu mâna spre celelalte grupuri din ringul de paradă. Calul tău mai are puțin și-și ia zborul de unul singur.

– Așa sper, am răspuns.

Agitația mea a crescut când un oficial a sunat din clopot și a cerut jocheilor să încalece. Paul m-a ajutat să urc pe calul care-mi era la acea oră mândria și bucuria. Sandeman era de departe cel mai bun din câți avusesem vreodată. Paul mi-l cumpărase pe când avea opt ani și un palmares amestecat în cursele cu obstacole artificiale. Se gândise că Sandeman era prea mare ca să sară peste obstacole artificiale și că s-ar descurca mult mai bine cu obstacolele naturale, și avusese dreptate. Până-n acel moment câștigaserăm împreună opt curse, iar el câștigase încă cinci fără mine în șa.

Aceasta era prima sa cursă după vacanța din vară. La 1 ianuarie avea să împlinească treisprezece ani și, în consecință, se apropia de amurgul carierei sale. Paul și cu mine plănuiserăm să participe la doar două curse înainte de ceea ce nădăjduiam să fie o repetare a victoriei la Foxhunter Chase din Cheltenham.

Făcusem cunoştinţă cu lumea curselor cu obstacole naturale datorită unchiului meu Bill, când aveam doisprezece ani. Acesta fusese însărcinat să mă scoată la plimbare în ziua aceea şi să mă împiedice să fac pozne. Urcasem bucuros pe locul din faţă al iubitei sale maşini decapotabile, un MG Midget, şi porniserăm spre coasta de sud, mai precis spre Worthing, în West Sussex, unde ne plănuiserăm ziua.

Unchiul Bill n-avea deloc intenţia să-şi petreacă ziua târându-şi după el tânărul nepot pe plaja de pietriş abruptă din Worthing, ci a mai mers douăzeci şi patru de kilometri spre vest, până la terenul de curse Fontwell Park, şi aşa s-a născut pasiunea mea nepieritoare pentru cursele cu obstacole.

Pe aproape orice teren de curse britanic, spectatorii au posibilitatea de a sta chiar lângă un obstacol, de a trăi fiorul apropierii când caii de jumătate de tonă se lansează peste şi prin gardurile de mesteacăn dese, de a auzi bufniturile copitelor lor pe iarbă, de a simţi cum se cutremură pământul şi de a trăi entuziasmul participării la cursă. La Fontwell, traseul cursei cu obstacole are forma cifrei opt, aşa că poţi să alergi între obstacolele aflate aproape de punctul încrucişării şi să fii la un pas de acţiune de două ori pe fiecare circuit. Până spre sfârşitul acelei zile ştiam cu certitudine că vreau să fiu unul dintre acei tineri curajoşi cu bluzoane din mătase în culori intense, care îmboldeau şi îndemnau fără teamă pursângele de sub ei să se lanseze în aer, la o viteză de cincizeci de kilometri la oră, cu speranţă în suflet.

Atât de neclintită-mi era convingerea, încât săptămâni întregi nu m-am putut gândi la nimic altceva şi-mi imploram unchiul să mă ia cu el la curse ori de câte ori reuşeam să scap de activităţile mai pământeşti precum şcoala şi învăţătura.

M-am înscris la o şcoală locală de echitaţie, unde profesorul a încercat zadarnic să mă determine să şed drept în şa, cu călcâiele în jos. Eu eram hotărât să stau în picioare în scări, ghemuit peste grumazul animalului, şi să trec în viteză peste obstacole, aşa cum văzusem la jochei.

Din păcate, pe la şaptesprezece ani mă împăcasem deja cu realitatea faptului că nu-mi voi câştiga niciodată existenţa din cursele de cai. În primul rând, crescusem prea înalt şi dădeam deja semne că voi deveni prea greu pentru un jocheu profesionist. La asta se adăugau aparenta înzestrare pentru reuşita academică şi faptul că tatăl meu hotărâse că-l voi urma la aceeaşi firmă selectă de avocatură în care intrase şi el cu vreo treizeci de ani în urmă. Aveam să-mi petrec viaţa ca avocat consultant, asemeni lui,

efectuând transferuri de proprietăți, redactând testamente și dezlegând nodul căsniciilor eșuate. Plictiseala pe care o promiteau toate acestea mă umplea de groază.

Aveam douăzeci și unu de ani și mă aflam în al treilea an al facultății de drept, la Universitatea din Londra, când scumpa mea mamă a pierdut în cele din urmă îndelungata luptă cu leucemia. Moartea ei mi-a deschis ochii asupra caracterului trecător al vieții omenești. A murit în ziua când împlinea patruzeci și nouă de ani. Această experiență m-a determinat să iau hotărârea fermă de a face ceea ce vreau cu adevărat și nu ceea ce așteptau toți ceilalți din partea mea. Viața e prea scurtă pentru a o irosi.

Mi-am obținut la momentul potrivit diploma, căci părea cumva o greșeală să renunț complet la ea atât de târziu, dar apoi, spre groaza părintelui care-mi rămăsese, am aranjat să plec la Lambourn, ca asistent neplătit și jocheu amator pe lângă un antrenor de cai de curse de categorie mijlocie.

– Dar cum te vei putea întreține? a vrut să știe tata.

– Voi folosi moștenirea pe care mi-a lăsat-o mama, am răspuns, făcându-l să se lanseze într-o tiradă despre lipsa oricărui dram de responsabilitate la tinerii din ziua de azi.

Așa că am plecat la Lambourn în iulie și am folosit moștenirea de la mama nu doar ca să-mi acopăr cheltuielile traiului zilnic, ci și ca să achiziționez un murg jugănit, de șapte ani. Luna august s-a dus în principal cu pregătirile pentru atingerea formei optime. În fiecare dimineață îmi scoteam calul din grajd și-l duceam pe traseul de galop de pe dealurile aflate mai sus de sat, iar în fiecare după-amiază alergam singur pe aceeași rută. Pe la jumătatea lunii septembrie, atât calul, cât și jocheul dădeau semne că sunt pregătiți să concureze.

Absolut întâmplător, prima mea participare la o cursă adevărată a fost la Fontwell, la începutul lui octombrie. Am ieșit pe locul unsprezece din treisprezece, iar antrenorul a părut relativ mulțumit. „Cel puțin n-ai căzut de pe cal", a spus el în timp ce ne întorceam acasă cu mașina lui.

Calul meu și cu mine am mai participat la alte cinci curse în anul acela și de fiecare dată ne-a mers ceva mai bine decât la cursa anterioară, iar în săptămâna dinaintea Crăciunului am ieșit pe locul doi, la diferență foarte mică, la o cursă cu obstacole din cadrul curselor de la Towcester. Până în martie următor participasem la curse cu obstacole, în total, de nouă ori.

Chiar dacă încă nu călărisem pe un învingător, tot iubeam emoția curselor propriu-zise. Dar în intervalele dintre ele începuse să-mi fie dor

de stimularea intelectuală de care mă bucurasem la universitate. Iar moștenirea de la mama începea să dea semne de epuizare. Venise timpul să-mi pun fantezia înapoi în sertarul ei și să-mi câștig existența. Rămâneam neclintit în aversiunea față de munca de avocat consultant; ce altceva mai puteam face cu diploma în drept?

Nu toți avocații sunt avocați consultanți, mi-am amintit că spunea unul dintre îndrumătorii mei în primele săptămâni la universitate. *Mai există și avocați pledanți*. Dacă avocații consultanți se ocupă în general de documente juridice în fundal, singuri în birouri tăcute, cei pledanți sunt combatanții care se ridică și își susțin argumentația în sălile de judecată.

Dintr-odată, ideea de a deveni un avocat pledant care se ridică și își susține argumentația m-a entuziasmat foarte mult, așa că m-am înscris cu elan ca să revin în lumea dreptului.

Și iată-mă, după vreo paisprezece ani, cu o poziție fermă în lumea perucilor din păr de cal, a robelor de mătase și a protocolului din sălile de judecată, dar încercând în continuare să stăpânesc aventura aceasta a curselor.

– Jochei! Prezentați-vă la start!

Strigătul starterului m-a făcut să revin la sarcina imediată. „Ce nesăbuință, să visez într-un astfel de moment!" m-am gândit și mi-am spus cu asprime: „Concentrează-te!"

Eu și ceilalți optsprezece jochei ne-am îndreptat spre start într-o linie strâmbă; starterul a apăsat pe mâner, bariera s-a ridicat brusc și am pornit cu toții. Grupul a trecut încet de la pas la trap, apoi la trap ușor, cursa începând într-un ritm aproape sedentar. Cinci kilometri înseamnă cale lungă, mai ales în noroiul de noiembrie, după o toamnă umedă, și nici unul dintre noi nu făcea greșeala de a porni prea iute înainte să vină momentul potrivit.

La Sandown, caii trebuie să efectueze aproape două circuite complete, sărind peste douăzeci și două de garduri în total. Primul, care apare la timp foarte scurt după start, pare relativ inofensiv, dar le-a venit de hac multor călăreți de-a lungul timpului. Partea pe care se aterizează e considerabil mai jos față de cea de pe care se începe saltul, și înclinația tinde să-i arunce pe cai cu capul în jos. Dar toți cei nouăsprezece concurenți se aflau în continuare în șa când ritmul s-a iuțit și am cotit la dreapta, pe porțiunea dreaptă, pentru a ne confrunta cu cea mai renumită combinație de șapte garduri din cursele cu obstacole. Două garduri simple și un șanț neacoperit, relativ aproape unul de altul, apoi o mică porțiune liberă până la

șanțul cu apă și pe urmă celebrele garduri Railway – trei garduri simple, aflate mai aproape unul de altul decât oricare altele de pe pistele britanice de curse. Se spune întotdeauna că dacă sari bine peste primul totul va fi în regulă, dar dacă dai rasol la primul, calul și călărețul au nevoie de noroc să ajungă intacți la celălalt capăt.

Toți cei nouăsprezece concurenți se aflau în șa, în grup relativ strâns, când am ieșit de pe porțiunea dreaptă și ne-am înscris pe turnanta lungă ce ducea la gardul Pond, iar de acolo, în fața mulțimii de spectatori, pentru prima oară.

Lucrul care m-a izbit cel mai mult când am început să concurez la curse era aparenta izolare în care se aflau participanții. În tribune pot să fie mii de pariori, fiecare strigându-și tare preferințele, dar din câte-și pot da seama jocheii, tribunele ar putea la fel de bine să fie pustii. Sunetul copitelor cailor izbind pământul este principalul zgomot care le inundă simțurile. Există și alte sunete: plesnetul hățurilor sau al cravașei, clinchetul copitelor atinse una de alta, strigătele jocheilor și frecarea copitelor sau a burții cailor de lemnul de mesteacăn când animalele trec peste și prin primii câțiva centimetri de sus ai gardurilor. Laolaltă, toate astea fac ca mediul cursei să fie zgomotos și exclud orice rostire din exteriorul acestei bule de sticlă. Nu pătrunde nici o vorbă de încurajare, nici măcar o singură propoziție sau remarcă. De multe ori, după cursă, jocheii sunt cel mai slab informați despre triumfurile și dezastrele celorlalți.

Ritmul s-a iuțit considerabil după ce ne-am îndepărtat de tribune și am pornit la vale, pe lângă punctul nostru de plecare. Dintr-odată, cursa se desfășura cu maximă seriozitate.

Sandeman și cu mine ne aflaserăm chiar lângă balustrada interioară, la o lungime sau două în urma trioului aflat în frunte. Acum, calul aflat imediat în fața mea începuse să obosească puțin și-mi făceam probleme că voi fi obligat să încetinesc împreună cu el, fiindcă, având-u-i pe ceilalți în paralel cu mine, n-aveam unde să mă duc.

– Fă-mi naibii nițel loc! am strigat la jocheul din față, mai mult cu speranță decât cu reale așteptări.

În curse nu conta altceva decât victoria, și nu învingeai prea des printr-un exces de amabilitate față de adversari. În mod uluitor, jocheul s-a depărtat ușor de balustradă, iar eu m-am strecurat înainte, pe interior.

– Mulțumesc! i-am strigat când am ajuns în paralel cu el, în dreapta sa.

Tânărul amator cu obraz proaspăt și ochi mari mi-a zâmbit larg.

La următorul gard, doi cai au căzut. Ambele animale s-au înclinat în față la aterizare, trimițându-și jocheii care încotro în iarbă. Unul era tânărul care-mi făcuse loc să trec pe lângă el. „Pfui!" mi-am zis. „A fost cât pe ce! Slavă cerului că n-a căzut chiar în fața mea!" A fi „doborât" ca urmare a împiedicării de un cal aflat la pământ era una din cele mai urâte modalități de a pierde.

Noi, ceilalți șaptesprezece, eram bine răspândiți la intrarea pe porțiunea dreaptă pentru a doua și ultima oară. Sandeman încă mai mergea bine sub mine și l-am îmboldit cu putere în fața primului din cele șapte garduri. A zburat peste obstacolul de mesteacăn și a câștigat cel puțin o lungime față de cei doi aflați în continuare la conducere.

– Hai, băiete! i-am strigat.

Am cotit, intrând pe ultima porțiune dreaptă lungă, doar patru dintre noi având o șansă reală. Mă aflam în continuare lângă balustrada interioară. Călcâi, hățuri, călcâi, hățuri – picioarele și mâinile mele trudeau din greu în timp ce ne îndreptam spre gardul Pond. Sandeman se afla chiar în față și un nou salt prelung al lui i-a făcut pe ceilalți să dispară scurtă vreme din câmpul meu vizual, în spate.

– Hai, băiete! i-am strigat iarăși, de astă dată cu răsuflarea împuținată.

Începeam să obosim, însă același lucru se întâmpla și cu ceilalți. Cinci kilometri de goană constituie un test de rezistență teribil. Abia mai găseam energia necesară ca să administrez loviturile de călcâi necesare în burta lui Sandeman.

Ne aflam tot cu nasul în frunte când am țâșnit la penultimul obstacol, dar Sandeman a lovit partea de sus a gardului și a aterizat aproape staționar, pe toate patru picioarele simultan. Rahat! Alți doi cai au trecut pe lângă noi și m-am gândit că totul e pierdut. Sandeman însă avea alte idei și a pornit pe urmele lor. În fața ultimului gard eram iarăși lângă ceilalți și l-am sărit toți trei simultan.

Deși cei trei cai au aterizat laolaltă de cealaltă parte a ultimului obstacol, ceilalți doi au ajuns la linia de sosire înaintea noastră, jocheii lor efectuând un final hotărât, în timp ce eu eram atât de obosit, încât nu puteam decât să mă țin în șa. Ne-am clasat pe locul trei, lucru care avea mai mult de a face cu lipsa mea de rezistență decât cu a lui Sandeman. De bună seamă, petrecusem prea mult timp șezând pe fund în tribunal.

În țarcul pentru deșeuat, am alunecat din spinarea lui Sandeman și a fost cât pe ce să mă așez în iarbă, într-atât de moi îmi erau picioarele.

– Te simți bine? m-a întrebat îngrijorat Paul, antrenorul.

– Da, am spus încercând să desfac curelele șeii. Doar cu foalele nițel obosite.

– Trebuie să te pun și pe tine la galop, a zis el. Nu ajută la nimic să ai un cal în formă, dacă afurisitul de jocheu nu face decât să stea în șa ca un sac de cartofi!

O evaluare aspră, dar probabil justă. Am mormăit:

– Îmi pare rău.

Era un lucru bun că eu plăteam taxele de antrenament.

Cumva, am ajuns până la cântar, ca să fiu cântărit, iar de acolo, înapoi în vestiarul jocheilor, unde m-am așezat greoi pe banchetă și m-am întrebat dacă a sosit momentul să renunț. Dacă voiam să mai continui un an, trebuia să fiu mai în formă; altfel mă putea paște o accidentare gravă. M-am sprijinit, ostenit, de peretele zugrăvit în crem și am închis ochii.

Abia când valeții au început să strângă echipamentul în coșurile mari de nuiele mi-am dat seama că ultima cursă se încheiase, iar eu eram aproape singur în vestiar, și tot nu-mi schimbasem hainele.

M-am ridicat cu încetineală, mi-am scos costumul ușor de călărie, mi-am luat prosopul și am intrat la dușuri.

Scot Barlow stătea pe jumătate în șezut, pe jumătate lungit pe pardoseala de gresie, sprijinit de perete. Din nara dreaptă i se prelingea un fir de sânge și avea ochii umflați.

– Ești teafăr? l-am întrebat mergând lângă el și atingându-l pe umăr.

A ridicat ochii spre mine, dar fără pic de căldură în expresia feței.

– Fă pași, mi-a zis. Blestemații de amatori! Oamenii ca tine îmi iau pâinea de la gură. Ar trebui să fiu plătit ca să-i las pe ăștia de-alde tine să participe la curse!

„Fermecător“, mi-am zis. M-am gândit să-i spun că am concurat într-o cursă rezervată amatorilor și că oricum lui nu i s-ar fi permis să participe, dar se vedea clar că nu are dispoziția necesară pentru o discuție serioasă în contradictoriu.

– Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat.

Presupuneam că avusese parte de o căzătură și că-și julise fața folosind-o pe post de frână pe pământ.

– Fă pași! a repetat. Nu-mi trebuie ajutorul tău. Nu ești mai breaz ca blestematul ăla de-ți e prieten.

– Ce prieten?

– Steve Mitchell blestematul, firește! Cine altcineva crezi că mi-a făcut asta? a replicat el făcând semn spre propria-i față.

– Cum?! am rostit uluit. Steve Mitchell ți-a făcut asta? Dar de ce?

– N-ai decât să-l întrebi pe el. Și nici nu-i prima oară. Acum șterge-o acasă ca un amator cuminte ce ești. Și ține-ți afurisita de fleancă!

Mi-a întors spatele și și-a șters fața cu mâna. M-am întrebat ce să fac. Să mă duc să aduc un asistent de pe ambulanță sau să găsesc un polițist ca să anunț un caz de vătămare corporală?

Până la urmă n-am făcut nimic, doar mi-am adunat echipamentul și am plecat acasă.

– Pe toți dracii, nu-mi vine să cred! a exclamat tare cineva în sala funcționarilor, luni dimineață, când am intrat.

Un astfel de limbaj era o raritate la sediul biroului comun de avocatură și încă și mai rar venind din partea lui Sir James Horley, avocat al Curții Regale și președintele biroului.

Funcția de președinte al biroului era în esență o titulatură onorifică, deținută adesea de membrul cu statutul cel mai înalt, avocatul Curții Regale cu cea mai mare vechime. Toți cei circa patruzeci și cinci de avocați pledanți din acest birou lucrau pe cont propriu. Principalul motiv pentru care ne adunaserăm aici era faptul că astfel puteam folosi în comun servicii de care aveam nevoie cu toții: funcționarii, birourile, biblioteca și așa mai departe. Fiecare dintre noi își păstra responsabilitatea de a-și găsi singur de lucru.

Sir James stătea în picioare în fața meselor de lucru ale funcționarilor, citind cu un aer iritat o hârtie.

– Ce nu vă vine să credeți? l-am întrebat.

– Asta, a răspuns fluturând hârtia spre mine.

M-am apropiat și am luat foaia. Era un e-mail tipărit, cu titlul „Cazul împotriva lui Julian Trent cade".

Nici mie nu-mi venea să cred.

– Dumneata l-ai apărat în prima tură, a spus Sir James – era o afirmație, nu o întrebare.

– Da.

Îmi aminteam prea bine.

– Caz clar ca bună ziua. Vinovat până-n măduva oaselor. Nu-mi pot da seama cum a obținut rejudecarea la recurs!

– Afurisitul ăla de avocat consultant! a replicat Sir James. Iar acum a scăpat cu totul. Caz anulat pe motiv de lipsă de dovezi, spune aici.

„Mai degrabă lipsă de martori pregătiți să facă o depoziție", mi-am zis. „S-au temut că au să fie bătuți măr."

Urmărisem cu deosebit interes recursul la sentința acordată lui Julian Trent, cu toate că nu-l mai apăram pe micul mardeiaș. „Afurisitul ăla de avocat consultant", cum îl numise Sir James, era un membru al echipei de avocați ai acuzării, care recunoscuse că-i convinsese pe unii jurați din procesul inițial să dea verdictul „vinovat". Trei membri ai juriului se duseseră la poliție ca să declare incidentul, iar ulterior, toți trei depuseseră mărturie la audierea de la recurs, afirmând că au fost abordați în mod independent de același avocat consultant. Nu pricepeam în ruptul capului de ce o făcuse, căci dovezile cazului erau copleșitoare. Dar judecătorii de la Curtea de Apel nu avuseseră de ales, trebuiseră să dispună rejudecarea.

Acum se părea că tânărul Julian va scăpa basma curată.

Mi-am amintit ultimul lucru pe care mi l-a spus din celula aflată în subsolul tribunalului Old Bailey în martie, după verdict. Nu era o amintire veselă.

– Ți-o plătesc eu cu vârf și îndesat, nemernic laș! mi-a strigat înveninat când am intrat în celula lui.

Am presupus că, în mintea lui, condamnarea primită era din vina mea, pentru că refuzasem să-i ameninț cu violența pe martori, așa cum îmi ceruse.

– Ai face bine să te păzești, a continuat el amenințător. Într-o zi, curând, am să mă strecor în spatele tău și n-ai să ai habar ce te-a lovit!

Acum mi s-a zbârlit părul pe ceafă și m-am întors instinctiv, ca și cum m-aș fi așteptat să-l găsesc acolo, în biroul nostru. De-a lungul anilor mă mai amenințaseră și alți clienți, dar Julian Trent avea ceva ce mă înfricoșa într-adevăr rău de tot. La momentul condamnării sale fusesem deosebit de recunoscător să-l știu arestat, iar acum îmi doream fierbinte să fi rămas în aceeași situație.

– Te simți bine? S-ar zice că tocmai ai văzut o fantomă.

Sir James mă privea cu capul ușor înclinat.

– Da, mă simt bine, am răspuns cu un glas ușor spart. Îmi aminteam doar procesul inițial.

– Ascultă la mine, toată treaba asta pute, a spus în stilul lui cam emfatic.

Ca președinte al biroului, Sir James își băga nasul în tot ce se petrecea

între aceşti pereţi. Avea ştiinţă de fiecare caz în care erau implicaţi avocaţi pledanţi din biroul „lui“, indiferent dacă lucrau de partea acuzării sau a apărării. În mod simetric, nu ştia nimic şi nici nu-i păsa de cazurile în care nu era implicată echipa „lui“.

– Nu mi-am dat seama că e la curent cineva din acest birou, i-am spus. De ce vă interesează cazul?

– Am nevoie de un motiv? m-a întrebat întru câtva defensiv.

– Nu. Dar rămâne întrebarea: de ce vă interesează?

– Nu te apuca să-mi iei mie depoziţie! a replicat el.

În rândul avocaţilor pledanţi mai tineri, Sir James avea reputaţia că-i place să facă paradă cu statutul său superior.

– N-are importanţă, am rostit pentru a încheia discuţia.

Îmi va spune, dacă va vrea, sau nu-mi va spune, dacă alegea astfel. Întrebările mele nu puteau influenţa lucrurile într-o direcţie sau în cealaltă. Sir James semăna cu cel mai puţin util martor la tribunal, cel care are propriile idei despre depoziţia pe care o va face, iar direcţia întrebărilor avocatului nu va avea nici un efect. Poate că doar un mare căpos e în stare să-l învingă pe altul cu fire similară, acesta fiind motivul pentru care Sir James Horley era unul dintre cei mai mari avocaţi din ţinut.

– L-am consiliat pe judecătorul cazului, a zis el.

„Aşadar, voia totuşi să-mi spună! Nu făcea paradă“, mi-am zis, deloc indulgent. Am rostit neutru:

– Aha!

Şi eu mă pricepeam la micul lui joc. M-am întors ca să iau nişte scrisori dintr-un şir de casete din lemn aflate de-a lungul unui perete al sălii funcţionarilor.

– Cazul a atârnat de problema intimidării, a continuat Sir James. Problema cu noul proces a fost aceea că acum martorii acuzării fie au refuzat de-a binelea să depună mărturie, fie au făcut afirmaţii complet opuse faţă de cele anterioare. Era clar că au fost intimidaţi.

Am rămas locului, răbdător, şi am aşteptat să se încheie pauza tăcută – Sir James părea să cumpănească dacă să continue sau nu. Apoi a urmat:

– Aşadar, judecătorul voia un sfat pentru a hotărî dacă declaraţiile iniţiale ale martorilor, luate de poliţişti la momentul incidentului, pot fi citite cu voce tare la tribunal, ca dovezi.

– Şi ce l-aţi sfătuit?

– Pe ea, de fapt, nu pe el. Dorothy McGee. Am sfătuit-o că asemenea

dovezi ar putea fi admisibile cu condiția ca martorul să fie convocat, chiar dacă martorul e acum declarat ostil cazului Coroanei. Se pare că toți martorii cazului își schimbaseră poezia, inclusiv victima atacului și familia lui, care susțineau acum că incidentul nici măcar nu s-a întâmplat și că vătămările s-au datorat unei căzături pe scări. Oare chiar ne cred bătuți în cap?

Începea să se cam enerveze.

– Am sfătuit-o să meargă înainte cu cazul. I-am spus că este esențial pentru justiție ca o astfel de intimidare să nu reușească și eram sigur că juriul va fi de acord și va da o condamnare.

– Probabil că Trent a intimidat și juriul, am spus.

Mă întrebam dacă-i intimidase pe cei trei jurați care făcuseră dezvăluiri la recurs.

– Nu vom ști niciodată, a oftat Sir James. Biletul ăsta spune că întregul caz a căzut. Bănuiesc că, neavând nici un martor la incident, exceptându-i pe cei care neagă că s-ar fi petrecut, au renunțat pur și simplu. Ce rușine nemaivăzută!

Brusc, s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre biroul său. Audiența mea se terminase.

– Bună dimineața, domnule Mason, a rostit pe neașteptate șeful funcționarilor, făcându-mă să tresar cu putere.

Stătuse impasibil și tăcut la masa lui de lucru în timpul conversației mele cu Sir James și nu-l observasem în spatele monitoarelor computerelor.

– Bună dimineața, Arthur.

M-am mutat puțin ca să-l văd mai bine. Era un bărbat mărunțel, dar numai ca statură, nu și ca personalitate. Presupuneam că e trecut de șaizeci de ani, căci afirma că lucrează în acest birou de peste patru decenii. Era deja bine înrădăcinat în funcția de șef al funcționarilor la sosirea mea, cu doisprezece ani în urmă, și nu părea să se fi schimbat nici un pic între timp, exceptând apariția câtorva fire cărunte în chica de păr negru, des și creț.

– Un pic întârziat în dimineața aceasta, domnule?

Am ridicat privirea spre ceasul aflat pe perete, deasupra capului său. Unsprezece și jumătate. A trebuit să fiu de acord că nu era un început cine știe ce prompt al săptămânii de lucru.

– Am avut treabă în altă parte, i-am răspuns.

Treabă în pat, sforăind.

– Induceți instanța în eroare? a replicat el acuzator, dar cu un zâmbet.

A induce instanța în eroare constituia infracțiunea cea mai abominabilă pentru un avocat pledant.

Se presupunea că șeful funcționarilor lucrează pentru membrii biroului, însă Arthur presupunea, clar, că lucrurile stăteau invers. Dacă un avocat tânăr comitea vreun delict, fie prin proastă purtare, fie prin muncă de calitate inferioară, șeful funcționarilor și nu președintele biroului era de regulă cel care-i aplica admonestările. Fiecare membru al biroului oferea un procent din onorariile sale pentru plata echipei de funcționari care formau secretariatul nostru, îngrijitorii noștri și însoțitorii noștri. Se zvonea că în unele birouri comune de avocatură, cu numeroși avocați pledanți cu venituri mari, șeful funcționarilor câștiga mai mult decât oricare dintre stăpânii pe care-i slujea. Ca membru tânăr, cu aspirații la roba de mătase, aș fi fost un neghiob să-l supăr pe Arthur.

– Îmi cer scuze, Arthur, am spus încercând să-mi iau un aer cât mai spăsit.

Din fericire pentru mine, telefonul lui a început să sune în acel moment și în timp ce răspundea am tulit-o la biroul meu, ce-mi oferea siguranță. „Oare de ce mă simt mereu ca un școlar obraznic când sunt în prezența lui Arthur?" am cugetat. Poate pentru că el știa în mod instinctiv că, atunci când nu mă aflam acolo unde ar fi trebuit, eram undeva, pe un teren de curse, distrându-mă. Din fericire pentru mine însă, cu toate că-mi luam zile libere ca să particip la curse, baza onorariilor mele era puternică. Nimeni n-ar fi fost tolerat dacă onorariile sale se situau sub limita cuvenită.

M-am așezat la birou și m-am uitat pe fereastră, spre Gray's Inn Gardens, o oază de calm în centrul marii și activei metropole care era Londra. Șirurile de platani, care ofereau umbră vara sutelor de funcționari veniți să-și mănânce sendvișul în pauza de prânz, erau acum despuiate de frunze și-și îndreptau, însingurate și triste, crengile spre cer. Îmi reflectau starea de spirit. Dacă sistemul nostru juridic nu putea închide brute primejdioase ca Julian Trent pentru că acestea convingeau oamenii prin frică să nu spună adevărul, atunci ne pășteau necazuri pe toți.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și am căscat. Contrar celor crezute, poate, de Arthur, motivul pentru care sosisem târziu nu era lenea, ci faptul că la cinci dimineața încă mai citeam însemnările pentru un proces în care, la acel moment, conduceam echipa acuzării.

Am petrecut restul zilei cu nasul în volumele legate în piele conținând procese-verbale de cazuri, iar apoi în fața computerului, căutând pe Inter-

net. Nu toată munca de avocat pledant e atât de palpitantă cum e descrisă în dramaticele seriale TV. Pe la șapte și jumătate mă săturasem. Am adunat într-o cutie pregătită pentru dimineața tot ce aveam nevoie și m-am strecurat afară, în noapte.

Locuiam în cartierul Barnes, la sud de Tamisa, în vestul Londrei, unde soția mea, Angela, și cu mine cumpăraserăm jumătate dintr-o casă eduardiană izolată pe Ranelagh Avenue, cu vedere spre Barnes Park. Achiziționaserăm cele două etaje de sus, având de la ferestrele dormitoarelor vedere peste vârfurile copacilor. Vecinii noștri de jos ocupau parterul original al clădirii, cu încăperile sale mărețe, și demisolul care înainte adăpostea servitorii.

Angelei și mie ne plăcuse grozav. Era prima casă pe care o dețineam împreună și investiserăm timp și bani din belșug ca să o decorăm și să pregătim totul pentru nașterea primului nostru copil, un băiat, ce urma să vină pe lume la șase luni după mutarea noastră în casă. Asta se întâmpla cu șapte ani în urmă.

Din stația Barnes am pornit spre casă pe jos, prin parc, ca de obicei. Întunericul era aproape deplin, doar câteva fascicule de lumină de la becurile stradale depărtate pătrunzând printre copacii desfrunziți, dar cunoșteam fiecare pas al drumului. Jumătatea inferioară a casei era luminată. Etajele superioare erau cufundate în beznă; stinsesem luminile în dimineața aceea, la plecare.

Am intrat pe ușa principală și am urcat la etaj, în întuneric.

Angela nu era acolo, dar știam că nu e. Angela murise.

M-am întrebat dacă mă voi obișnui vreodată să mă întâmpine un apartament pustiu la întoarcerea acasă. Poate că ar fi trebuit să mă mut de mult, dar primele câteva luni petrecute acolo fuseseră cele mai fericite din viața mea și, cumva, nu voisem să abandonez amintirile.

Angela murise subit din cauza unei embolii pulmonare masive, cu doar patru săptămâni înaintea venirii pe lume a copilului nostru. În dimineața aceea fatală de luni m-a sărutat de rămas-bun, la fel de fericită ca întotdeauna. Fiind prima ei zi de concediu de maternitate, era tot în halat și papuci de casă când am plecat la serviciu. Tânjise toată viața să aibă un copil, iar acum era foarte aproape de împlinirea acestui vis. Pe parcursul zilei am încercat s-o sun de mai multe ori, fără succes, însă nu m-am gân-

dit că ar fi ceva în neregulă decât la sosirea acasă, când am găsit totul în beznă.

Pe ea am găsit-o întinsă pe podeaua din camera de zi, ușor ghemuită, de parcă ar fi dormit. Dar era rece și se vedea clar că e moartă de ore bune. Fiul nostru era și el mort în pântecele ei.

Nu existase nici un avertisment și nici o afecțiune preexistentă, nu tu hipertensiune, nu tu preeclampsie. Trecuse de la „sănătoasă și fericită" la „moartă" în câteva secunde. Foarte trist, au spus medicii, dar aceasta era cea mai frecvent întâlnită cauză de deces subit în timpul sarcinii. Mi-au mai spus că s-a întâmplat foarte rapid și că, foarte probabil, ea nu a știut, pierzându-și cunoștința aproape instantaneu.

Toată lumea a fost deosebit de amabilă. Prietenii s-au adunat, tata a venit să stea cu mine, ca să nu fiu singur, și chiar și judecătorul din procesul la care participam ca avocat al acuzării a amânat ședințele până după înmormântarea Angelei. Ceilalți s-au foit și s-au agitat din belșug, în timp ce eu stăteam nemișcat, singur în suferința mea, de-a lungul orelor ce se târau.

Treptat, în următoarele câteva luni, viața mi s-a limpezit. Tatăl meu s-a întors la el acasă. Prietenii au început să vină mai rar cu mâncare gătită; au început să sosească din nou invitații. Oamenii au început să-și spună între ei lucruri de genul „E încă destul de tânăr ca să-și găsească pe altcineva".

Acum, șapte ani mai târziu, tot nu găsisem pe altcineva. La drept vorbind, nu voiam, pentru că eram în continuare îndrăgostit de Angela. Nu eram pregătit să găsesc pe altcineva. Încă nu. Poate niciodată.

Am aprins lumina în bucătărie și m-am uitat în frigider după ceva de mâncare. M-am hotărât la somon cu paste și sos pesto. De la moartea Angelei devenisem destul de priceput la gătitul pentru o persoană.

Tocmai mă așezasem în fața televizorului, la știri, când a sunat telefonul. Am ridicat receptorul.

– Alo?

– Perry? a întrebat o voce.

– Da, am răspuns încet.

În definitiv, nu mă cheamă Perry. Mă cheamă Geoffrey.

– Slavă Domnului că ești acasă! a zis vocea. La telefon Steve Mitchell.

Mi-am amintit strania noastră conversație din vestiarul jocheilor de la Sandown, cu două zile înainte.

– Uite ce e, Perry, a continuat el grăbit, am un mic necaz și am nevoie de ajutorul tău.

– Ce mic necaz?

– Păi ar putea să fie un mare necaz. Nemernicul de Scot Barlow s-a lăsat omorât și poliția m-a arestat pe mine ca făptaș.

– Și l-ai omorât pe Scot Barlow? am întrebat.

– Nu, a zis el. Pe toți dracii, sigur că nu!

– Poliția te-a interogat?

– Încă nu. Dar cred că intenționează să o facă. Am cerut să-mi sun avocatul. Așa că te-am sunat pe tine. Ești singurul avocat pe care-l cunosc.

– Ai nevoie de un avocat consultant, nu de unul pledant.

– Avocat consultant, avocat pledant, care-i diferența? Ești un afurisit de avocat, nu?! Mă ajuți sau nu?

Începea să pară un pic disperat.

– Liniștește-te, am spus încercând să-mi iau un ton liniștitor. Unde anume te afli?

– În Newbury. Secția de poliție din Newbury.

M-am uitat la ceas. Era zece și zece. Ce avocați consultanți cunoșteam în Newbury care să poată fi treziți la o astfel de oră? Nici unul.

– Steve, am să văd ce pot face ca să-ți trimit un avocat consultant pe care-l cunosc, dar va dura cel puțin câteva ore.

– O, Dumnezeule! a exclamat el aproape strigând. Nu poți veni tu?

– Nu. Ar fi ca și cum ai cere unui chirurg neurolog să-ți scoată dinții. Te avantajează mult mai mult să ai un dentist.

– Polițiștii mi-au spus că pot vorbi cu avocatul consultant de serviciu, a zis Steve.

– Păi da, poți, am răspuns. Dar la ora asta târzie, e foarte probabil să fie un avocat consultant tânăr, abia ieșit din școală, iar tu te confrunți cu o acuzație gravă. În locul tău aș aștepta pe cineva cu mai multă experiență.

– Bine, aștept.

– Foarte bine. Trimit pe cineva cât de repede posibil. Și, Steve, nu răspunde la nici o întrebare până la sosirea lui. Mă înțelegi?

– Da, a spus el cu un căscat în glas.

– La ce oră te-ai trezit dimineață?

– Ca de obicei. Șase fără zece. La șapte eram călare.

– Spune-le polițiștilor că ești treaz de aproape șaptesprezece ore și că ai dreptul să dormi înainte de a fi anchetat. Iar când sosește avocatul consultant, fă întocmai cum te sfătuiește.

– Bine, a răspuns el cam sec. Așa voi face.

„Dă impresia unui om vinovat, resemnat cu soarta lui?“ m-am întrebat.

I-am telefonat unui avocat consultant din Oxford pe care-l știam și l-am întrebat.

– Regret, amice, a replicat el cu accentul său australian.

Era prea ocupat s-o învețe pe vreo tânără și superbă studentă bucuriile amorului cu un bărbat mai vârstnic. Dar chiar și așa, s-a dezmeticit suficient cât să-mi dea numele unei firme din Newbury, precum și numărul de mobil al unuia dintre partenerii de la acea firmă.

„Sigur, merg“, a spus partenerul când l-am sunat. Steve Mitchell era faimos prin partea locului și orice avocat consultant local visa să reprezinte un client celebru, acuzat de crimă. Ca să nu mai vorbim despre posibilul onorariu.

Am pus receptorul în furcă și m-am gândit iarăși la sâmbăta trecută, la Sandown. Mi-am amintit în special ciudata întâlnire cu Scot Barlow, bătut, la dușuri.

Nu e un lucru nemaivăzut ca avocații pledanți să-și reprezinte prietenii. Pentru mine, prieteniile erau prea importante pentru a le periclita prin necesitatea dezvăluirii tuturor secretelor și trăirilor sufletești, iar unui prieten i-ar fi displăcut mult mai mult să-i pun eu o întrebare la care nu voia să răspundă, decât dacă ar fi făcut un străin același lucru. Așa că de obicei inventam o mică stratagemă ca să evit situația. Spuneam că cutare și cutare din asociația mea e mult mai bine calificat ca să accepte dosarul sau că sunt prea ocupat cu alte cazuri.

Totuși, de astă dată n-a trebuit să inventez un pretext. Nu-l puteam reprezenta pe Steve Mitchell pentru că aveam cunoștință de unele dovezi importante și era foarte probabil să fiu chemat să depun mărturie pentru acuzare.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, uciderea lui Scot Barlow, jocheu de primă clasă în cursele cu obstacole, a fost evenimentul numărul unu al buletinului de știri TV de la ora opt. Un reporter aflat în fața reședinței acestuia susținea că Barlow a fost găsit zăcând într-o baltă de sânge, în bucătăria casei sale, având înfiptă în piept o furcă cu doi dinți, lungă de un metru și jumătate.

Telefonul meu mobil a început să sune în timp ce ungeam cu unt o felie de pâine prăjită.

– Alo? am răspuns.

– Ești Geoffrey Mason? a întrebat în șoaptă o voce masculină cizelată.

– Da.

– Fă cum ți se spune, a rostit vocea, foarte încet, dar și foarte clar.

– Poftim? am întrebat surprins.

– Fă cum ți se spune, a repetat vocea în aceeași manieră.

– Cine-i la telefon? am vrut să știu.

Însă, drept răspuns, apelantul a închis și atât. M-am uitat la telefon de parcă aparatul ar fi putut să-mi spună. „Ce ciudat!", mi-am zis. Am verificat lista apelurilor primite, însă, așa cum mă așteptasem, apelantul își ascunsese propriul număr.

Telefonul a reînceput să sune în mâna mea pe neașteptate, făcându-mă să tresar cu putere și să-l scap pe blatul bufetului de bucătărie. L-am înhățat și am apăsat butonul de preluare a apelului.

– Alo? am rostit cam șovăielnic.

– Sunteți Geoffrey Mason? a întrebat o voce masculină – o voce masculină diferită.

– Da, am răspuns precaut. Cine-i la telefon?

– Bruce Lygon, a replicat vocea.

– Ah! am exclamat ușurat.

Bruce Lygon era avocatul consultant din Newbury pe care-l sunasem în seara anterioară.

– Prietenul dumitale pare să fie cam în găleată, a spus el. După părerea poliției, nu prea există îndoială că el a comis fapta. Se vede clar din întrebările lor. Suntem în interogatoriu de la șase dimineața.

– Ce dovezi există? l-am întrebat.

– Am înțeles că victima a fost înjunghiată cu un fel de furcă ce pare să-i aparțină domnului Mitchell. Pe lângă domnul Barlow, furca a străpuns niște formulare de pariuri. Pe astea apare numele domnului Mitchell.

– Ah! am exclamat.

– Și există un mesaj scris, a continuat el, primit ieri pe telefonul lui Barlow, de la Mitchell, care spune că are de gând, citez: „Să vin și să-ți dau exact ce meriți, ticălos cu două fețe ce ești!"

– Mitchell ce are de spus? am întrebat.

– A bâiguit ceva despre o înscenare, a replicat Bruce, dar îmi dădeam seama din tonul lui că nu crede. Vrei să rămân aici?

– Hotărârea nu-mi aparține. Steve Mitchell e clientul dumitale. Întreabă-l pe el.

– L-am întrebat, a zis el. Mi-a zis să te sun pe dumneata și să fac ce-mi spui.

„Rahat!", mi-am zis. Pur și simplu nu mă puteam implica în caz. În primul rând, pentru că știam prea multe despre el.

– Atunci ar fi mai bine să rămâi, dar amintește-i domnului Mitchell că dumneata îl reprezinți, nu eu, și că nu pot lua aceste hotărâri. Când le expiră timpul?

Poliția avea la dispoziție maximum treizeci și șase de ore din momentul sosirii lui Steve la secție ca să-l acuze, să-l aducă în fața unui magistrat pentru a cere mai mult timp sau să-l elibereze.

– Potrivit dosarului, el a sosit la poliție la nouă și cincizeci și șapte, a răspuns Lygon. Până-n clipa asta, polițiștii n-au cerut timp suplimentar și cred că e improbabil să-l ceară. Limbajul lor corporal spune că au suficient ca să-l pună sub acuzare și fără asta.

– Așadar, vei rămâne acolo până când este pus sub acuzare?

– Numai dacă-l pun sub acuzare înainte de ora șase. După aceea îmi scot soția în oraș la cină, de ziua ei, și prefer să dau socoteală Societății Ju-

riștilor decât să nu fac asta. (Vocea îi tremura ușor a râs.) Dar nu-ți face griji, dacă nu sunt eu prezent, va fi cineva de la firma mea.

– Excelent! Te rog, ține-mă la curent.

La drept vorbind, nu-l reprezentam pe Steve, dar, ca tuturor celorlalți, crima îmi stârnea curiozitatea.

Arestarea lui Steve Mitchell era subiectul articolului de pe prima pagină din ediția de amiază a ziarului *Evening Standard*. Am înșfăcat un exemplar, ferindu-mă de ploaie în fața Tribunalului Regal Blackfriars, în drum spre o cafenea unde voiam să mănânc de prânz. „Jocheu de primă clasă, reținut pentru crimă", striga titlul alături de o fotografie de arhivă a unui Scot Barlow zâmbitor. Articolul nu dădea mai multe detalii decât cele pe care le cunoșteam deja, însă emitea speculația că crima fusese comisă ca răzbunare pentru că Barlow oferise autorităților curselor de cai detalii privind pariurile ilegale ale lui Mitchell.

Mi-am pornit mobilul. Aveam un mesaj vocal, dar nu era de la Bruce Lygon. Era de la bărbatul cu glas scăzut, șoptit și cizelat. „Nu uita, fă exact cum ți se spune", rostea el amenințător.

M-am așezat în cafenea, la geam, să mănânc un sendviș cu cașcaval și murături și să încerc să mă dumiresc ce naiba era cu toată povestea asta. Nimeni nu-mi spusese să fac absolut nimic, deci cum puteam să mă conformez? Aș fi dat uitării povestea, crezând că am fost confundat, numai că dimineață, apelantul mă întrebase dacă sunt Geoffrey Mason.

Hotărându-mă să mă concentrez asupra problemei imediate, l-am sunat pe Bruce Lygon.

– Vreo veste? l-am întrebat.

– Nu, a zis el, părând plictisit. Se pare că-i percheziționează locuința.

– Mitchell cum se simte?

– Cam sătul. Spune întruna că ar trebui să concureze în cursa Huntingdon. Nu cred că înțelege pe deplin amploarea încurcăturii în care se află.

– Deci crezi că va fi categoric pus sub acuzare? l-am întrebat.

– A, da, fără nici o îndoială! Nici măcar nu s-au mai obosit să-l interogheze în ultimele patru ore. Sunt siguri că el a făcut-o.

– Eh, de dragul dumitale, să sperăm că-l pun sub acuzare înainte de șase, am spus cu gândul la cina cu ocazia aniversării soției lui. Dumneata îl vei însoți în fața magistratului mâine dimineață?

– Glumești? a replicat el. Doar nu primesc în fiecare zi un caz care

apare în fruntea știrilor de la amiază! Până și nevastă-mea spune să stau aici toată noaptea, dacă trebuie.

După o după-amiază petrecută la tribunal, am luat un taxi ca să mă întorc la sediu, cărând cutia cu documente și laptopul. Era o zi de noiembrie urâtă și ploioasă. I-am plătit taximetristului pe Theobald's Road, aproape de intrarea în Clădirea Raymond.

Julian Trent mă aștepta între două șiruri de mașini parcate. De ce să vrea să se răzbune pe mine, dacă scăpase? Și totuși, iată-l, cu credincioasa-i bâtă de baseball, emanând amenințare și primejdie.

La drept vorbind, l-am văzut abia după ce am trecut pe lângă ascunzătoarea lui. Vederea mea periferică a sesizat mișcare în dreapta și m-am întors la timp ca să-i zăresc fața, chiar înainte să mă lovească. Zâmbea.

Bâta de baseball m-a prins peste ambele picioare, din spate, cam la jumătatea coapselor. Lovitura mi-a înmuiat genunchii și m-am întins pe jos cât eram de lung, cu hârțoagele împrăștiindu-se în fața mea. Bruschețea izbiturii mi-a tăiat respirația. Îmi simțeam picioarele amorțite și, cumva, detașate de restul corpului. Mi-am folosit brațele ca să mă întorc pe spate. Eram hotărât să nu-l las să-mi împrăștie creierii pe asfalt fără să văd lovitura.

Stătea deasupra mea, legănând bâta. Pe strada privată nu mai era nimeni. Se vedea clar că se distrează.

– Salut, domnule Avocat Șmecher, a rostit cu buza de sus răsfrântă. Acum nu mai suntem chiar așa de șmecher, nu?

Nu-mi trecea prin minte nici o replică.

A ridicat bâta pentru o nouă lovitură, așa că mi-am cuprins capul cu brațele, ca să mă apăr, am închis ochii și am așteptat trosnitura. Mă întrebam dacă Angela mă va aștepta de partea cealaltă.

Bâta a izbit cu o bufnitură îngrețoșătoare, dar nu capul meu. Trent mi-a lovit cu toată forța laptopul neprotejat; aparatul s-a dezintegrat în mai multe componente care s-au împrăștiat cu zgomot pe stradă.

Am deschis ochii și l-am privit.

– Data viitoare am să-ți zdrobesc capul, a zis el.

Apoi a făcut un pas înainte și m-a călcat cu putere pe zona genitală, lăsându-și toată greutatea pe piciorul drept și strivindu-mi bărbăția între bocancul lui și asfalt. De astă dată am simțit durere – o durere vie, sfredelitoare, cumplită. Am gemut și m-am întors pe o parte, iar el, din fericire, a slăbit presiunea.

– Și data viitoare am să-ți tai boașele cu totul, a zis. Pricepi dracului?

Am încuviințat cu capul, abia vizibil.

– Bun. Acuma fii avocățel cuminte.

S-a întors pe neașteptate și s-a îndepărtat, lăsându-mă lungit într-o baltă, ghemuit ca un bebeluș ca să-mi mai ușurez agonia nesfârșită dintre picioare.

Tremuram, fără să știu dacă era de frică, de șoc sau de frig. Așa o spaimă nu mai trăsesem în viața mea. Trecuseră doar câteva minute de când coborâsem din taxi, dar viața mea se transformase dintr-o existență a disciplinei într-una a haosului și fricii.

În profesia mea te întâlnești cu frica și intimidarea aproape zilnic. Cât de condescendent trebuie să fi fost cu posibilii martori prea înfricoșați ca să depună mărturie! „Vă vom proteja de cei care încearcă să vă intimideze, dar trebuie să faceți ce e drept", le promiteam eu. Abia acum înțelegeam cu adevărat în ce situație cumplit de dificilă se aflau. Ar fi trebuit să-i spun lui Julian Trent să se ducă dracului, dar, la drept vorbind, i-aș fi lins bocancii dacă mi-ar fi cerut-o, și mă uram pentru asta.

În cele din urmă, intensitatea durerii din vintre a scăzut și am reușit să mă ridic în genunchi. Computerul meu era distrus iremediabil, iar documentele pentru tribunal pluteau pe stradă, în ploaie. Roba și peruca mea, care se aflaseră și ele în cutie, se îmbibau cu apa altei băltoace. Dar nu-mi păsa cu adevărat. Am avut atâta vlagă cât să mă ridic la o verticală aproximativă și să străbat cu pași împleticiți cei câțiva metri până la ușa sediului.

M-am sprijinit de placa pe care se aflau scrise numele tuturor avocaților pledanți și am privit ușa cea albastră de la intrare. Nu-mi aminteam codul închizătorii de siguranță, așa că am apăsat pe sonerie și am fost răsplătit de vocea prietenoasă a lui Arthur, venind dintr-un difuzor mic.

– Da. Cine e?

– Geoffrey, am cârâit. Geoffrey Mason. Poți să vii să mă ajuți?

– Domnule Mason? a întrebat Arthur prin difuzor. Sunteți teafăr?

– Nu, am răspuns.

Ușa s-a deschis aproape imediat și Arthur mi-a venit în ajutor, ducându-mă mai mult pe sus pe hol, iar de-acolo, în sala funcționarilor. A tras scaunul de la o masă de lucru, iar eu m-am așezat recunoscător, dar cu grijă.

Pesemne că ofeream o imagine de pomină. Eram ud leoarcă, iar pantalonii costumului în dungi fine erau sfâșiați la genunchi, ca urmare a căzăturii pe asfaltul dur. Din păr îmi picura pe frunte apă de ploaie.

– Pe toți sfinții! a exclamat Arthur. Ce Dumnezeu ați pățit?

– Am fost jefuit.

– Unde?

– Afară. Lucrurile mi-au rămas pe stradă.

Arthur a ieșit în grabă și s-a întors cu roba mea într-o mână și cu peruca în cealaltă, din ambele picurând apă pe mocheta verde-deschis. Sub braț îndesase doar câteva din documentele mele fleșcăite.

– Acela e computerul dumneavoastră? a întrebat Arthur făcând semn spre ușă.

– Ce-a mai rămas din el.

– Curios, a remarcat el. În mod normal, hoții fură obiecte, nu le distrug. Vă lipsește ceva?

– Nu, nu cred.

M-am pipăit. Simțeam în buzunarele hainei portmoneul și telefonul mobil.

– Sun la poliție, a zis Arthur punând mâna pe telefon. Aveți nevoie de ambulanță?

– Nu. Dar niște haine de schimb ar fi bune.

Cei de la poliție au promis să trimită pe cineva cât de curând posibil. În timp ce așteptam, mi-am scos hainele ude leoarcă și am îmbrăcat un trening găsit de Arthur în biroul unuia dintre colegii mei, iar pe urmă am încercat să pun cât de cât în ordine hârtiile îmbibate de apă.

Nu le puteam retipări, fiindcă aproape toate fișierele existaseră doar în computerul meu.

Doi polițiști în uniformă au sosit cam după patruzeci de minute de la apelul telefonic și mi-au luat o declarație, Arthur făcându-și de lucru în apropiere.

– L-ați văzut pe hoț? m-a întrebat unul dintre polițiști.

– La început, nu. M-a lovit din spate cu o bâtă de baseball.

– De unde știți că era o bâtă de baseball? a întrebat el.

– Am văzut-o mai târziu. Am presupus că acela a fost obiectul cu care m-a lovit.

– Unde anume v-a lovit?

– Peste partea posterioară a picioarelor.

Cei doi au insistat să le arăt. Stânjenit, am tras în jos pantalonii de trening și am scos la iveală două urme roșii, ce se învinețeau rapid, pe dosul coapselor.

– Ciudat loc unde să lovești pe cineva, a remarcat celălalt polițist. Majoritatea hoților v-ar fi lovit în cap. I-ați văzut fața?

– Nu prea. Era întuneric.

„De ce nu le-am spus că Julian Trent era cel care mă atacase?" m-am întrebat. Ce făceam? Nu reprezentam eu justiția și dreptatea? „Spune-le, m-am îndemnat, spune-le adevărul!"

– L-ați recunoaște dacă l-ați revedea? a întrebat polițistul.

– Mă îndoiesc, m-am auzit răspunzând.

Data viitoare am să-ți zdrobesc capul, spusese Julian Trent. *Data viitoare am să-ți tai boașele cu totul.*

– Totul a fost ca în ceață.

– Dar sunteți sigur că era bărbat?

– Cred că da.

– De culoare sau alb?

– Nu mi-am dat seama.

Răspunsul îmi suna jalnic chiar și mie. Cei doi polițiști considerau, în mod vădit, că nu sunt un martor util.

– Eh, cel puțin nu vi s-a furat nimic, a spus unul dintre ei și și-a închis carnetul, încheind astfel discuția. Dacă sunați la secția Charing Cross mai târziu, vi se va da un număr de înregistrare al infracțiunii, pentru o eventuală despăgubire din partea asigurărilor.

Și cu asta au plecat.

– N-ați prea fost de ajutor, a comentat Arthur acuzator. Sunteți sigur că n-ați văzut cine a fost?

– Dacă vedeam, le spuneam, am replicat cam tăios.

Dar nu eram sigur că mă crede. Am simțit din nou că mă detest pentru că-l mint, însă zău că nu voiam o „dată viitoare", iar confruntarea cu Julian Trent mă înspăimântase rău. Eram viu și nu prea vătămat. Și intenționam să rămân astfel.

Am șezut la masa mea de lucru o vreme, încercând să-mi recapăt din încrederea în mine. „Fii avocățel cuminte", spusese Trent. Ce voia să însemne asta? mă întrebam. Dacă aș fi fost într-adevăr avocățel cuminte, aș fi spus polițiștilor cine mă atacase. În clipa asta, el ar fi fost arestat și închis. Și avea oare ceva de a face cu mesajul telefonic șoptit, „Fă cum ți se spune"? Se petrecea un lucru foarte ciudat.

Arthur a bătut la ușă și a intrat, închizând ușa în urma lui.

– Domnule Mason, pot să spun ceva?

– Desigur, Arthur, am răspuns, deși la drept vorbind chiar nu voiam să spună nimic deocamdată.

– Consider că este complet necaracteristic pentru dumneavoastră să fiți atât de vag cum ați fost cu polițiștii aceia, a spus stând drept în fața mesei mele de lucru acoperite cu hârtii. Sunteți cel mai inteligent membru junior din câți avem aici, și nu vă scapă nimic, absolut nimic. M-am exprimat suficient de clar?

Comentariile lui mă măguleau; încercam să găsesc ceva de spus în replică, dar el a continuat.

– Aveți vreun fel de probleme?

– Nu, firește că nu. La ce fel de probleme te referi?

– Orice fel de probleme. Poate probleme cu vreo femeie?

Credea că mă atacase un soț gelos?!

– Nu, Arthur, absolut nici o problemă. Jur.

– Ați putea veni oricând la mine dacă ați avea, a spus el. Îmi place să cred că am grijă de avocații mei.

– Mulțumesc, Arthur. Ți-aș spune categoric dacă aș avea vreun fel de probleme.

L-am privit direct în ochi. El a încuviințat, s-a răsucit pe călcâie și s-a dus la ușă. A deschis-o, dar s-a întors.

– A, da, mai devreme a sosit asta pentru dumneavoastră.

A venit înapoi la masa mea de lucru și mi-a dat un plic alb, mărimea A5, pe care fusese tipărit numele meu, iar în colțul din dreapta sus scria *A se înmâna personal.* Apoi a ieșit.

Plicul conținea o singură coală albă de hârtie, împăturită peste o fotografie, și mi-a spulberat orice urmă de îndoială că între telefoanele șoptite și vizita lui Julian Trent exista o legătură.

În mijlocul foii se vedeau patru rânduri scrise cu majuscule îngroșate:

FII AVOCĂȚEL CUMINTE
ACCEPTĂ CAZUL STEVE MITCHELL – ȘI PIERDE-L
FĂ CUM ȚI SE SPUNE
DATA VIITOARE, CINEVA O VA PĂȚI RĂU

Fotografia îl înfățișa pe tatăl meu, în vârstă de șaptezeci și opt de ani, stând în fața casei sale din Northamptonshire.

Casa englezului e castelul lui, se spune. Eu ședeam în castelul meu, cu podul mobil ridicat, și mă gândeam la cele ce mi se întâmplau.

Chemasem un taxi să mă ia și să mă ducă teafăr și nevătămat pe Ranelagh Avenue, la casa mea, la castelul meu. Acum ședeam pe un scaun de bar, în dreptul mesei din bucătărie, și priveam iarăși și iarăși coala albă de hârtie. *Acceptă cazul Steve Mitchell – și pierde-l.* Din câte auzisem de la Bruce Lygon, pierderea cazului n-avea să presupună prea mare bătaie de cap. Toate dovezile păreau să-l indice ca făptaș. Dar de ce își dorea cineva atât de mult pierderea cazului?

Fă cum ți se spune. Asta însemna doar că trebuie să accept cazul și să-l pierd, sau mai existau și alte lucruri pe care mi se va spune să le fac? Și care era legătura cu atacul din partea lui Julian Trent?

L-am sunat pe tatăl meu.

– Alo? a răspuns el pe tonul său obișnuit, oficial.

Mi-l imaginam așezat în fața televizorului din bungalow-ul său, urmărind știrile. Se mutase din Surrey-ul urban, locul său de baștină, în satul Kings Sutton, în apropiere de Banbury, după moartea mamei.

– Bună, tată.

– A, Geoff! Cum merge treaba în Afumătoare?

– Bine, mulțumesc. Dumneata ce mai faci?

Era un ritual. Vorbeam la telefon cam o dată pe săptămână și de fiecare dată făceam acest schimb de amabilități. Nu fuseserăm niciodată deosebit de apropiați, iar în prezent, din păcate, nu aveam altceva să ne spunem.

– Ca de obicei, a spus el.

– Tată, știu că e o întrebare ciudată, dar cu ce ai fost îmbrăcat azi?

– De ce vrei să afli? a întrebat cu suspiciune.

Știam amândoi că am tendința de a critica garderoba îmbătrânită a tatălui meu.

– Vreau și atât, am spus. Te rog!

– Pantaloni maro-roșcat, cămașă galbenă și pulover verde.

– Puloverul are vreo gaură?

– Nu te privește! a replicat el tăios.

– Are o gaură mai sus de cotul stâng?

– Doar una mică, a spus el în defensivă. Ce-i cu toată povestea asta?

– Nimic, am replicat pe un ton degajat. Uită că te-am întrebat. Te sun duminică.

– Bine. La revedere.

A închis. Nu-i plăcuse niciodată să vorbească la telefon, iar de astă dată convorbirea noastră fusese și mai scurtă decât de obicei.

Am stat și am privit lung fotografia care însoțise biletul. Îl arăta pe tatăl meu, în fața bungalow-ului său, îmbrăcat cu pantaloni maro-roșcat, cămașă galbenă și un pulover verde cu o gaură mică, clar vizibilă, în cotul stâng. Fotografia fusese făcută precis în ziua aceea.

Dar Julian Trent fusese eliberat din arest vineri, iar Scot Barlow fusese omorât în ziua precedentă. Mă întrebam dacă o întâmplare depinsese de cealaltă.

Bruce Lygon tot nu mă sunase, așa că nici măcar nu știam dacă Steve Mitchell fusese deja acuzat de omucidere, însă iată, mi se spunea deja să am grijă să fie condamnat.

Ca la un semnal, a început să sune telefonul. Am ridicat receptorul.

– Alo?

– Geoffrey? a rostit o voce de-acum familiară.

– Bruce! Ce se-aude?

– L-au acuzat pe Mitchell de omucidere în seara asta, la șase. Mâine dimineață la zece se va înfățișa la tribunal.

– Care tribunal?

– Newbury. Va fi reținut cu siguranță în arest. Nici un magistrat provincial nu va acorda vreodată cauțiune într-o acuzație de omucidere. Cazul va trebui să apară în fața unui judecător ca să existe vreo șansă de felul ăsta. Voi cere eliberarea pe cauțiune, desigur, dar cred că este extrem de improbabil s-o obțin, dată fiind cauza decesului.

– Da, am replicat. Sunt de acord.

Conform legilor englezești, acordarea cauțiunii constituia un drept elementar al tuturor acuzaților și refuzarea ei trebuia bazată pe un motiv întemeiat. În acest caz, motivul putea fi sălbăticia atacului.

– Domnul Mitchell insistă și iar insistă să-l aperi dumneata, a continuat Bruce Lygon.

„Ce ironic!" mi-am spus.

– Sunt doar avocat pledant junior. Judecătorul se va aștepta să vadă un avocat al Curții ca avocat principal.

– El pare hotărât asupra dumitale, a răspuns Lygon.

Chiar dacă aș fi vrut să conduc echipa apărării, mă puteam aștepta cel mult să fiu numit asistentul unui avocat al Curții în cazul respectiv. „Dar

ce-mi trece prin minte?" mi-am spus. N-aș putea să pledez în acest caz. „Legea nu-mi permite."

Fă cum ți se spune.

Cineva o va păți rău de tot.

„O, drăcia dracului! Ce să fac?"

– Mai ești pe fir? a întrebat Bruce.

– Scuze. Mă gândeam.

– Atunci îl voi contacta pe funcționarul dumitale când va fi cazul. Am numărul.

– Foarte bine, am răspuns.

Eram oare nebun?

Cum era de așteptat, la audierea de la Tribunalul Newbury, a doua zi dimineață la zece, s-a hotărât că Steve Mitchell va fi reținut în arest. Potrivit știrilor de la prânz, a fost dus la închisoarea Bullingdon, în apropiere de Bicester, urmând să apară în fața Tribunalului Regal din Oxford peste șapte zile.

L-am sunat pe Bruce Lygon. Îmi lăsase un mesaj după audierea în fața magistraților, însă aveam nevoie să mai fac alte câteva lucruri.

– Bruce, vreau să vizitez locul faptei, am zis după ce a răspuns. Poți aranja cu poliția?

Avocații acuzatului aveau dreptul de acces la locul faptei, dar nu înainte de colectarea probelor criminalistice.

– Cu sau fără mine? a vrut să știe.

– Cum preferi. Dar cât mai curând cu putință, te rog.

– Asta înseamnă că-l vei reprezenta?

– Nu. Încă nu. M-ar putea ajuta să mă decid.

– Dar numai reprezentanții lui au acces!

Știam.

– Dacă nu le spui polițiștilor, nu vor ști niciodată.

– Sigur, a rostit el rar.

Îmi dădeam seama că e confuz. Nu era singurul.

– Și-mi poți aranja o întrevedere cu Mitchell la Bullingdon, pe mâine, dacă se poate?

– Sigur, a repetat el. Te sun înapoi.

Bruce fusese o alegere norocoasă. Era atât de dornic să-și reprezinte clientul cel celebru, încât părea bucuros să treacă cu vederea câteva devieri de la procedura corespunzătoare, să forțeze o idee regulile.

Când m-am întâlnit cu el a doua zi, la prânz, la închisoarea Bullingdon, Steve Mitchell era foarte agitat.

– Dumnezeule mare, Perry! a exclamat el intrând în severa sală de interviu a închisorii. Când mă poţi scoate din locul ăsta blestemat?

– Zău dacă ştiu, Steve. Cred că ai face bine să te pregăteşti pentru o şedere îndelungată. Foarte probabil, data procesului nu va fi fixată mai devreme de şase luni şi ar putea să fie chiar şi peste un an.

– Un an! a exclamat el, albindu-se la faţă. Am să înnebunesc!

A început să umble prin încăpere.

– N-am făcut-o eu, pe toţi dracii! Îţi jur că n-am fost eu.

– Stai jos, te rog.

Fără chef, s-a oprit din măsurat podeaua cu paşii şi s-a aşezat pe un taburet gri din oţel, la masa gri din oţel, iar eu m-am aşezat pe un taburet similar, faţă-n faţă cu el. Încăperea avea latura cam de doi metri şi jumătate şi pereţii vopsiţi într-un crem greţos. Singura lumină venea de la un bec fluorescent mare, fixat în mijlocul tavanului alb şi acoperit cu o mască de sârmă.

– N-am făcut-o eu, a repetat Steve. Îţi spun, mi s-a făcut o înscenare!

– Cine ţi-a făcut o înscenare?

– Să fiu al dracului dacă ştiu! Asta tu trebuie s-o afli.

– Cine-i Julian Trent? l-am întrebat cu calm.

– N-am auzit de el în viaţa mea, a răspuns Steve.

Nici urmă de licărire în priviri, nici un dram de ezitare în glas. Steve era fie cinstit cu mine, fie un mincinos priceput.

– Cine-i ăsta? a întrebat el.

– Cineva deloc important. Mă întrebam doar dacă-l cunoşti.

– Ar trebui?

– N-ai nici un motiv.

M-am hotărât să schimb subiectul, aşa că l-am întrebat:

– Şi de ce crede poliţia că l-ai omorât pe Scot Barlow?

– Pentru că se pare că blestemata mea de furcă era înfiptă în nemernic.

Îmi dădeam seama că faptul că Steve îl numea pe Barlow „nemernic“ nu fusese deloc pe placul poliţiei.

– Aş fi eu atât de tâmpit încât să-l omor pe nemernic cu propria-mi furcă? Aş fi luat cel puţin blestemăţia de furcă acasă, nu?

– Ce mai are poliţia?

– Ceva despre nişte pete de sânge de-al lui şi fire de păr de-ale lui gă-

site în mașina mea și sângele lui pe bocancii mei. Totul e o aiureală fără margini! N-am fost niciodată în casa lui!

– Unde anume erai când a fost omorât? l-am întrebat.

– Nu știu. Nu mi s-a spus la ce oră a murit. Dar m-au întrebat ce făceam luni după-amiaza, între unu și șase. Le-am spus că participam la cursele din Ludlow. Numai că n-a fost așa. S-a renunțat la eveniment pentru că blestemata de pistă era îmbibată de apă.

„Asta a fost o mare prostie", mi-am spus. „Poliția poate verifica foarte ușor."

– Și atunci, unde te aflai? l-am întrebat iarăși.

Părea să nu aibă chef să-mi spună, așa că am așteptat în tăcere.

– Acasă, a zis în cele din urmă.

– Singur? am insistat.

– Da. Am citit, singur, toată după-amiaza.

Acum mințea. Eram sigur.

– Ce păcat! Dacă ar fi fost cineva cu tine, ar fi putut să-ți ofere un alibi.

El a rămas tăcut.

– Știi ce înseamnă cuvântul „alibi"?

A clătinat din cap.

– E în latină și înseamnă „altundeva". Alibiul este dovada nevinovăției. Ești sigur că ai fost singur toată după-amiaza?

– Mă faci mincinos?

– Nu, sigur că nu. Încerc doar să mă asigur că ți-ai amintit corect.

– Să-ți spun eu ce-mi aduc aminte, a zis el. Îmi aduc aminte că n-am fost niciodată în casa lui Scot Barlow. Nici luni, nici altcândva. Nici măcar nu știu unde locuia nemernicul!

– Dar cu mesajul scris cum e? l-am întrebat. Cel în care spuneai că mergi și-i dai exact ce merită?

– N-am trimis nici un blestemat de mesaj scris!

„De bună seamă, poliția are desfășurătorul telefonic", mi-am zis.

– Să știi, n-am făcut-o eu. Nu că mi-ar părea rău că e mort, a adăugat Steve privindu-mă.

– Ce aveați de împărțit? l-am întrebat. De ce-l urai atât de mult?

M-am gândit să nu-l întreb nimic despre incidentul din Sandown, de la dușuri. Încă nu. Pe moment era mult mai bine ca absolut nimeni să nu știe că l-am văzut pe Barlow zăcând pe jos la duș și nici ce-mi spusese. Nu existaseră martori la dialogul nostru.

– Îl uram pentru că era un nemernic turnător, a spus Steve. Mergea și turna la inspectori pe oricine comitea vreo greșeală.

– De unde știi? Pe tine te-a turnat vreodată?

– Păi, nu. Pe mine nu, dar chiar și așa era un ticălos.

– Dar de ce? am insistat rugător. Dacă vrei să te ajut, va trebui să-mi spui totul.

S-a ridicat și s-a întors cu spatele la mine, apoi a rostit cu iuțeală:

– Pentru că i-a spus afurisitei de nevastă-mea că am o aventură!

„Aha! mi-am zis. Asta ar explica ura." Steve a continuat, tot cu spatele.

– După care ea m-a părăsit și mi-a luat copiii.

– Cum de știa Barlow că ai o aventură?

– Știa pentru că femeia era soră-sa.

– Când s-au întâmplat toate astea? l-am întrebat.

– Acum mulți ani.

– Relația cu sora lui Barlow continuă și în prezent?

– N-ț, a fost doar o toană. Dar Natalie, asta-i fosta mea nevastă, a refuzat să vină acasă. S-a dus și s-a măritat cu un blestemat de australian și acuma locuiesc în Sydney. Cu copiii mei. Totul e din vina nemernicului de Barlow!

Mi-am spus că jurații n-ar fi neapărat de acord cu felul cum evalua el situația.

– Și cu formularele de pariuri găsite în dinții furcii? l-am întrebat. Numele tău apărea pe ele.

– Da, dar aș fi oare atât de tâmpit încât să le las înfipte în blestemata de furcă dacă eu aș fi înfipt-o în pieptul lui Barlow? Ce naiba, nu fi idiot! Bate la ochi că-i o făcătură a dracului! Nu se poate să nu-ți dai seama!

E drept, îmi părea că polițiștii trebuie să-l creadă într-adevăr pe Steve extrem de prost, dacă pe baza acestui fapt erau atât de siguri că el e făptașul.

– Chiar erau formularele tale de pariuri? l-am întrebat.

Știam amândoi că pariurile pe cai contraveneau condițiilor licenței sale de călărie. Steve a ridicat din umeri.

– Dacă ar fi fost, crezi că ar fi avut numele meu scris pe ele? Nu-s atât de afurisit de idiot!

– E adevărat că Barlow avea obiceiul să caute prin buzunarele altor jochei, în căutare de formulare de pariuri?

– Nu știu. Mă îndoiesc. Probabil că zvonul ăsta a plecat de la mine, a zis el zâmbind cu gura până la urechi. Aș fi spus orice ca să-l scot din sărite.

– Sper că n-a fost omorât din cauza zvonului ăstuia, am comentat.

Steve s-a uitat la mine și a exclamat:

– Blestemăția dracului!

Mi-am petrecut seara de joi la antrenorul meu, Paul Newington, la grajdurile sale din Great Milton.

Vizitele acasă la Paul îmi ofereau de fiecare dată o evadare din munca mea. El se deosebea cât se poate de mult de oamenii cu care aveam de-a face zilnic. În primul rând nu cred că l-am văzut niciodată cu cravată. Când era acasă, purta de regulă blugi zdrențuiți. Obișnuia să spună că, din moment ce cailor nu le pasă dacă el se îmbracă sau nu în frac, de ce-ar trebui să le pese proprietarilor lor? Dar acesta era unul din motivele pentru care nu reușise să ajungă la notorietate. Proprietarii bogați vor ca antrenorii să le acorde respectul cuvenit. Și proprietarii bogați cumpără caii cei mai buni. Îmi plăcea atmosfera relaxată a grajdurilor sale, însă cei mai bogați proprietari erau permanent convinși de alți antrenori, mai dispuși să se ploconească și să le cultive capriciile, să plece de la Paul.

Am făcut împreună cu Paul un tur al grajdurilor în timp ce angajații munceau de zor, curățând gunoiul și aducându-le protejaților lor mâncare și apă pentru noapte. Sandeman, în boxa lui, arăta superb cu părul lui auriu-roșcat strălucitor.

M-am dus la el și l-am bătut pe grumaz, spunându-i calm:

– Bun băiat. Cine-i băiat bun?

A pufnit pe nări și și-a mutat greutatea corpului, întorcând capul ca să vadă dacă am ceva de ronțăit pentru el. Nu veneam niciodată la Paul fără câteva mere în buzunar. Sandeman a mestecat recunoscător și zgomotos un Granny Smith, lăsând să cadă pe culcușul său de paie picături de salivă și fărâme de măr.

– Ne vedem dimineață, băiete! i-am strigat ieșind din boxă.

M-am întrebat deseori dacă partenerii noștri cabalini au habar de profunzimea devotamentului nostru față de ei.

Laura, soția lui Paul, ne-a pregătit cina și ne-am așezat la masa din bucătărie să mâncăm cea mai bună rețetă a ei de macaroane cu brânză și ceapă. N-a trecut mult până când conversația a ajuns la subiectul fierbinte din cercurile curselor de cai.

– Ia spune, crezi că Steve Mitchell e făptașul? a întrebat Paul între două înghițituri.

– Așa par să sugereze dovezile. Însă ar fi trebuit să fie incredibil de prost ca să lase atâtea indicii.

– Dar cine altcineva să fi comis crima? Toți știau că Mitchell îl ura pe Barlow din adâncul sufletului. Puteai să tai cu cuțitul atmosfera dintre ei.

– Știi de ce se urau atât de mult Barlow și Mitchell? am întrebat.

– Nu era ceva legat de sora lui Barlow? a zis Paul. Mitchell a avut o aventură cu ea sau așa ceva.

– Mare păcat de sora lui Scot, a intervenit Laura.

– Ce-i cu ea? m-am interesat.

– Nu știi? a replicat ea. S-a sinucis în iunie.

– Cum?

– La o petrecere, mi-a explicat Laura. Se pare că era deprimată și și-a injectat o doză uriașă de anestezic.

– De unde a luat anestezicul?

– Era medic veterinar, a zis Paul. Specializată în cai.

– Unde?

– Lambourn, a răspuns Paul. Lucra la spitalul ecvin de acolo. Majoritatea antrenorilor de pe-aici apelau la cabinetul ei.

– Nu se poate să nu-ți amintești, a spus Laura. Ziarele au vuit.

– Am fost plecat în prima jumătate din iunie. Probabil mi-a scăpat. A cui era petrecerea?

– Simon Dacey. A dat petrecerea după ce a câștigat Derby-ul. Știi, cu Peninsula.

Peninsula era cel mai important cal aflat în proprietatea cuiva în întreaga lume. „Calul anului“ la vârsta de doi ani, iar în sezonul în curs, câștigătorul Cupei de două mii de guinee la Newmarket în mai, al Derby-ului de la Epsom în iunie și al Cupei Crescătorilor cu o lună în urmă, în California, iar acum, pe cale să câștige frumos ca armăsar de prăsilă. Dacey îl antrena.

– Îmi închipui că invitații lui au fost încântați, am spus cu frivolitate.

– Absolut deloc! a replicat Laura serios. Eram și noi acolo. Ditamai cortul de petrecere în grădină, cu formații de muzică și tot restul. A fost o distracție pe cinste. Cel puțin până când cineva a găsit-o pe Millie Barlow sus, într-unul din dormitoare.

– Cine a găsit-o? am întrebat.

– N-am idee, a răspuns Paul. Poliția a venit și a pus capăt petrecerii pe la nouă seara. Au notat numele și adresa fiecăruia și ne-au trimis acasă. Cei mai mulți dintre noi nici măcar nu intraserăm în casă.

– Și au fost siguri că s-a sinucis?

– Asta a crezut toată lumea.

– Din ce cauză era deprimată?

– Pari dintr-odată foarte interesat, a remarcat Paul.

– E doar mintea mea cea bănuitoare, am spus râzând. O moarte violentă într-o familie este un lucru nefericit; două în cinci luni ar putea fi mai mult decât o coincidență.

Mă întrebam ce se constatase la anchetă și mi-am notat în minte să caut pe Internet.

– Și ia spune, cum îi merge calului meu? am spus, schimbând subiectul.

– E încet și gras, ca proprietarul lui, a replicat Paul râzând.

Am închinat pentru încetineala și grăsimea noastră cu un pahar de vin roșu bun și am mai pus pe mine câteva sute de grame cu a doua porție de macaroane.

Îmi plăcea la nebunie să ies călare în diminețile reci și senine, când mi se vedea răsuflarea în aer și bruma acoperea albă pământul, sclipind în lumina puternică a soarelui. Din păcate, vinerea asta nu era o astfel de zi. Ploaia cădea constant, picuratul stropilor mari auzindu-se clar când îmi atingeau casca.

Sandeman și cu mine aveam numărul șase în grupul de zece cai ai lui Paul când am pornit spre potecile de galop pentru antrenament aflate dincolo de sat, potcoavele cailor clincănind pe drumurile dure. Atât caii, cât și călăreții erau uzi leoarcă chiar înainte să ieșim din curtea grajdurilor, în zori, dar mie unul nu-mi păsa, și nici lui Sandeman. Îi simțeam mușchii fremătând sub mine. Știa exact unde mergem. Amândoi anticipam cu entuziasm vizibil galopul pe care aveam să-l împărtășim în scurt timp.

Vântul îmi flutura jacheta și stropii de ploaie îmi înțepau fața, dar nimic nu-mi putea șterge de pe față zâmbetul larg când am pornit în susul potecii, eu încercând din răsputeri să-l împiedic pe Sandeman să meargă mai repede. Paul, călare, stătea în vârful dealului și privea cum ne apropiem lin de el. „Un galop constant, la trei sferturi din viteză“, ne instruise el. Mă implorase să nu-mi obosesc prea tare calul. Îmi dădeam toată silința ca să fac ce-mi ceruse, dar Sandeman părea hotărât să se ia la întrecere, dornic, ca întotdeauna, să ajungă cu botul în fața celuilalt cal. Am apucat strâns hățurile și l-am potolit. În ciuda stilului relaxat în care-i trata pe pro-

prietarii cailor din grajdul său, Paul rămânea un mare antrenor de cai de curse și nu-i puneam niciodată la îndoială judecata în acest sector.

L-am strunit pe Sandeman la trap și apoi la pas, râzând. Ce mod minunat de a-mi scutura păienjenișul sălilor de judecată din minte! L-am plimbat în cercuri continue ca să se răcorească, iar ceilalți cai și-au încheiat traseul în susul potecii. Apoi șirul a pornit la vale și, traversând satul, a reintrat în curtea lui Paul.

Laura a ieșit din casă chiar când mă lăsam să alunec de pe spinarea lui Sandeman.

– Te-a căutat la telefon un oarecare domn Lygon acum vreo zece minute, a spus ea în timp ce-l duceam pe Sandeman înapoi în grajd. A insistat foarte mult să-l suni imediat ce te întorci.

– Mulțumesc, i-am spus, întrebându-mă de unde știa Bruce unde mă aflu.

I-am scos lui Sandeman frâul și șaua și le-am înlocuit cu hamul lui obișnuit și cu o pătură uscată.

– Regret, bătrâne, i-am spus. Mă întorc imediat să terminăm.

Am intrat, picurând apă de ploaie pe podeaua din bucătăria Laurei.

– Bruce, de unde știai unde sunt? l-am întrebat când a răspuns.

– Funcționarul tău mi-a spus că astăzi n-ai treabă la tribunal, așa că probabil ești la plimbare cu calul tău.

Aproape că-l auzeam pe Arthur rostind cuvintele.

– Am căutat pe site-ul web al *Racing Post* să văd cine-ți antrenează calul.

– Și cu ce-ți pot fi de folos? l-am întrebat.

– Am reușit să obțin permisiunea să vizităm locul faptei. Polițiștii spun că putem merge după-amiază, la două. Dar spun că va fi doar o vizită cu însoțitor.

– Foarte bine. Unde e locul faptei?

– În Great Shefford. Un sătuc aflat între Lambourn și Newbury. Casa se cheamă Honeysuckle Cottage.

– Există în sat o cârciumă? l-am întrebat.

– Da. Cred că e pe strada principală.

– Ne întâlnim acolo la ora unu? Să mâncăm ceva?

– În regulă, a spus el. Ne vedem mai târziu.

Capitolul 3

La bar se aflau doar trei persoane când am intrat în localul Swan Inn, fix la ora unu; două dintre ele formau evident un cuplu, stând cu capetele apropiate și ținându-se de mână. A treia persoană era un bărbat ce părea să aibă între patruzeci și cinci și cincizeci de ani și purta un costum subțire, gri, cu cămașă albă și cravată albastră în dungi. Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi privirea i-a alunecat din nou spre ușă, ca și cum ar fi așteptat pe altcineva. M-am apropiat de el și am întrebat:

– Bruce?

– Da? a replicat el pe ton de întrebare, uitându-se din nou la chipul meu.

– Sunt Geoffrey. Geoffrey Mason.

– Ah! a exclamat el. Așteptam pe cineva... puțin mai în vârstă, înțelegi.

– Mai în vârstă și mai înțelept?

A râs. În mod ironic, el era puțin mai vârstnic decât crezusem auzindu-l la telefon.

– Ce vrei să bei? l-am întrebat.

– Deocamdată doar asta, a spus arătând spre halba de bere. Rândul ăsta îl plătesc eu.

– Atunci o Cola dietetică, te rog.

Am comandat câte ceva de mâncare și ne-am dus cu băuturile la o masă din colț.

– L-ai văzut ieri pe Mitchell? a întrebat Bruce.

– Da. Spune că i s-a înscenat toată povestea.

– Îl crezi?

N-am răspuns, ci l-am întrebat la rândul meu:

– Știai că Scot Barlow avea o soră?

– Nu. Ar fi trebuit să știu?

– Se pare că s-a sinucis în iunie, am precizat.

El nu părea cu nimic mai dumirit.

– La o petrecere mare din Lambourn.

– Poftim?! Doar nu doctorița veterinar? a exclamat el.

– Una și aceeași. Millie Barlow.

– Măi să fie! A fost o știre de senzație prin partea locului. Toate celebritățile acelea de la petrecere, reținute de poliție... Pe cât se pare, s-a tras vârtos cocaină pe nas. La început s-a crezut că doctorița a murit din cauza unei supradoze, dar s-a dovedit că a fost vorba de anestezic pentru cai și se pare că a făcut-o intenționat.

– Ciudat loc pentru sinucidere! Să strici o petrecere pare cam...

Nu mi-am încheiat fraza.

– Sinucigașii fac lucruri bizare, a spus Bruce. Am avut odată un client a cărui fostă nevastă s-a sinucis în fața oficiului stării civile, în timp ce el era înăuntru, se recăsătorea. A sărit în fața unui camion. Uite-așa. Bietul șofer n-a avut nici o șansă.

– Pariez că invitaților la cununie le-a plăcut, am remarcat.

– De fapt, cred că clientul meu a fost încântat, a zis el zâmbind larg. L-a scutit să plătească o avere ca pensie alimentară.

Am râs amândoi. Începea să-mi placă de Bruce.

– Spune-mi, ce urmărim acasă la Barlow? a întrebat el.

– Nu sunt sigur. Încerc de fiecare dată să vizitez locul faptei când lucrez la un caz. Mă ajută când trebuie să pun întrebări la proces. Plus că deseori îmi spune câte ceva despre victimă.

– Să înțeleg că acum lucrezi la cazul ăsta?

– Temporar, am spus zâmbindu-i.

Ne-am terminat masa de prânz și am parcurs cu mașina cele câteva sute de metri până pe strada Church.

Honeysuckle Cottage era o frumoasă casă veche, din piatră, situată la distanță de stradă, într-un crâng de castani porcești ale căror ramuri erau acum despuiate de frunzele așternute pe aleea de acces într-un strat gros, pe care nu-l mătura nimeni.

În fața unui garaj modern din BCA, construit alături de casă, se aflau

deja parcate două mașini. Portiera șoferului uneia dintre ele se deschise și un tânăr coborî în timp ce noi opream în spatele său.

– Domnul Lygon? a întrebat el apropiindu-se.

– Eu sunt, a răspuns Bruce, făcând câțiva pași în față și întinzând mâna.

– Detectiv Hillier, s-a prezentat tânărul, dând noroc cu Bruce.

– El este Geoffrey Mason, a spus Bruce arătând spre mine. Avocatul pledant în proces.

Am dat mâna.

– Mă tem că va trebui să vă mișcați rapid. Nu vă pot acorda mai mult de jumătate de oră, a spus polițistul. Și nu suntem singuri. Părinții lui Barlow au venit din Glasgow cu autocarul. Sunt înăuntru, a explicat el făcând semn spre casă.

„O, rahat!" mi-am spus.

Detectivul Hillier ne-a prezentat domnului și doamnei Barlow în holul casei.

– Sunt avocați în proces, a zis el. Îl reprezintă pe Steve Mitchell.

Domnul Barlow ne-a privit cu dezgust.

– Dea Domnul să ardeți în iad pe vecie! a exclamat el cu venin.

Avea un accent scoțian puternic.

– De ce-l ajutați câtuși de puțin pe omul acela? E trimisul diavolului!

– Gata, gata, dragă, a intervenit doamna Barlow punând mâna pe brațul soțului ei. Adu-ți aminte ce-a spus doctorul. Nu te stresa.

Barlow s-a relaxat vag. Era un bărbat voinic, înalt, cu fălci mari și sprâncene stufoase; purta un costum de culoare închisă care nu-i venea bine deloc, dar fără cravată. Spre deosebire de el, doamna Barlow era micuță de statură, cu douăzeci de centimetri buni mai scundă decât soțul ei și purta o rochie înflorată, nepotrivit de veselă, care atârna pe ea ca un sac.

– La drept vorbind, Mitchell încă n-a fost condamnat, am spus.

Greșeală.

– Ascultă la mine! a replicat domnul Barlow aproape strigând, împungând aerul în direcția mea cu degetul arătător. Omul ăla-i vinovat și va trebui să dea socoteală în fața Domnului. Și nu l-a omorât numai pe Hamish, ci pe amândoi copiii noștri!

– Cine e Hamish? am întrebat.

Încă o greșeală.

– Hamish, omule! a răcnit Barlow, înfuriat la culme. Fiul meu.

Bruce mi-a șoptit încet la ureche:

– Hamish era numele adevărat al lui Scot Barlow.

Pe terenul de curse, Barlow era strigat întotdeauna Scot, dar abia acum îmi dădeam seama că asta se întâmpla numai din cauză că era scoțian.

– La ce v-ați referit când ați spus că Mitchell v-a omorât ambii copii? l-am întrebat.

– A omorât-o pe Millie a noastră, a zis repede doamna Barlow pe un ton scăzut, moale.

– Credeam că s-a sinucis, am replicat cât de blând am putut.

– Da, dar tot individul acela a fost răspunzător! a intervenit domnul Barlow, ridicând atât tonul, cât și volumul vocii. Păcătuia cu fiica mea!

– Cum îl face asta răspunzător de moartea ei? am întrebat.

– Pentru că a lăsat-o pentru alta în ziua când a murit, a explicat doamna Barlow pe tonul ei blajin.

M-am întrebat de ce nu considerase Steve Mitchell că acest lucru e suficient de important ca să mi-l împărtășească. În plus, dacă afirmațiile soților Barlow erau adevărate, mă mințise mai mult decât credeam.

Domnul și doamna Barlow s-au învârtit în jurul nostru în timp ce Bruce și cu mine cercetam casa fiului lor. Oriunde ne duceam, ne urmau și priveau.

Echipa de legiști a poliției acoperise fiecare suprafață lucioasă cu o pudră fină, argintie, pentru prelevat amprente, fără îndoială nădăjduind să scoată la iveală urme lăsate de degetele lui Steve Mitchell. Potrivit celor declarate de știrile TV, Scot sau Hamish fusese găsit zăcând pe podeaua bucătăriei, într-o baltă de sânge, cu furca înfiptă în piept. Dacă chiar existase o baltă de sânge, probabil o curățase cineva între timp. Podeaua și ușile bufetului erau însă presărate cu mici etichete galbene ce arătau locurile unde fuseseră descoperite pete de sânge.

Pe masa din bucătărie se afla o ramă de fotografie ruptă, cu sticla crăpată rău, dar ținută de cadrul din argint. Însă nu exista nici o fotografie în ramă, iar dosul fusese scos.

– Mă întreb ce se afla aici, i-am spus lui Bruce ridicând rama.

– Era o fotografie cu Millie a noastră, a zis din prag doamna Barlow. A luat-o el precis.

Accentul pe care l-a pus pe cuvântul „el“ nu mi-a lăsat nici o îndoială că se referea la Steve Mitchell. Dar de ce s-o fi luat?

– Era un portret? am întrebat-o.

– Nu. A fost făcută când ea lucra la spitalul ecvin. În poză era împreună cu un cal. Fotografia era a ei, dar a luat-o Hamish când…

N-a putut încheia fraza. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Îmi pare extrem de rău, doamnă Barlow, am spus.

Știam prea bine câtă disperare poate aduce doliul.

– Mulțumesc, a replicat ea tamponându-și obrajii cu o batistă albă.

– Fotografia trebuie să fi fost foarte importantă, dacă o ținea în ramă de argint, am remarcat. Mai țineți minte cu ce cal a fost fotografiată Millie? am întrebat uitându-mă la doamna Barlow.

– Mă tem că nu. Dar îmi aduc aminte că am văzut poza în camera ei, după ce a murit. Hamish a spus că o vrea. Ca amintire de la ea.

– Unde locuia Millie?

– Poftim?! Când nu locuia cu individul acela, adică? a replicat ea cu furie neașteptată. Împărțea un apartament cu altă doctoriță, la spitalul ecvin.

– Știți cu cine?

– Îmi pare rău, nu-mi amintesc numele.

Detectivul Hillier ascultase cea mai mare parte a dialogurilor dintre soții Barlow și mine, dar părea că nu-l preocupă și nu-l interesează nimic din ele.

– Ați văzut tot ce voiați? a întrebat el. Trebuie să plec.

Bruce i-a ținut pe soții Barlow potoliți în hol, în timp ce eu am aruncat iute o privire în dormitoarele și băile de la etaj. Cu totul, nu era mare lucru de văzut. Hamish Barlow fusese un om ordonat, cu o garderobă alcătuită din haine de firmă elegante, iar pe palier existau două dulapuri pline cu amintiri legate de cursele de cai, cum ar fi formulare de participare, exemplare din *Racing Post* și numeroase reviste și cărți legate de cai. Însă n-am găsit nici un proverbial schelet.

Polițistul ne-a condus pe toți afară din casă, a pus un lacăt pe ușa de la intrare și ne-a invitat să părăsim proprietatea.

– Aveți un număr de telefon la care vă poate contacta adjunctul meu? i-am întrebat pe soții Barlow. În caz că are și alte întrebări pentru dumneavoastră.

Domnul Barlow, care devenise tăcut după răbufnirea inițială, s-a întors brusc spre mine și mi-a declarat:

– Nu mai vreau să răspund la întrebările voastre.

– Să știți, mă interesează la fel de mult ca pe dumneavoastră să aflu cine v-a omorât fiul.

– Mitchell l-a omorât, a spus apăsat domnul Barlow.

– Cum puteți fi atât de sigur?

– Pentru că Hamish spunea adesea că Mitchell îl va omorî precis într-o bună zi, cum i-a omorât și sora. Iar acum a făcut-o. Sper să putrezească în iad!

La asta nu exista replică.

Bruce m-a dus înapoi la Swan Inn ca să-mi iau mașina, apoi a plecat grăbit la o întâlnire de afaceri. Era aproape ora cinci și m-am hotărât să profit de ocazie și să vizitez spitalul ecvin din Lambourn, din moment ce mă aflam în apropiere.

I-am explicat tinerei recepționere că aș vrea să vorbesc cu persoana care a locuit în același apartament cu Millie Barlow până-n iunie.

– Îmi pare rău, a spus ea. Sunt nou-angajată. Va trebui să întrebați pe vreunul din doctori. Numai că momentan avem o urgență și toți sunt în sala de operații.

– Cât va dura?

– O, nu știu. Sunt deja de ceva vreme înăuntru. Dar puteți aștepta, dacă vreți. Pe acolo.

Mi-a arătat o ușă aflată pe peretele opus.

– Mulțumesc.

Am intrat pe ușa respectivă în sala de așteptare. Îmi amintea de cabinetul dentistului. Vreo douăsprezece fotolii cu tapițerie roz și picioare și brațe din lemn deschis la culoare erau plasate de-a lungul pereților, ici și colo cu o măsuță între ele. Dușumeaua tare era acoperită cu o mochetă albastră, subțire. Totul era funcțional, nu comod.

Pe unul din scaunele de pe partea dreaptă ședea un bărbat care a ridicat privirea când am intrat. Ne-am salutat înclinând capul, fără formalism, iar el a reluat lectura unor hârtii. M-am așezat față-n față cu el și am frunzărit un exemplar din *Country Life* lăsat de cineva pe un scaun.

Mă uitasem la toate reclamele imobiliare și tocmai începeam să citesc recenziile literare, când cineva a intrat pe ușa din capătul celălalt. Era o femeie îmbrăcată în costum chirurgical verde, tunică și pantaloni, și cu cizme Wellington verzi, scurte, în picioare. Medic veterinar, am presupus, proaspăt ieșită din sala de operații. Celălalt bărbat s-a ridicat în picioare la intrarea ei și a întrebat-o nerăbdător:

– Cum merge?

– Bine, a răspuns ea. Cred că am reușit să salvăm cea mai mare parte a masei musculare a umărului. N-ar trebui să-l afecteze prea mult după ce se vindecă bine.

Bărbatului i-a scăpat un oftat de ușurare.

– Domnul Radcliffe va fi foarte bucuros când va afla!

– Acum trebuie să mă întorc în sală, a spus doctorița. Ca să închei procedura. Îl vom ține aici peste noapte și vom vedea dimineață cum se simte.

– Foarte bine, a zis omul. Mulțumesc. Vă sun pe la nouă.

– OK, a replicat ea.

Bărbatul s-a apucat să-și adune hârtiile. Doctorița s-a întors spre mine.

– De dumneavoastră se ocupă cineva?

– Nu, nu chiar, am răspuns. Speram să stau de vorbă cu cineva care o cunoștea pe una dintre doctorițele care au lucrat aici.

– Care doctoriță?

– Millie Barlow.

Reacția bărbatului a fost spectaculoasă.

– Cățea afurisită! a rostit el aproape pentru sine, dar cât se poate de audibil în tăcerea sălii de așteptare.

– Mă scuzați? i-am spus.

– Am zis că era o cățea afurisită, a repetat el privindu-mă.

– Îmi pare rău, dar trebuie să merg să închid plaga calului pe care l-am operat, mi-a spus doctorița. Dacă doriți să așteptați, putem sta de vorbă după ce termin.

– Aștept.

Doctorița a dispărut pe ușă.

– Te cunosc, a zis omul. Ții cai la Paul Newington.

– Mă numesc Geoffrey Mason și sunt avocat pledant.

– Simon Dacey, a replicat el întinzând mâna.

„Aha! Nu-i de mirare că o consideră pe Millie Barlow cățea", mi-am zis. „I-a stricat petrecerea omorându-se într-unul din dormitoarele lui."

– Ai vreo problemă? l-am întrebat făcând semn spre ușa în spatele căreia dispăruse doctorița.

– Unul dintre caii mei de un an a scăpat din țarc. S-a tăiat rău de tot într-o mașină parcată.

– Se va face bine?

– Sper din toată inima, a răspuns el. A costat aproape jumătate de milion la târg.

– Dar toți caii de curse sunt asigurați, nu-i așa? l-am întrebat – al meu era.

– Domnul Radcliffe, ăsta-i proprietarul, spune că primele sunt prea mari. Își ține la mine vreo duzină de cai și zice că preferă să cheltuiască banii pe care-i economisește astfel ca să-și mai cumpere un cal. Dar știu că l-a asigurat pe Peninsula pentru infertilitate sau pentru o accidentare care nu i-ar permite să-și facă datoria ca armăsar de prăsilă.

„Aha, domnul Radcliffe e proprietarul lui Peninsula!" mi-am zis. „Precis nu trăiește strâmtorat."

– Spune-mi de ce era Millie Barlow o cățea afurisită, l-am invitat, readucând discuția la subiectul care mă interesa cu adevărat.

– Mi-a stricat petrecerea.

– Asta-i o afirmație cam nepoliticoasă, am replicat. Biata fată era atât de nefericită încât s-a sinucis. Probabil că nu ți-a stricat petrecerea intenționat.

– Dar chiar și așa, a stricat-o. De ce nu s-a dus să se omoare în altă parte? Petrecerea pentru câștigarea Derby-ului a fost momentul cel mai minunat din viața mea, până l-a stricat ea. Dumitale ți-ar plăcea una ca asta?

Îi înțelegeam punctul de vedere. L-am întrebat:

– Știi de ce s-a sinucis?

– Habar n-am! N-o cunoșteam aproape deloc.

– Știai că avea o aventură cu Steve Mitchell?

– Dumnezeule, sigur că da! Secretul cel mai prost ținut din Lambourn. Uite ce e, acum chiar trebuie să plec. Pregătirile de seară la grajduri au început deja.

– OK. Mulțumesc. Pot să te sun, dacă am nevoie să te mai întreb câte ceva? Îl reprezint pe Steve Mitchell, am spus, oferindu-i o carte de vizită.

– A, serios? a replicat zâmbind și privind cartea de vizită. Pe cât se pare, în cazul ăsta s-ar putea să n-ai prea mult de muncit.

– De ce cred toți că el e făptașul? l-am întrebat.

– Pentru că orice om din Lambourn i-a auzit certându-se la un moment dat. Și se vorbește că nici unul dintre ei nu s-ar fi dat în lături să-l scoată pe celălalt prin gard.

A scoate un călăreț prin gard presându-l să-ți facă loc era una din cele mai urâte infracțiuni pe care un jocheu de cursă cu obstacole o putea comite pe seama altuia, și una din cele mai periculoase.

– Și nimeni nu ține prea mult nici la unul, nici la celălalt, a continuat el. Barlow era nițel cam ciudat, iar Mitchell e arogant.

– Dar chiar îl crezi ucigaş? l-am întrebat.

– Nu ştiu. Trebuie să spun că am fost surprins când am auzit de arestarea lui. Numai că oamenii fac lucruri ciudate când se înfurie. Îşi pierd controlul.

– Aşadar, pot să te sun dacă mai am nevoie să te întreb ceva?

– Presupun că da. Dar nu cred că aş şti mare lucru. N-am avut prea mult de-a face cu nici unul dintre ei. Chiar trebuie să plec.

– În regulă. Mi-a părut bine să te cunosc. Baftă cu calul de un an!

– Mulţumesc.

A plecat, iar eu m-am aşezat la loc pe fotoliu. Ceasul de pe perete arăta 6:15.

„Ce fac?!" m-am întrebat. Spusesem deja unui număr mult prea mare de oameni că sunt avocatul pledant al apărării în cazul Steve Mitchell, dar ştiam că n-ar trebui să-l reprezint. Nu-l puteam reprezenta. Eram martor potenţial. Toată instruirea mea îmi spunea să merg la poliţie şi să fac cunoscut acolo dialogul meu cu Scot Barlow la Sandown. Toate instinctele de avocat pledant îmi cereau să nu mă amestec deloc în acest caz şi să las justiţia să-şi urmeze cursul.

Ce era însă justiţia? Cineva îmi spusese răspicat să accept cazul şi să-l pierd. Ce era justiţia? Dacă eu nu mă implicam, urma oare ca alt avocat să fie convins prin frică să facă în aşa fel încât Steve Mitchell să fie condamnat? Însuşi faptul că exista un om atât de dornic să-l vadă închis pentru omucidere dovedea, oare, că nu a comis el fapta?

Şi chiar dacă reuşeam să-l apăr cu succes, ce însemna asta pentru mine? *Data viitoare am să-ţi zdrobesc capul*, spusese Trent. *Data viitoare am să-ţi tai boaşele complet.*

– Angela, scumpa mea, spune-mi ce să fac! am rostit încetişor în sala de aşteptare pustie.

Nu mi-a răspuns. Tânjeam din nou după prezenţa şi înţelepciunea ei. Mereu ştia instinctiv ce e corect. Fără veste, lacrimile au început să-mi inunde ochii.

Doctoriţa în costum chirurgical verde a ales acest moment ca să reapară. Mi-am şters repede ochii cu mâneca, sperând că n-a observat.

– Acum spuneţi-mi, cu ce vă pot fi de folos? m-a întrebat obosită.

– Zi grea?

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

– Puteţi s-o mai spuneţi o dată! a replicat ea zâmbind. Dacă n-am fi

avut grijă, rana l-ar fi putut împiedica să mai participe la curse. Dar cred că l-am scutit pe domnul Radcliffe de o cheltuială. Calul e tânăr, ar trebui să se vindece perfect.

– Da, mi-a spus Simon Dacey.

Ea a ridicat din sprâncene, ușor surprinsă.

– Și cine anume ești dumneata?

– Geoffrey Mason, am răspuns, scoțând din buzunar încă o carte de vizită și oferindu-i-o. Încerc să obțin niște informații. Sunt avocat pledant și-l reprezint pe Steve Mitchell.

„Iar o iau de la capăt cu asta!" mi-am spus.

– Secătură arogantă! a exclamat ea, cam surprinzător.

– Da? De ce spuneți asta?

– Crede că e darul lui Dumnezeu pentru femei. Se așteaptă ca fiecare femeie de pe-aici să-și scoată chiloții când i se cere.

– Și ele îi scot? am replicat.

M-a privit și a zâmbit.

– Adu-mi aminte să nu mă aflu niciodată în boxa martorilor când dumneata pui întrebările.

– Am să încerc, i-am răspuns zâmbindu-i la rândul meu. Dar spuneți-mi cel puțin cum vă numiți, ca să pot fi sigur.

– Eleanor Clarke, a spus întinzând mâna, pe care i-am strâns-o. Credeam că vrei să întrebi de Millie Barlow.

– Într-adevăr. O cunoșteai, Eleanor?

– Sigur că da, a spus ea. Locuia în casa de aici, din spate, împreună cu alte trei dintre noi, până când...

Nu și-a terminat fraza.

– Până când s-a sinucis? am completat eu.

– Da. Dar nu dormea acolo în fiecare noapte.

– Pentru că era cu Steve Mitchell? am replicat sub formă de întrebare.

– Da, a răspuns ea cam cu șovăială.

– Se mai culca și cu altcineva?

– Măi, ce-ți merge mintea! Millie a noastră era o fată dulce, dar mă tem că se culca imediat cu oricine o invita politicos.

– De ce crezi că s-a sinucis? am întrebat-o.

– Nu știu. Mulți oameni au spus după aceea că era deprimată de-o vreme, dar eu nu eram de aceeași părere. Era mereu fericită. Avea mereu un plan de îmbogățire rapidă.

– Făcea sex pe bani?

– Nu, a replicat ea cam apăsat. Poate am exagerat eu puțin. Nu se culca, desigur, chiar cu oricine. Își avea preferații ei. Și ocazional refuza, mai ales pe unii din cei însurați.

M-am întrebat cu câtă strictețe fusese crescută Millie. Poate că imediat ce a ieșit de sub controlul tatălui ei a înnebunit puțin, gustând excesiv de mult din plăcerile vieții.

– Cum a obținut anestezicul? am întrebat.

– Păi, avem anestezic aici, firește, dar e ciudat.

A făcut o pauză.

– Buletinul toxicologic al lui Millie a indicat că și-a injectat tiopental. Noi nu folosim tiopental în spital. Folosim ketamină, de obicei combinată cu xilazină sau detomidină.

– Nu e puțin bizar?

– Un medic veterinar poate obține medicamente de la orice furnizor, doar pe baza completării unui formular, a spus ea. Iar veterinarii folosesc anestezice tot timpul.

– Însă asta înseamnă că nu s-a sinucis mânată de un imbold de moment, am remarcat. Nu dacă a trebuit să comande în mod special medicamentul.

– Poate că-l avea deja, a sugerat Eleanor. Eu port în trusă câteva produse care n-au ieșit din farmacia spitalului. Iar anestezicele barbiturice sunt foarte utilizate. Tiopentalul se folosește în cele mai multe cabinete veterinare pentru a eutanasia câini și pisici.

– De unde obține spitalul medicamentele? am întrebat-o.

– Avem un farmacist veterinar specialist, în Reading.

– Poate l-a comandat separat de acolo.

– Nu, a răspuns ea iute. Poliția i-a cerut farmacistului să-și verifice evidențele și n-a găsit nimic. Uite, trebuie să plec. În mod normal nu ținem deschis după ora șase, și cineva așteaptă să încuie.

– Cum rămâne cu calul pe care l-ați operat?

– Va sta în grajd, în spate, peste noapte. E atașat la un monitor și supravegheat din camera medicului de gardă, prin televiziune cu circuit închis.

– Dar chiar aș vrea să-ți mai pun niște întrebări despre Millie, am spus implorator.

– Întâi dă-mi voie să mă schimb. Am chef să beau un pahar. Faci cinste?

– Ce zici de cină? am replicat.

– Nu-ți forța norocul, domnule... (A privit iarăși cartea mea de vizită) Mason.

– Nu. Îmi cer scuze, am mormăit. N-am spus-o cu sensul acela.

– A, mulțumesc frumos! Tocmai când credeam că sunt invitată în oraș la modul romantic, el spune că nu asta a intenționat! a zis ea râzând. Povestea vieții mele.

Am mers, fiecare cu mașina lui, la localul Queen's Arms din East Garston, un sat aflat la câțiva kilometri distanță. Am ajuns acolo cu mult înaintea ei. Am comandat o Cola dietetică și m-am cocoțat pe un scaun la bar, gândindu-mă la întrebările pe care voiam să le pun.

Când Eleanor Clarke a intrat în barul slab luminat, n-am recunoscut-o imediat. Se schimbase din uniforma de chirurg și purta un pulover alb, cu model în relief și cu gâtul rulat, și blugi. Însă principalul motiv pentru care n-am recunoscut-o inițial a fost acela că părul ei blond nu mai era legat în coadă de cal, ci, lăsat liber, îi încadra fața. Prima mea reacție instinctivă a fost că schimbarea pieptănăturii era o greșeală, fiindcă-i ascundea pomeții frumoși și reducea întru câtva scânteierea uimitorilor ei ochi albaștri.

Pe neașteptate, aceste gânduri m-au șocat zdravăn. Din ziua când o cunoscusem pe Angela și mă îndrăgostisem de ea instantaneu, nu privisem de două ori chipul nici unei femei.

– Iată-te! a spus Eleanor apropiindu-se și așezându-se pe un scaun lângă mine.

– Ce vrei să bei? am întrebat-o.

– Gin tonic, te rog.

I-am comandat băutura și am așteptat în tăcere cât barmanul a turnat apa tonică peste gin.

– Minunat! a exclamat ea după o înghițitură zdravănă. A fost o zi grea!

– Aș face bine să-ți mai comand unul.

– Sunt cu mașina. Mă rezum la paharul ăsta.

– Ai putea rămâne să cinezi.

– Credeam că n-ai vorbit serios!

M-a privit cu ochii aceia albaștri, scânteietori, care-mi zâmbeau.

– Am vorbit serios. Doar că n-am vrut să sugerez...

Nu-mi mai găseam cuvintele.

– Vrei să rămâi la cină?

– Da, a replicat ea fără șovăială.

– Bine, am spus zâmbind.

– Ești căsătorit? m-a întrebat pe neașteptate.

– Am fost, am răspuns cu încetineală.

– Divorțat?

– Văduv.

– Oh! a exclamat ea stânjenită. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să întreb.

– S-a întâmplat demult.

Dar îmi părea că a fost chiar ieri.

– Încă mai doare? a întrebat ea.

Am făcut semn cu capul că da.

– Îmi pare rău, a repetat ea.

Ochii ei își pierduseră din scânteiere. Am stat o vreme în tăcere; în cele din urmă am spus:

– Hai să mergem să mâncăm.

Am optat pentru o masă în bar și nu în restaurant – fără fată de masă, mai puțin formalism, dar același meniu. Eu am ales un file la grătar, iar Eleanor, plătică de mare prăjită.

– Cât de bine ai cunoscut-o pe Millie? am întrebat când ni s-a adus mâncarea.

– Destul de bine. Am lucrat împreună în spital timp de trei ani și cea mai mare parte din timpul ăsta am locuit împreună în casă.

– Avea probleme financiare?

– Nu, a răspuns apăsat Eleanor. De fapt, dădea mereu impresia că e înstărită. Cu un an înainte să moară și-a cumpărat o Mazda sport roșie, nou-nouță, și avea întotdeauna o mulțime de haine frumoase. Cred că tatăl ei continua să-i trimită o alocație, chiar dacă la spital câștigăm cu toții destul de bine.

Mi-am amintit de întâlnirea mea cu soții Barlow, în hainele acelea deloc pe măsura lor. Păreau oare genul de oameni care-și pot permite să-i trimită o alocație fiicei lor cu venit mare?

– Era însărcinată? am întrebat – doar o idee nebunească.

– Extrem de improbabil, a spus Eleanor. Îi plăcea să se laude că are o rezervă bună de pilule de a doua zi. Nu uita, avea studii de medicină.

– Și medicii au o rată a sinuciderilor mai mare decât aproape a tuturor celorlalte profesii.

Mă informasem în această privință pentru un caz.

– Serios? a replicat ea, părând surprinsă. Presupun că medicii știu cum să-și curme viața. Plus că au acces facil la medicamentele necesare.

– Millie se înțelegea bine cu fratele ei? am întrebat.

– Destul de bine, cred. Dar nu cred că el era prea încântat de reputația ei de „cea mai ușor de obținut fată din sat".

– Nu, într-adevăr, nu e tocmai reputația pe care s-o prețuiești. Câți iubiți de ocazie ai spune că a avut?

– Cel puțin vreo șase relații active în același timp. Nu era cine știe ce discretă. Ajunge să spun că-i plăceau jocheii.

– Nu-i vedeai în casă?

– Avem un fel de regulă nescrisă. Relațiile de lungă durată sunt OK, dar nici un partener de ocazie nu rămâne peste noapte. Nu mai e nevoie să spun că Millie încălca mereu regula. Era singurul lucru pentru care ne certam.

– Dar Steve Mitchell? El rămânea peste noapte la voi?

– Nu, niciodată. Millie era mereu dornică să meargă la el. Nu mai contenea să ne povestească despre bazinul lui cu apă fierbinte, în aer liber.

A ridicat din sprâncene a dezaprobare.

– Concret, de ce-l antipatizezi pe Mitchell? am întrebat-o.

– E chiar atât de bătător la ochi?

– Da.

– Acum zece ani, când am venit la Lambourn, el tocmai își începea cariera de jocheu și o vreme am ieșit împreună. Credeam că are intenții serioase, însă n-avea. Mă înșela cu o îngrijitoare de la grajduri și când proasta a rămas gravidă, m-a lăsat și s-a însurat cu ea.

După o pauză, a adăugat:

– Presupun că individa mi-a făcut de fapt un serviciu.

– Cât a durat căsnicia lui?

– Cam șase ani. Au avut doi copii. Când lui Natalie, fosta lui nevastă, i-au venit în sfârșit mințile la cap cât de cât și l-a părăsit, m-am trezit cu el la ușă, voia să reluăm totul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. I-am spus să se ducă învârtindu-se și nu i-a plăcut. De fapt, cred că atunci a făcut tam-tam pe lângă Millie, ca să se răzbune pe mine.

Așadar, aventura lui Steve cu Millie Barlow nu fusese doar o toană, cum susținea el, ci continuase mult timp după ce nevastă-sa a aflat și l-a părăsit. Într-adevăr, mă mințise în privința asta.

– Pe Steve nu-l deranja faptul că ea avea și alți parteneri în afară de el? am întrebat.

– Să-l deranjeze? Glumești! După spusele lui Millie, Steve se topea după amorul în trei.

– Îți amintești de o fotografie cu ea și cu un cal, în ramă de argint?

Ea a încuviințat.

– Comoara ei.

– Cum așa?

– În fotografie apărea cu un mânz nou-născut. Era primul mânz pe care-l moșise singură, la foarte scurt timp după ce venise la Lambourn. Urgență în miezul nopții. Ea era singurul medic de gardă. Dar se pare că s-a descurcat bine. Eu lipseam.

Eram dezamăgit. Crezusem că va fi ceva mai important.

– De ce te interesează fotografia? m-a întrebat.

– Pentru că cineva a luat-o din casa lui Scot Barlow.

– Poate pentru rama din argint.

– Nu. Cine a luat poza a lăsat rama.

– Ei bine, îți pot spune că o înfățișa pe Millie și un mânz lungit pe paie, iar în spate iapa și un îngrijitor de la grajdul de prăsilă.

– Știi cine era îngrijitorul de la grajd?

– N-am habar. Dar știu cine era mânzul. De aceea era fotografia atât de prețioasă pentru Millie.

– Te ascult, am încurajat-o când ea s-a oprit.

– Peninsula! a rostit Eleanor cu emfază.

Acela să fi fost motivul prezenței lui Millie Barlow la petrecerea lui Simon Dacey?

Capitolul 4

MARTIE 2009

La vremea Festivalului Steeplechase din Cheltenham, în martie, Steve Mitchell se afla de patru luni în închisoare și numele lui fusese practic șters din paginile de ziar dedicate curselor.

În noiembrie, la Tribunalul Regal din Oxford, Bruce Lygon făcuse tot posibilul să-i obțină lui Steve Mitchell eliberarea pe cauțiune, dar, deloc surprinzător, judecătorul îl ascultase politicos și apoi îi respinsese cererea. Publicul nu va prinde drag niciodată de un judecător dacă acesta lasă suspecții de crimă să iasă pe cauțiune. Stătusem lângă Bruce la tribunal, dar la drept vorbind nu-l ajutasem cine știe ce.

De fapt, nu intenționasem să particip la audierea pentru stabilirea cauțiunii, însă primisem, de la Dumnezeu știe cine, încă un mic semn menit să-mi atragă atenția, cu două zile înainte să aibă loc. Era un plic alb, subțire, adus personal la sediu, la fel ca înainte. Nimeni nu văzuse cine l-a lăsat. Și de data asta, plicul conținea o singură foaie de hârtie albă, împăturită, și o fotografie. Tot la fel ca înainte, în mijlocul foii existau patru rânduri tipărite.

AVOCĂȚEL CUMINTE
VOI FI CU OCHII PE TINE ÎN OXFORD MIERCURI
NU-I OBȚINE LUI Mitchell CAUȚIUNEA
ȚINE MINTE, PIERDE CAZUL, ALTFEL CINEVA O PĂȚEȘTE

Fotografia o înfățișa pe răposata mea soție, Angela. De fapt, ca să fiu exact, era o fotografie a fotografiei Angelei, în ramă de argint, pe care o așezasem pe măsuța ei de toaletă din dormitorul nostru la scurt timp după

moartea ei. Spuneam fotografiei „Bună dimineața, scumpa mea" în fiecare zi. Cineva intrase în casa mea ca să facă acea fotografie. Asta m-a înfuriat foarte tare. Cine erau oamenii ăștia?!

Ședeam la biroul meu, la sediu, rotindu-mi degetele mari și gândindu-mă. Era luni dimineață și mă așteptau câteva zile foarte ușoare. Îmi încheiasem recent participarea la un caz de proporții, pe care-l câștigase clientul meu. Ca să preîntâmpin o repetare a incidentului de anul trecut, când fusesem blocat la tribunal în loc să sar peste obstacole la Cheltenham, îi dădusem lui Arthur instrucțiuni să nu-mi programeze nimic toată săptămâna.

Sandeman se calificase pentru Foxhunter, în parte deoarece câștigase acea cursă cu un an înainte, iar Paul mă asigurase la sfârșitul lui ianuarie că de astă dată calul era în formă mai bună, ceea ce sugera că anul ăsta înfrângerea nu va fi vina lui Sandeman. Fusese un avertisment direct, adresat mie, de a nu fi veriga slabă a parteneriatului, o instrucțiune explicită de a redeveni în formă.

De săptămâni întregi alergam zilnic, de regulă în pauza de prânz. În plus, la jumătatea lui februarie fusesem la schi, în Meribel, Franța. Mă trezeam devreme în fiecare dimineață și petreceam toată ziua pe pârtii, prinzând ultima cursă cu telecabina până la punctul cel mai înalt și întorcându-mă la cabană, epuizat, în timp ce lumina zilei scădea. Apoi petreceam ore întregi în saună, eliminând kilograme prin nădușeală, după care urmau o cină cu conținut bogat de proteine și culcarea devreme. În a doua săptămână din martie aveam un tonus cum nu mai avusesem din perioada de la Lambourn, cu cincisprezece ani în urmă.

Arthur a intrat în biroul meu. Aveam un excelent sistem telefonic intern, însă lui Arthur, om de modă veche, îi plăcea să vorbească față-n față cu tine când stabilea aranjamente.

– Sir James dorește o discuție despre cazul Steve Mitchell, a spus el. Am programat-o pe mâine dimineață la nouă și jumătate. Vă convine?

– Ți-am spus să nu programezi absolut nimic pentru săptămâna asta.

– Dar la curse mergeți abia joi! a replicat Arthur.

M-am uitat la el. De unde știa că am de gând să plec la Cheltenham abia joi? N-ar fi ajutat la nimic să-l întreb. Ar fi răspuns la fel ca totdeauna: „E treaba mea să știu totul despre avocații mei pledanți."

– Mâine la nouă și jumătate e foarte bine, am spus.

El a zâmbit.

– Așa mă gândeam și eu. Îi voi spune lui Sir James.

Sir James Horley, consilier regal, era acum avocatul principal al apărării în cazul lui Steve Mitchell. Când Bruce Lygon îl sunase pe Arthur pentru a angaja un avocat, Sir James acceptase pe dată. Nu putea fi acuzat niciodată că n-ar fi dornic să accepte un client celebru. Sir James iubea lumina reflectoarelor. Adora camerele de filmat ale televiziunilor, care așteptau în fiecare zi în fața tribunalului ca să-l arate la știrile de la ora șase.

Tot nu vorbisem nimănui despre întâlnirea mea cu victima crimei la dușuri, la Sandown. Trecuse atât de mult timp de când ar fi trebuit să spun ceva, încât acum chiar n-o mai puteam face fără să mă pun într-o poziție foarte compromițătoare. Dădeam de naiba și dacă vorbeam, și dacă nu vorbeam, dar în cazul din urmă numai dacă mai aflase cineva, de la Barlow, de cele întâmplate.

La doar câteva ore după ce numirea lui Sir James Horley în rolul de consilier regal al apărării a fost afișată pe site-ul tribunalelor, am primit un telefon pe mobil.

– Ți-am spus să accepți cazul Mitchell, a rostit vocea scăzută, cizelată. De ce nu ești pe listă, ca avocat pledant al apărării?

Am încercat să explic că într-un caz atât de mediatizat, echipa apărării va fi condusă întotdeauna de un avocat al Curții Regale, ceea ce eu unul nu eram. I-am spus că voi ajuta la apărare.

– Trebuie să te asiguri că Mitchell pierde.

– De ce? am întrebat.

– Fă-o și atât, a spus individul, apoi a închis.

La fel ca înainte, sunase cu număr ascuns.

De ce voiau acești oameni, oricine-ar fi fost, ca Mitchell să piardă? Oare pentru ca altcineva să fie condamnat pentru crima lor sau, pur și simplu, se asigurau că primește ceea ce merită? De unde știau că e vinovat, exceptând situația în care s-ar fi aflat alături de el la momentul respectiv?

Nu. Tot mai credeam că Steve e victima unei înscenări.

Deși, puse laolaltă, toate dovezile prezentate de acuzare aveau să fie foarte convingătoare pentru juriu, oricare dovadă luată independent putea fi descrisă drept circumstanțială. Nimeni nu punea la îndoială faptul că furca, arma crimei, îi aparținuse lui Steve Mitchell, dar furcile sale nu erau ținute încuiate și oricine ar fi putut lua una. Fuseseră găsite picături de sânge și fire de păr pe o pereche de cizme Wellington ale lui Mitchell și în

mașina lui, însă cizmele erau ținute în aceeași magazie de nutreț ca și furca. Declarația apărării afirma că domnului Mitchell îi fusese înscenată crima comisă de altcineva, necunoscut. Și că aceasta fusese plănuită meticulos, astfel încât să pară a fi fost făptuită de clientul nostru.

Acuzarea nu reușise să dovedească în mod categoric că Mitchell îi trimisese lui Barlow mesajul amenințător. Poliția a putut să stabilească doar că fusese trimis prin intermediul unui serviciu gratuit de mesaje scrise, accesibil de pe orice computer, de oriunde în lume.

Chitanțele de pariu însă îi aparțineau lui Steve Mitchell, iar acesta fusese suficient de prost ca să-și treacă pe ele propriul nume. El nega că i-ar aparține, dar până și eu știam că nu spune adevărul. I-am spus cu fermitate că vremea minciunilor în legătură cu pariurile s-a încheiat, că are de luptat cu acuzații mai grave, dar era atât de obișnuit să nege că pariază, încât continua s-o facă în mod firesc.

Am încercat să-i explic lui Steve că, dacă are un alibi, trebuie să-l declare înainte de proces. A-l scoate la iveală pe neașteptate, la tribunal, nu i-ar ajuta cu nimic. Totuși, a continuat să susțină cu încăpățânare că în ziua aceea de luni fusese singur acasă și citise toată după-amiaza.

– Steve, nu te cred! i-am spus implorator. Dacă ai fost împreună cu cineva, poate cu o persoană cu care n-ar fi trebuit să fii, trebuie să-mi spui acum.

– Ți-am zis că am fost singur. Ăsta-i adevărul! Ce vrei să fac? Să mint?

M-am gândit că n-ar ajuta, ba chiar dimpotrivă, să-i spun că știam că m-a mințit și înainte, în legătură cu sfârșitul aventurii sale cu Millie Barlow.

– Nu înțelegi în ce încurcătură uriașă te afli?! am strigat la el, bătând cu pumnul în masa de metal gri. Te așteaptă o ședere îndelungată în închisoare pentru asta! Nu-i joacă de copii, să știi.

– Nu pot, a rostit el în cele din urmă.

– E căsătorită? am întrebat, ghicind motivul.

– Da. Și nici măcar nu cred că eram cu ea când a fost omorât nemernicul acela de Barlow. A fost o partidă la prânz, aranjată fulger, când cursa de la Ludlow a fost anulată. Nu vreau s-o implic în nebunia asta, din moment ce nici măcar nu mi-ar oferi un alibi pentru ora care trebuie.

Acuzarea afirma că Barlow murise cândva între ora două și ora patru după-amiaza. Cadavrul lui fusese descoperit, în jur de șase, de un polițist sosit în urma unui apel telefonic anonim, primit la secția de poliție din Newbury, cu privire la prezența unui intrus la Honeysuckle Cottage.

– Faptul că n-ai fost singur toată perioada de la unu după-amiaza la șase ar putea strecura o mică îndoială în mintea juraților, i-am spus.

– Ea a plecat pe la două și jumătate, dacă nu mai devreme. Și atunci ce mai contează? Casa aia nenorocită a lui Barlow e la distanță de numai zece minute cu mașina de casa mea. Aș fi putut foarte ușor să ajung acolo cu mult înainte de trei, așa că ăsta nu-i nici un afurisit de alibi! Nu, refuz s-o implic.

– Spune-mi despre cine e vorba, i-am cerut. Și atunci o pot întreba dacă e pregătită să dea o declarație la poliție.

– Nu, a răspuns el.

Și de atunci n-a mai scos o vorbă pe tema asta.

Îl întrebasem și despre Millie Barlow și de ce nu-mi vorbise despre moartea ei la prima noastră întâlnire.

– N-am crezut că e chiar așa de important.

– Sigur că era important! am strigat la el. Tu-mi spui absolut totul, iar eu decid dacă e important sau nu.

S-a uitat la mine cu ochii mari, ca un cățel certat, și a spus cu jale:

– N-am făcut-o eu, să știi.

– Așadar, Barlow te învinuia de sinuciderea surorii lui? l-am întrebat.

– Tot timpul! Mă făcea „criminal nenorocit". I-am spus să tacă dracului, că dacă nu, îl omor!

Steve s-a oprit brusc și m-a privit în ochi.

– Dar n-am făcut-o, îți jur!

Apoi și-a îngropat fața în mâini și a început să suspine.

– Liniștește-te, Steve, am spus încercând să-l calmez. Știu că n-ai făcut-o.

M-a privit iarăși în ochi.

– Atunci convinge-i pe blestemații de jurați!

„Poate că tocmai asta ar trebui să fac", mi-am spus acum, stând la biroul meu. „Poate ar trebui să spun juriului că am fost amenințat ca să am grijă să pierd procesul. Și atunci aș putea să devin martor în proces și să povestesc juriului totul despre bâtele de baseball și Julian Trent. Ar fi suficient ca să-l ajut pe Steve? Poate că n-ar face decât să ne întărească nouă convingerea că lui Steve i s-a înscenat fapta."

„Dar pe mine unde m-ar duce asta?" m-am întrebat. „Am să stau pur și simplu și să aștept să mi se zdrobească țeasta și să mi se taie boașele? Și cum rămâne cu bătrânul meu tată? În ce pericol l-aș pune pe el?" Îmi părea că singura soluție la numeroasele mele dileme era să descopăr cine mă

intimidează și apoi să dovedesc că acela era adevăratul ucigaș al lui Scot Barlow.

„Simplu", mi-am zis. „Dar de unde să încep?"

Julian Trent. El trebuie să fie cheia.

A doua zi dimineață, Sir James Horley, avocat al Curții Regale, și cu mine ne-am așezat pe o latură a mesei din mica sală de ședințe aflată la parterul sediului. Bruce Lygon ședea în fața noastră. Timp de două ore trecuserăm în revistă încă o dată fiecare aspect al rechizitoriului.

Acuzarea fusese solicitată să dezvăluie apărării orice descoperire a sa ori a poliției care ne-ar fi fost de ajutor, conform întâmpinării. Răspunsul primit a fost că acuzarea nu dispune de alte informații în afara celor dezvăluite deja în prezentarea principală și în rechizitoriu. La drept vorbind, nu avuseserăm mari așteptări.

– Ești sigur că Mitchell n-ar trebui să pledeze „vinovat"? m-a întrebat Sir James. Dovezile împotriva lui sunt foarte solide.

M-am întrebat, ireverențios, dacă Sir James agrea ideea de a pleda „vinovat" pentru a se scuti de o înfrângere la tribunal.

– Susține cu neclintire că nu va pleda vinovat pentru ceva ce n-a făcut, am spus cu fermitate. Tactica noastră de apărare este aceea că lui Steve Mitchell i s-a înscenat fapta.

– Atunci am face bine să aflăm cine i-a înscenat-o, a zis Sir James. Altfel ne facem de toată rușinea. Data procesului a fost fixată în a doua săptămână din mai, la Oxford. Asta înseamnă peste opt săptămâni. Propun să ne întâlnim din nou peste două săptămâni, ca să vedem dacă am mai avansat cât de cât.

M-am întors în biroul meu. Cerusem transcrierea audierii lui Julian Trent la recurs, în noiembrie trecut, iar acum ședeam la masa de lucru și cercetam paginile tipărite mărunt, în căutarea unui anumit nume.

Josef Hughes, domiciliat pe Finchley Road la numărul 845, în Golders Green, nordul Londrei, era avocatul consultant necinstit care forțase recursul. Presupusa lui intervenție pe lângă jurați a fost cea datorită căreia a scăpat Trent. Dacă, așa cum bănuiam, fusese constrâns să depună mărturie la Curtea de Apel, ar putea fi pregătit să mă ajute să aflu ce legătură avea Julian Trent cu uciderea lui Scot Barlow.

M-am dus la adresa din Golders Green miercuri, dis-de-dimineață.

Josef Hughes s-a albit la față și i s-au înmuiat genunchii imediat ce i-am pomenit pe Julian Trent. Am crezut că va leșina de-a binelea în pragul garsonierei sale. Poate că s-ar fi prăbușit la podea dacă nu l-aș fi ajutat să intre în cameră. S-a așezat greoi pe o latură a patului dublu care ocupa cea mai mare parte din încăpere.

Nu eram singuri. O femeie tânără ședea pe un scaun de lemn cu spetează dreaptă și alăpta un prunc mic. M-a privit lung cu niște ochi mari, căprui, speriați.

M-am uitat în jur. În afară de patul acoperit cu o pătură verde și de scaun, mai existau o masă mică, pătrată, sub fereastră, încă un scaun cu spetează dreaptă și o chicinetă minusculă în colț.

M-am dus la chiuvetă ca să-i aduc lui Josef un pahar cu apă. Pe uscător se afla o cană de cafea ciobită. Am lăsat să curgă apă în ea și i-am întins-o. A băut puțin și i-a revenit un dram de culoare în obraji.

– E în regulă, am spus pe tonul cel mai liniștitor de care eram în stare. Nu m-a trimis Julian Trent.

La auzul numelui, tânăra femeie a scos un geamăt ușor și și-a încovrigat corpul în jurul pruncului, ca să-l apere.

Ce le făcuse Julian Trent acestor oameni, de-i înspăimântase atât de rău?

Am mai privit o dată prin cameră. Strictul necesar și atât, covoare tocite până la urzeală, perdele subțiri ca hârtia și pereți goi, zugrăviți în crem.

– Înainte aveam apartamentul cel mare de la ultimul etaj, a spus femeia, văzându-mă cum mă uit. Cu baie proprie. Apoi Joe și-a pierdut serviciul și a trebuit să ne mutăm aici. Acum împărțim o baie cu locatarii altor trei garsoniere.

– Cât are copilul? am întrebat-o.

– Vineri face opt luni, a răspuns ea.

Mi s-a părut că era pe punctul de a izbucni în plâns.

– Cum te cheamă? am întrebat-o zâmbind.

– Bridget.

– Ce vrei? m-a întrebat Josef.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, am zis încet.

Josef, lângă mine, s-a cutremurat.

– Un bărbat, a început Bridget. A venit aici, în apartamentul nostru de la etaj.

– Nu! a exclamat Josef brusc, cu putere.

– Ba da, i-a replicat Bridget. Trebuie să spunem cuiva. Nu mai pot trăi așa la nesfârșit!

A început să plângă.

– Vă jur, sunt aici ca să încerc să vă ajut, le-am spus.

„Și să mă ajut pe mine însumi."

– Mi-a fracturat brațul, a spus Bridget încet. Eram gravidă în șase luni cu Rory, iar el a intrat în apartamentul nostru, m-a lovit peste față și mi-a dat cu pumnii în burtă. Apoi mi-a rupt brațul, trântind ușa peste el.

– Cine? am întrebat-o.

„De bună seamă, Julian Trent era la închisoare", mi-am spus.

– Tatăl lui Julian Trent.

Până la urmă, vorbind când unul, când celălalt, mi-au spus totul. A fost o poveste de groază.

Bărbatul care se prezentase drept tatăl lui Julian Trent apăruse într-o seară, îmbrăcat în costum elegant și cu cravată, la scurt timp după sosirea lui Josef acasă de la serviciu – lucra la Serviciul Procuraturii Regale. Josef se calificase ca avocat consultant abia cu un an înainte și-și iubea slujba de la SPR. El și Bridget se căsătoriseră în timp ce el încă mai studia la Facultatea de Drept și se mutaseră în primul lor cămin, pregătindu-se pentru nașterea primului lor copil. Totul mergea bine și cei doi erau nespus de fericiți. Asta, până când umbra lui Julian Trent s-a proiectat asupra vieții lor.

La început, bărbatul fusese politicos și chiar îi oferise lui Josef bani ca să-i obțină informații.

– Ce fel de informații? l-am întrebat.

– Nume și adrese de jurați.

– Din procesul lui Julian Trent? am întrebat, dar știam deja răspunsul.

El a încuviințat.

– Numele juraților apar în procesul-verbal. Poate că ele țin de domeniul public, dar adresele, nu.

– Și chiar aveam nevoie de bani, a intervenit Bridget. Cu venirea copilului pe lume, aveam de cumpărat tot felul de lucruri.

– Dar știai că e greșit, i-am spus lui Josef.

Contravenea regulilor Societății Juriștilor și, foarte probabil, ar fi constituit un act de sfidare a curții. El a încuviințat iarăși.

– Și când s-a întors individul? i-am întrebat.

– A doua zi, a spus Josef. Trebuia să aducă banii în schimbul informaţiilor pe care le aveam pregătite pentru el.

I s-au umplut ochii de lacrimi.

– Nu mi-a venit să cred! A intrat direct în apartament şi a lovit-o pe Bridget. A pus-o la podea, apoi a târât-o până la uşă şi i-a rupt braţul, în timp ce ea zăcea pe jos!

Lacrimile au început să i se prelingă pe obraji; a înghiţit în sec.

– Mă simţeam atât de neajutorat!

Bridget i-a pus o mână pe braţ.

– Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

– A zis să-i dau informaţiile imediat, că dacă nu, îi rupe lui Bridget şi celălalt braţ.

A reînceput să hohotească. După ce s-a liniştit cât de cât, a continuat:

– A trebuit să chem ambulanţa. Ne temeam aşa de tare că vom pierde copilul! Bridget a stat în spital aproape o săptămână.

– Ai sunat la poliţie? l-am întrebat.

– Nu!

A reînceput să plângă.

– Bărbatul a zis că, dacă spunem cuiva, se va întoarce şi o va face pe Bridget să piardă copilul.

– Şi s-a întors?

– Nu. Mi-a trimis o scrisoare după terminarea procesului.

– Ce spunea în ea? am întrebat, dar bănuiam că ştiu deja şi acest lucru.

– Îmi spunea să merg la avocatul lui Julian Trent şi să-i spun că am vorbit cu unii juraţi ca să mă asigur că Julian Trent va fi condamnat, a răspuns el într-un suflet. Dar n-am făcut-o, jur!

– Cum îl chema pe avocat?

– Era un avocat consultant din Weybridge. Nu-mi aduc aminte numele.

– Te rog, încearcă să-ţi aminteşti!

Avocatul consultant care mă angajase să-l reprezint pe Trent nu era din Weybridge.

– Nu pot, a spus el. Îl aveam în scrisoare, dar avocatul a luat scrisoarea. Ştiu că era pe strada High, în Weybridge, deasupra unor magazine.

– Mai exista ceva alături de scrisoare? am întrebat.

– O fotografie, a zis el înghiţind în sec. Ne arăta pe Bridget şi pe mine venind de la cursul prenatal. Cineva desenase o săgeată, cu carioca roşie. Săgeata era înfiptă în burta ei.

Cu totul, am petrecut mai bine de o oră cu Josef și Bridget Hughes. Viața lor fusese distrusă complet de bărbatul care le oferise bani în schimbul informațiilor. Josef își pierduse dreptul de a profesa și evitase la mustață punerea sub acuzare. Era obligat să muncească noaptea, aprovizionând rafturile dintr-un supermarket. Dimineața venea acasă cu alimente ieșite din garanție, ca parte din salariu.

– Te rog, ajută-ne! m-a implorat Josef coborând cu mine scara spre ușa de la intrare a clădirii. Doar Bee și Rory mă mai țin în viață.

– Cum pot lua legătura cu dumneata?

– Există aici un telefon public.

Mi l-a arătat – chiar lângă ușa de la intrare, înăuntrul clădirii – și mi-am notat numărul. I-am dat și o carte de vizită.

– Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

A încuviințat ușor cu capul, dar mă îndoiam că o va face. Chit că viața îi fusese făcută praf, își păstrase mândria.

Ne-am luat rămas-bun în hol, iar Josef a deschis ușa și a tras cu ochiul, precaut, pe stradă. I-am băgat în mână câteva bancnote.

– Cumpără mâncare pentru copil, i-am spus.

– Mulțumesc, a murmurat el.

Situația era atât de proastă, încât nu putea să refuze banii, deși se vedea clar că detesta acest lucru.

În continuare am mers în Hendon, în nordul Londrei, să-l vizitez pe unul dintre cei trei jurați din procesul inițial care depuseseră mărturie la recurs.

George Barnett a încercat să-mi trântească ușa în nas. Era domnul cu înfățișare de director de școală care îndeplinise rolul de președinte al juriului, dar părea doar umbra celui care fusese. Postura dreaptă și aerul de încredere în sine dispăruseră. Le luaseră locul o încovoiere bătrânească și frica. Foarte multă frică.

– Pleacă! a strigat prin crăpătura ușii pe care piciorul meu o împiedica să se închidă. Am făcut ce mi-ai cerut, acum lasă-mă în pace!

– Domnule Barnett, am venit să încerc să vă ajut! i-am strigat. Nu m-a trimis domnul Trent.

Dinăuntru s-a auzit un „O, Dumnezeule!“ înăbușit și omul a împins mai tare ușa, strigând din nou:

– Pleacă!

– Domnule Barnett! am strigat iarăşi, fără să-mi iau piciorul din uşă. Şi pe mine m-a bătut Julian Trent. Vreau să aflu de ce. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră!

– Te rog, pleacă, a repetat implorator.

– Bine.

Mi-am tras piciorul, iar el a trântit uşa. I-am strigat prin uşă:

– Domnule Barnett, vreţi să vă petreceţi restul vieţii cuprins de frică sau vreţi să mă ajutaţi să-i opresc pe aceşti oameni?

Mi-am strecurat cartea de vizită în cutia lui de corespondenţă.

– Daţi-mi un telefon dacă vă răzgândiţi. Vă jur că sunt de partea dumneavoastră.

Omul nu-mi spusese nimic util, dar cel puţin îmi confirmase bănuiala: că Julian Trent împreună cu prietenii şi rudele sale au lăsat o dâră de vieţi distruse pe unde au trecut, convingând prin intimidare nişte oameni buni să facă lucruri la care în mod normal nici nu s-ar fi gândit şi pervertind cursul justiţiei în aşa fel încât să le servească scopurile.

Sosise momentul să iau atitudine.

Capitolul 5

Joi mi-am lăsat problemele în urmă și am plecat la Cheltenham.

Cursa Foxhunter, ambiția mea, urma să aibă loc a doua zi după-amiaza, imediat după Cupa de Aur. Joia era World Hurdle, cursa cu obstacole artificiale pe distanță mare dedicată celor mai buni și mai perseverenți cai din țară.

În ziua aceea eram oaspetele unei companii de transport de cai din Lambourn, care închiriase o lojă privată. O reprezentasem cu un an înainte, când îl apărasem cu succes pe unul dintre șoferii lor de o acuzație de neglijență la volan.

Loja privată se afla la ultimul nivel al tribunelor imense ce aveau să adăpostească mai târziu zeci de mii de iubitori ai curselor de cai, toți aclamând. Aceasta era întrunirea pentru care munceau timp de douăsprezece luni toți proprietarii, antrenorii și jocheii. Poate că Grand National este cea mai renumită cursă englezească cu obstacole naturale, dar Festivalul de la Cheltenham e cel unde le-ar plăcea celor mai mulți să fie învingători.

– A, Geoffrey!

Edward Cartwright, proprietarul companiei de transport, mi-a ieșit în întâmpinare la ușă, întinzând o mână mare și durdulie. I-am strâns-o cu căldură.

– Bun venit la Cheltenham! mi-a urat el. Să sperăm că va fi o zi măreață.

Loja avea cam patru metri pătrați, iar mijlocul era ocupat de o masă mare, acoperită cu față de masă și pregătită pentru prânz. Am acceptat recunoscător un pahar de șampanie oferit de o chelneriță, apoi am ieșit pe balconul de vizionare, alăturându-mă altor câtorva invitați.

– Salut! a spus unul dintre ei. Mă mai ții minte?

– Sigur că da, am replicat, dând noroc cu el.

Îl întâlnisem în noiembrie, la spitalul ecvin.

– Cum se simte calul de un an?

– Acum are doi ani, a precizat Simon Dacey. Nu pare să aibă de suferit. E aproape gata pentru curse. Pot să ți-o prezint pe soția mea, Francesca?

Am strâns mâna micuță ce mi s-a oferit. Francesca Dacey era blondă, înaltă, zveltă și purta un taior galben care-i atingea corpul în toate punctele recomandate. Ne-am zâmbit. Simon a făcut semn cu mâna celorlalți doi oameni din balcon, un cuplu de vârstă mijlocie, el în costum din stofă în dungi subțiri, iar ea, cu un elegant sacou lung de culoare maro, descheiat, bluză crem și pantaloni maro.

– Și pe Roger și Deborah Radcliffe.

„Ah! Ei sunt proprietarii lui Peninsula“, mi-am dat seama.

– Felicitări pentru iunie trecut, am spus. La Derby.

– Mulțumesc, a răspuns Deborah Radcliffe. Cea mai măreață zi din viața noastră!

Așa îmi și închipuiam. Câștigarea Derby-ului de la Epsom trebuie să fie ambiția de o viață a oricui.

– Îmi pare nespus de rău, mi s-a adresat Simon Dacey. Îmi aduc aminte că ții cai la Paul Newington, dar mă tem că ți-am uitat numele.

– Geoffrey Mason.

– A, da, Geoffrey Mason! Avocat, mi se pare că spuneai?

– Da, întocmai. Însă aici mă aflu în calitate de jocheu amator, am replicat zâmbind. Concurez mâine în Foxhunter.

– Mult noroc, mi-a urat Deborah Radcliffe cam pe ton de concediere. Noi nu avem cai pentru curse cu obstacole.

Dădea impresia că, după părerea ei, caii pentru curse cu obstacole nu sunt cai de curse adevărați, iar cursele nu sunt pe măsura celor pe teren plat. „Pierderea ei“, mi-am spus.

Roger Radcliffe, care îi împărtășea evident opinia, s-a întors în lojă ca să-și reumple paharul cu șampanie. „De ce s-au obosit să vină, dacă nu-i incită cursele?“ m-am întrebat. Francesca Dacey și Deborah Radcliffe s-au dus în capătul îndepărtat al balconului – să vorbească de-ale fetelor, mi-am închipuit. Simon și cu mine am rămas singuri. Preț de câteva momente s-a lăsat o tăcere incomodă.

– Nu spuneai că-l reprezinți pe Steve Mitchell? a întrebat în cele din urmă Simon Dacey, aproape cu ușurare.

– Întocmai, am răspuns relaxându-mă. Sunt unul dintre avocații pledanți care-l apără.

– Chiar crezi că e nevinovat?

– Asta nu e relevant. Nu trebuie să-i dovedesc nevinovăția, ci doar să trezesc în mintea juraților o îndoială cu privire la vinovăția lui.

A clătinat din cap.

– E un sistem vechi și ciudat.

– Sunt de acord. Dar a funcționat bine vreme de sute de ani.

Sistemul curții cu juri își avea originea în vremea romanilor, când niște jurii imense votau vinovăția sau nevinovăția acuzatului. Dreptul de a fi judecat de un juriu format din semeni egali cu tine, pentru orice infracțiune, exceptându-le pe cele de-a dreptul minore, a fost adoptat prin lege în Anglia încă din secolul al XIII-lea.

– Ai auzit vreodată de un individ pe nume Julian Trent?

– Nu, a răspuns el. Ar fi trebuit? E implicat în curse?

– Nu, nu cred. Am întrebat doar așa, într-o doară.

Dacă mințea, o făcea cu pricepere.

Chelnerița a băgat capul pe ușă și ne-a informat că avea să ni se servească imediat prânzul, așa că eram rugați să ne așezăm la masă.

M-am trezit așezat între Francesca Dacey și Joanna, soția lui Nicholas Osbourne, antrenorul din Lambourn la care mersesem cu foarte mulți ani în urmă. Nicholas și cu mine ne-am salutat cordial din cap în timp ce ne așezam.

– Spune-mi, cu ce te mai îndeletnicești? m-a întrebat Joanna în timp ce mâncam aperitivul, sparanghel cu sos olandez.

– Îl reprezint pe Steve Mitchell.

De cealaltă parte a mea, Francesca Dacey a tresărit puțin pe scaun.

– Ce palpitant! a exclamat cu plăcere Joanna. E vinovat?

– Asta va decide juriul.

– Nu fi atât de plicticos! Spune-mi, el a făcut-o?

– Tu ce crezi? i-am întors-o.

Francesca încerca să nu arate că ne ascultă.

– Pesemne că da. Nu l-ar fi arestat dacă n-ar fi făcut-o. Și toată lumea știe că Barlow și Mitchell se urau din adâncul sufletului.

– Asta nu-l face criminal, am arătat. De fapt, dacă toată lumea știa că-l ura pe Barlow, a fost persoana cea mai indicată pentru înscenare.

Farfuriile noastre goale de aperitiv au fost luate și înlocuite cu felul principal, piept de pui în sos de muștar.

Joanna s-a întors să discute cu bărbatul din stânga ei, antrenor și el. Între timp, eu m-am întors spre Francesca. Interpreta de minune rolul unui inspector sanitar, atât de dornică era să-și țină ochii ațintiți ferm pe mâncarea din fața ei.

– De cât timp îl cunoașteți pe Steve Mitchell? am întrebat-o încet.

– Nu-l cunosc, a replicat ea.

Dar amândoi știam că minte.

– Ați fost împreună cu el în ziua morții lui Scot Barlow? am întrebat-o pe un ton atât de scăzut încât nimeni altcineva n-ar fi putut să audă.

– Nu, a replicat ea în aceeași manieră. Nu știu la ce vă referiți.

– Chiar ați plecat din casa lui Steve pe la două și jumătate? am insistat, cu ochii ațintiți ferm asupra pieptului de pui.

– O, Dumnezeule! a exclamat ea.

Preț de o clipă am crezut că se va ridica și va pleca, dar în loc de asta a inspirat adânc de două, trei ori.

– Da. Trebuia să fiu acasă la două și jumătate, să mă întâlnesc cu instalatorul. A venit să repare mașina de spălat vase.

Așadar, așa cum zisese Steve, prin implicarea ei nu obținea alibi pentru omorârea lui Barlow.

– Steve nu mi-a spus, am rostit întorcându-mă spre ea și păstrându-mi tonul scăzut, ca să nu audă ceilalți. A refuzat să-mi dezvăluie cu cine era.

Ea a înghițit în sec și m-a implorat pe șoptite:

– Vă rog, nu-i spuneți soțului meu!

– Sigur că nu. N-am de ce.

I-a scăpat un sunet pe jumătate tuse, pe jumătate hohot de plâns, apoi s-a ridicat subit și i-a spus cu glas răgușit gazdei noastre:

– Scuze, mi-a rămas ceva în gât!

A ieșit în grabă, cu fața parțial acoperită de șervetul alb de in.

Cheltenham în timpul Festivalului nu seamănă cu nici o altă zi de curse, nicăieri în lume. După prânz m-am plimbat fără țintă, absorbind atmosfera. M-am dus până la Guinness Village, acum instituție auxiliară curselor și cămin tranzitoriu pentru miile de irlandezi al căror pelerinaj anual în Gloucestershire contribuie mult la unicitatea acestui eveniment. Formațiile irlandeze de muzică populară și formațiile rock englezești se în-

treceau în a capta atenția publicului în cortul uriaș de pânză din spatele tribunei temporare, distrând mulțimea înainte de principalul punct de atracție al după-amiezii – cursele.

M-am sprijinit de balustrada albă din apropierea terenului de plimbare al cailor, ca să urmăresc un cvartet de flăcăi voioși veniți de peste Marea Irlandei. Ajutați și încurajați de fluxul neîntrerupt de bere Guinness, se înșiraseră în linie, braț la braț, și încercau să execute o gigă irlandeză.

– Salut, străine! a rostit o voce familiară în spatele meu.

Am zâmbit larg și m-am întors.

– Salut, Eleanor!

Am sărutat-o pe obraz.

– Mă bucur nespus de mult că te văd! i-am spus. Ai venit să muncești sau să te distrezi?

– La drept vorbind, ambele. Practic, sunt de gardă, dar asta înseamnă că pot face cam tot ce vreau. Trebuie doar să am un pager la mine.

– Ai chef să bei ceva?

– Da, dar nu aici, a răspuns arătând spre barul Guinness.

– Nu, am încuviințat. Hai să mergem sus, în lojă.

Eram sigur că Edward Cartwright, gazda mea, nu se va supăra că o aduc pe Eleanor în loja lui, și chiar așa a fost. De fapt, a monopolizat-o de-a binelea, făcându-mă să-mi doresc să fi rămas jos, în înghesuială.

Din noiembrie o mai văzusem pe Eleanor de două ori. Prima oară în Londra, unde am invitat-o la un dineu de gală în sala de banchet de la Gray's Inn. Seara n-a fost cine știe ce reușită. Dispunerea oaspeților la masă ne-a pus față-n față, iar conversația noastră fusese dificilă din cauza zgomotului făcut de cei trei sute de oameni care discutau și din cauză că mijlocul mesei era plin cu flori și sfeșnice cu lumânări. Abia am schimbat câteva vorbe toată seara și cred că discursurile avocaților au plictisit-o. La sfârșitul cinei s-a grăbit să ajungă la Paddington, ca să prindă ultimul tren spre casă.

Nu-mi dădeam seama de ce o invitasem la acel dineu. Dacă-mi dorisem o seară romantică *á deux*, n-aș fi putut alege ceva mai nepotrivit. Poate mă speria ideea de a mă lansa într-o nouă aventură amoroasă. În plus, mă simțeam vinovat că o abandonez cumva pe Angela.

A doua oară când ne-am întâlnit, eram amândoi invitați la un bal de Crăciun dat de un mare sponsor al curselor de cai pe terenul de curse din Newbury. Am fost absolut încântat s-o revăd și am invitat-o imediat la dans,

dar ea venise cu un partener, iar acesta fusese hotărât să nu mă lase să petrec câteva clipe cu fata „lui". M-am simțit absolut mizerabil toată seara.

– Dau un bănuț să-ți aflu gândurile, a spus Eleanor apărând iarăși în spatele meu.

Stăteam sprijinit de balustrada balconului, privind mulțimea de jos, și nu observasem că a scăpat din ghearele lui Edward și a ieșit să mi se alăture.

– Tu, am spus, întorcându-mă și privind-o în ochii albaștri.

A roșit, împurpurarea întinzându-se de pe gât în sus, pe față.

– Știai că dacă ești dezbrăcată, roșești pe tot corpul? am întrebat-o.

– Ticălosule!

S-a întors cu spatele, râzând.

– Ce faci astă-seară?

– Nu mai vin la încă un dineu din ăla îngrozitor de-al tău, atâta lucru e sigur!

Am râs amândoi.

– Trebuie să recunosc că acela a fost un mic dezastru, am încuviințat.

– Întotdeauna am crezut că avocații sunt plictisitori, iar acum știu că sunt.

– N-ai cunoscut avocații potriviți, am replicat.

Ea a tăcut o clipă și mi-a zâmbit, spunând:

– O, ba da, am cunoscut.

Din păcate, nu mi-am petrecut seara cu Eleanor. Pagerul ei a sunat în timp ce eram pe balcon. A trebuit să se întoarcă la Lambourn ca să se ocupe de o urgență medicală, ceva cu un armăsar premiat și un intestin răsucit.

– Mâine vei fi aici? am strigat după ea, cam nefericit, în timp ce se îndepărta iute.

– Sper că da! mi-a strigat. Sună-mă pe mobil dimineață.

Și dintr-odată a dispărut. Mă surprindea cât de dezamăgit mă simțeam. Chiar eram pregătit, după șapte ani și jumătate? „Nu grăbi lucrurile", m-am avertizat.

World Hurdle, cea mai importantă cursă a zilei, era o cursă cu obstacole artificiale pe un traseu de cinci kilometri, pentru cai cu rezistența cerută de distanța mare și mai ales de finalul pieptiș, pe deal în sus, în noroiul de martie. Și într-adevăr erau rezistenți! Patru cai au trecut simultan de ultimul obstacol și fiecare a fost îmboldit cu putere spre sosire, aclamat

de mulțime, rezultatul urmând să fie stabilit numai de arbitrul cursei și de fotografii lui.

Mulțimea fremăta după ce caii au trecut linia de sosire – atât de puternic fusese efectul finalului extrem de strâns. Momentele de felul acesta erau cele care făceau oamenii să se întoarcă la Cheltenham. Cei mai buni cai, încălecați de cei mai buni jochei, forțându-se să ajungă primii la linie. Victoria însemna totul.

– Primul, numărul șapte! a anunțat spicherul, făcându-i pe unii să aclame cu putere, iar pe alții să geamă.

Jocheul de pe calul cu numărul șapte s-a ridicat în picioare în scări și a împuns aerul cu pumnul. Cât îmi doream să fac și eu același lucru după-amiaza următoare!

Majoritatea invitaților au plecat în grabă ca să-l privească pe învingător cum se întoarce în țarcul pentru deșeuat. Eu însă am hotărât să stau locului.

Masa din lojă se îndoia acum sub povara tăvilor cu sendvișuri și prăjituri pregătite pentru ceai. M-am uitat cu poftă la un ecler cu ciocolată.

– Am auzit că ești avocat, a rostit o voce feminină în dreapta mea.

M-am întors și am văzut-o lângă mine pe Deborah Radcliffe. De ce mi-a făcut impresia că nu-i plac avocații? Poate din cauza felului cum mă privea de sus.

– Așa e, am răspuns zâmbindu-i. Avocat pledant.

– Porți perucă?

– Doar la tribunal. O mare parte din munca mea se desfășoară în afara tribunalului.

– Aha, a exclamat ea, parcă plictisită. Reprezinți jochei la anchete?

– Am reprezentat, dar nu foarte des. Ce face Peninsula?

– Foarte bine, din câte știu, a răspuns ea vădind mai mult interes. Acum e la ferma de prăsilă Rushmore din Irlanda. În primul lui sezon.

Pensionat la trei ani, ca să-și trăiască restul vieții tratat ca un rege și să-și petreacă zilele mâncând, dormind și încălecând iepe. Raiul cailor!

– Dar nu la Rushmore s-a născut? am întrebat-o.

– A, nu. A fost prăsit acasă.

– Ce înseamnă „acasă“?

– În apropiere de Uffington. În sudul Oxfordshire.

– V-o amintiți pe Millie Barlow de față la nașterea lui Peninsula? Ea a fost veterinarul care a asistat.

– Nu prea. Ni se nasc mânji tot timpul. De ce întrebi?

– Doar pentru că s-a sinucis anul trecut în iunie și mă întrebam dacă v-o amintiți.

– Doar nu doctorița care s-a sinucis în timpul petrecerii?!

Am încuviințat.

– Îmi amintesc că a făcut asta, desigur. Dar nu știam că e aceeași doctoriță care a fost prezentă când s-a născut Peninsula.

– Deci nu ați văzut o fotografie cu ea și Peninsula după naștere?

– Nu, a replicat ea apăsat. De ce? Ar fi trebuit?

– Se pare că a dispărut, am spus.

– Regret, a răspuns ea, pierzându-și din nou interesul. Nu te pot ajuta.

A doua zi dimineață m-am trezit devreme, cu un tremurici în stomac. Cursa Foxhunter de la Cheltenham este cunoscută drept Cupa de Aur a amatorilor. Traseul și distanța sunt aceleași ca în cazul surorii ei mai mari, deși Cupa de Aur aduce cel mai mare premiu în bani la Festival, pe când cursa Foxhunter are premiul cel mai mic. Dar nu premiul bănesc conta. Pentru mine, să câștig cursa Foxhunter ar fi totuna cu câștigarea Cupei de Aur, a Grand National și a Derby-ului, toate laolaltă.

Am sunat-o pe Eleanor.

– Alo? a răspuns ea cu un glas somnoros.

– Te-ai culcat târziu?

– Am fost în operație până aproape de patru.

Mi s-a strâns inima. Sperasem din tot sufletul că va fi de față și mă va vedea călărind.

– Vii astăzi? am întrebat-o, fără să sper cu adevărat.

– Probabil că nu. Practic, sunt tot de gardă. Trebuie să dorm cât de cât. Încerc să vin, dar dacă nu reușesc, voi avea grijă să văd cursa la televizor.

A căscat, apoi a încheiat:

– Sună-mă după aceea. Din cercul învingătorului.

– Așa sper, am răspuns cu un glas ceva mai vesel.

La vremea primei curse, adică la ora două, intestinele mele erau mai răsucite decât cele ale pacientului cabalin al lui Eleanor. M-am așezat pe bancheta din vestiar și mi-am impus să mă calmez. Am reușit chiar să înghit cu forța un sendviș cu cașcaval și murături. Am petrecut o mare parte a după-amiezii derulând în minte cursa, la nesfârșit. Sandeman era în formă, la fel și eu. În ziua aceea, și calul, și jocheul vor avea rezistența necesară pentru a urca dealul de la Cheltenham după cinci kilometri.

M-am urcat pe cântar în echipamentul de călărie, cu șaua în mână. Afișajul digital s-a oprit la șaptezeci și șase de kilograme, limita cerută, iar funcționarul de la cântar m-a bifat pe listă. Alergările și schiatul avuseseră efectul dorit.

După ce am trecut cu bine de cântar, i-am înmânat șaua și restul harnașamentului lui Paul Newington, care stătea în preajmă, așteptând să le primească.

– Ne vedem în ringul de paradă, a spus.

Apoi a plecat grăbit ca să-l pregătească pe Sandeman în boxa de înșeuat. Mi-am dat seama că și el era agitat.

M-am întors în vestiar și am început să mă plimb de colo-colo. Cupa de Aur se terminase, așa că până la cursa Foxhunter mai rămăsese nici jumătate de oră și tremuriciul din stomacul meu se transformase într-un seism de proporții cataclismice. Am făcut toate ajustările de ultima clipă – m-am asigurat că apărătoarea pentru spate e prinsă corect, că mi-am îmbrăcat bine bluzonul de mătase și că manșetele sunt prinse cu benzi de elastic, ca vântul să nu pătrundă prin mâneci, mi-am legat din nou panglicile șepcii ca să mă asigur că nu-mi va zbura de pe cască în timpul cursei. Era ca așteptarea în fața sălii de examinare, înaintea examenelor finale, la facultatea de drept.

În cele din urmă, jocheii au fost invitați să vină în ringul de paradă. La fel ca de fiecare dată, am simțit un val de adrenalină inundându-mi corpul, dar de astă dată nu eram sigur că-mi place. Concuram cu învingătorul de anul trecut și cu favoritul anului în curs, iar asta reducea mult partea de distracție.

Paul și Laura stăteau în padoc, pe iarbă și amândoi păreau să țopăie de pe un picior pe celălalt, din cauza nervozității.

– Baftă! mi-a spus Laura cu răsuflarea întretăiată, sărutându-mă pe obraz.

Paul m-a ajutat să încalec pe Sandeman și l-a bătut pe ceafă.

– Du-te și le vino de hac, cowboy! mi-a spus cu un accent american prefăcut.

– Îmi dau toată silința, partenere! i-am replicat.

Doi vânători cu jachete roșu-aprins ne-au condus spre pistă. Sub mine, Sandeman ardea de nerăbdare să pornească și nu-i plăcea să fie înghesuit din toate părțile de mulțimea uriașă, pe cinci rânduri, aflată de cealaltă parte a balustradei potecii pentru cai.

– Baftă, Geoffrey! a strigat o voce din stânga mea.

Am privit de sus, din spinarea calului de înalt de un metru șaptezeci, și am zărit-o pe Eleanor, care-mi făcea nebunește semn cu mâna. Până la urmă reușise să vină. Ce minunat!

– Mulțumesc, i-am strigat insuficient de tare ca să acopăr zarva mulțimii.

M-am întors ca s-o mai văd o dată înainte ca Sandeman și cu mine să intrăm pe teren. Zâmbea larg și încă-mi mai făcea cu mâna, dar altceva mi-a atras privirea.

Chiar în spatele ei se afla Julian Trent, care-mi zâmbea și el.

O, rahat! Am încercat să-i strig lui Eleanor, însă nu m-a auzit. Îmi venea să sar de pe cal, să mă întorc în goană, s-o apăr, dar Sandeman și cu mine eram acum pe teren și defilam prin fața mulțimii care aștepta. „De bună seamă, Eleanor va fi în siguranță între atâția oameni", mi-am spus. „Poate că Trent n-a văzut schimbul de replici dintre noi și va crede că e o spectatoare entuziastă, ca oricare alta."

Caii erau duși în fața tribunei mari, iar de acolo urma să ne întoarcem și să mergem la trap ușor până la punctul de pornire în cursă. Eram atât de distras, încât a fost cât pe ce să cad când flăcăul de la grajd l-a întors pe Sandeman și i-a dat drumul, cu o palmă de amintire peste crupă. Instinctul m-a făcut să adun strâns în pumn frâul și să pornesc într-un trap ușor spre linia de start, cercetând în același timp chipurile din mulțime, dorind cu disperare s-o zăresc pe Eleanor.

Mi-era greață.

Toate planurile mele dinaintea cursei, despre locul unde voiam să mă aflu la start, au zburat pe fereastră. Când bariera s-a ridicat, Sandeman stătea pe loc, din cauza neglijenței mele, așa că am acordat instantaneu celorlalți concurenți un avantaj de zece lungimi. Mi-l imaginam pe Paul înjurând în tribuna antrenorilor, dar într-un fel nu-mi păsa. Mă preocupa mai mult siguranța lui Eleanor.

Sandeman s-a lansat pe urmele celorlalți și a făcut un salt splendid la primul obstacol, fără ca eu să particip cine știe ce. „Revino-ți!" mi-am spus. „Eleanor nu va păți nimic, concentrează-te la sarcina imediată."

L-am strunit pe Sandeman, aducându-l de la galopul plin la un ritm mai potolit, și treptat am eliminat distanța dintre noi și ceilalți. Cursa se desfășura pe cinci kilometri, cu douăzeci și două de salturi și parcurgerea traseului de două ori. Din fericire, primul circuit era parcurs cu viteză nu

prea mare, fiindcă toți își dădeau seama că avem cale lungă de făcut, pe un teren destul de dificil.

Când am ajuns prima oară în vârful dealului, l-am lăsat pe Sandeman ceva mai lejer și am depășit cu ușurință opt cai în alergarea la vale spre punctul din care porniserăm. Când am început al doilea circuit ne aflam în mijlocul grupului, cam pe poziția a zecea, însă cu caii din față grupați strâns.

Pe când am ajuns la șanțul cu apă, la jumătatea porțiunii drepte, cursa se desfășura la capacitate maximă. Sandeman și-a întins spinarea și a trecut peste apă ca un cal obișnuit cu obstacolele fixe. Am depășit în aer trei cai și am aterizat alergând cu iuțeală. Dar în partea din față a grupului se desprinseseră alți doi cai, iar în urma lor a apărut un spațiu cam de trei lungimi. L-am înghiontit pe Sandeman cu putere în coaste și i-am strigat la ureche:

– Hai, băiete! Acum e momentul.

Era ca și cum aș fi schimbat viteza mașinii. Înghițeam pământul; după două salturi mari peste șanțuri neacoperite ne aflam în poziția a treia, pe punctul de a face stânga și a porni la vale pentru ultima oară.

Eram în culmea bucuriei. M-am uitat înainte. Cei doi cai din față păreau să avanseze bine și ei; cam la patru lungimi înaintea noastră, alergau unul lângă altul.

Am lăsat calul să răsufle nițel preț de câțiva pași, stând relaxat în spinarea lui, în loc să-l apăs cu putere pe gât. Urmau la vale două garduri. Am potrivit pasul lui Sandeman și i-am cerut să facă un salt mare. A reacționat imediat și a zburat prin partea de sus a primului gard, recuperând jumătate din distanța ce ne despărțea de rivalii din față.

L-am îmboldit cu călcâiele și i-am cerut ultimul efort. Trebuia să fim în frunte la sfârșit, cu suficientă inerție ca să urcăm dealul, pentru a termina primii.

– Hai, băiete! i-am strigat din nou la ureche. Acum, acum, acum!

Amândoi caii din față au șovăit puțin apropiindu-se de gard și am știut, dintr-odată am știut că vom învinge.

Am tras ușor de frâu, pregătindu-l pe Sandeman pentru încă un salt mare. Urmăream pământul, uitându-mă la punctul nostru de desprindere, și am văzut doar cu coada ochiului cum unul dintre caii din față lovește cu putere partea de sus a gardului. L-am lăsat pe Sandeman ceva mai liber, dar în direcția greșită. Calul din față și-a supracompensat anapoda

echilibrul la aterizare și s-a rostogolit brusc la pământ, spre dreapta, direct în calea noastră. Sandeman și cu mine eram în aer înainte să-mi dau seama că n-avem unde să aterizăm.

Sandeman s-a împiedicat de marea masă inertă a calului din față și s-a dat peste cap în aer. Ultima mea amintire din ziua aceea a fost verdele ierbii care-mi ieșea grăbită în întâmpinare, chiar înainte să se aștearnă bezna.

Capitolul 6

MAI 2009

Ședeam la masa mea de lucru, la sediu, citind documentația pentru o audiere disciplinară ce urma să aibă loc. Telefonul de pe masă a început să sune. Era Arthur.

– Domnule Mason, e aici cineva care vrea să vă vadă.

– Cine?

– Nu vrea să spună, a replicat Arthur cu dezaprobare vizibilă. Insistă doar să vorbească cu dumneavoastră și numai cu dumneavoastră. Să-l aduc?

– Da, te rog. Și vrei să rămâi aici până când te rog să pleci?

– Desigur. Dar de ce?

– În caz că am nevoie de un martor, am spus.

Însă nădăjduiam să n-am nevoie. De bună seamă că Julian Trent nu putea să se înființeze și să ceară să mă vadă în biroul meu.

Am pus receptorul în furcă. Regula generală cerea ca membrii biroului comun de avocatură să se întâlnească cu vizitatorii doar într-una din sălile de ședință de la parter, dar de când revenisem la serviciu după Cheltenham, Arthur avusese amabilitatea de a-mi acorda o dispensă specială: aceea de a primi oameni în camera mea. Urcatul sau coborâtul chiar și a câtorva trepte în cârje nu era ușor.

S-a auzit o bătaie în ușă și Arthur a intrat, urmat de un bărbat cu aer neliniștit, cu păr alb, îmbrăcat cu aceeași haină de tweed de culoare deschisă și aceeași cămașă în dungi alb cu albastru pe care le mai văzusem în sala de judecată numărul 3 de la Old Bailey. Era președintele juriului, cel cu aer de director de școală, pe care-l zărisem ultima oară când blocasem cu piciorul ușa casei lui din Hendon.

– Bună ziua, domnule Barnett! Mă bucur să vă văd, am spus. Intrați. Mulțumesc, Arthur, asta e tot.

Arthur m-a privit cu un aer întrebător. I-am zâmbit, iar el s-a răsucit pe călcâie și a plecat. M-am ridicat cu stângăcie și am întins mâna. George Barnett s-a apropiat precaut și mi-a strâns-o scurt.

– Vă rog să luați loc, i-am spus arătându-i scaunul din fața mesei mele de lucru.

– Trent a făcut asta? m-a întrebat, făcând semn spre ghipsul care-mi cuprindea piciorul stâng, de la talpă la partea de sus a coapsei.

– Nu. Am căzut de pe cal. Mi-am zdrobit genunchiul.

– Ah!

Câteva clipe am tăcut, iar el a privit mormanele de hârtii și cutii care-mi umpleau camera.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Barnett?

– Credeam că eu sunt cel care trebuie să vă ajute.

– Da, într-adevăr, am spus, ușor surprins. Ați vrea o cafea sau un ceai?

– Un ceai ar fi minunat. Cu lapte și o linguriță de zahăr.

Am ridicat receptorul telefonului și l-am rugat pe unul din funcționarii juniori să aibă amabilitatea să-l prepare.

– Acum, domnule Barnett, spuneți-mi totul, i-am zis.

La început a ezitat, dar s-a relaxat când a sosit ceaiul și mi-a povestit totul.

– Am fost încântat când am primit citația pentru rolul de jurat. Mă pensionasem de patru ani și m-am gândit că va fi interesant.

– Din ce post v-ați pensionat? l-am întrebat.

– Am fost funcționar public.

Mă înșelasem când îl luasem drept fost director de școală.

– Spuneți-mi, așadar, ce s-a întâmplat, l-am încurajat.

S-a uitat în jur, de parcă era pe punctul de a divulga un mare secret pe care nu voia să-l mai audă nimeni.

– M-am înființat la Old Bailey și am fost ales pentru un proces. Îmi amintesc că eram foarte entuziasmat.

– Procesul Trent?

El a încuviințat.

– O vreme totul a mers bine. Apoi, în primul weekend, a venit un bărbat la mine acasă.

– Și-a spus numele? l-am întrebat.

– A zis că e tatăl lui Julian Trent, dar nu cred că era. I-am spus „domnule Trent“ de două, trei ori și nu cred că și-a dat seama că vorbeam cu el. Ei bine, i-am cerut imediat să plece. Știam că nu avem voie să vorbim despre caz cu nimeni, și în nici un caz cu familia acuzatului. Dar n-a vrut să plece, ci mi-a oferit bani ca să votez „nevinovat“.

Am așteptat în tăcere să continue.

– I-am spus să se ducă dracului. Numai că el a rămas neclintit în sufrageria mea și s-a uitat în jur. A spus că am o locuință frumoasă și că ar fi păcat dacă aș pierde totul sau dacă soția mea ar fi rănită într-un accident.

S-a oprit iarăși, apoi a reluat:

– L-am întrebat ce vrea să spună. El doar a zâmbit și a spus să mă dumiresc singur.

– Așadar, ați votat „nevinovat“?

– Soția mea are Parkinson. Și inima șubredă.

Am presupus că asta însemna că da, așa a votat.

– Știam că e nevoie de numai zece jurați din doisprezece care să voteze „vinovat“ pentru a obține condamnarea, așa că votul meu nu conta chiar așa de mult.

Presupun că încerca să se justifice, dar cu siguranță își dăduse seama că bărbatul va aborda și alți jurați.

– Și ce s-a întâmplat în sala juriului? l-am întrebat.

Era ilegal să-mi spună și, foarte probabil, puteam fi eliminat din barou pentru simplul fapt de a-l întreba, dar ce mai conta un delict în plus?

– Nouă dintre ei au spus din capul locului că, după părerea lor, e vinovat până-n măduva oaselor. Trei dintre noi nu credeam același lucru.

S-a oprit, apoi a reluat:

– Acum cred că bărbatul acela ne-a vizitat precis pe toți trei. Nici unul dintre noi n-a putut oferi vreun motiv pentru afirmația că nu e vinovat. Pur și simplu am făcut-o. Ceilalți ne-au crezut nebuni. Unul sau doi s-au enervat foarte tare pe măsură ce trecea timpul.

– Dar în cele din urmă ați dat verdictul „vinovat“, am spus.

– Și eu am fost acela care a trebuit să-l rostească în fața instanței, fiindcă m-au făcut de la bun început președintele juriului. A fost cumplit!

Mi-am amintit nervozitatea cu care a dat verdictele.

– Cine a cedat? am întrebat.

– Unul din ceilalți doi. O femeie. Am fost atât de ușurat! Am fost adesea pe punctul de a-mi schimba votul, dar omul acela mă suna în fiecare

dimineață și-mi amintea că nevastă-mea va avea un accident dacă nu rămân ferm pe poziție.

Mi-am adus aminte că judecătorul tot rechema jurații în sala de judecată și le cerea să încerce din nou să ajungă la un verdict cu care să fie de acord cel puțin zece dintre ei. Fusese nevoie de mai bine de șase zile.

– Și ce s-a întâmplat după aceea?

– O veșnicie, nimic – cel puțin o lună. Apoi individul a apărut la ușa mea și m-a îmbrâncit când am încercat să i-o închid în nas. A intrat pur și simplu în casă și m-a izbit de două ori cu piciorul în burtă. Abia puteam respira. Apoi s-a dus la soția mea și i-a înclinat căruciorul cu rotile, făcând-o să cadă pe podea. A fost absolut oribil! a exclamat el cu ochii în lacrimi.

Înțelegeam bine asta.

– Și v-a zis să mergeți la poliție, am completat, și să spuneți că ați fost abordat de un avocat consultant care v-a cerut să vă asigurați că Trent e găsit vinovat?

Era o întrebare, însă, așa cum știu toți avocații pledanți, nu trebuie să pui niciodată o întrebare la care nu știi deja răspunsul. El a încuviințat și și-a ațintit privirea în poală.

– A fost cumplit să mint așa la tribunal. Judecătorul recursului mă tot întreba dacă spun adevărul sau doar declar ce mi-a cerut altcineva să declar. Eram sigur că știe că mint. Mi-a fost atât de rușine!

Ultimele fraze le-a rostit aproape în șoaptă.

– De asta mă aflu aici, a continuat cu mai multă putere. Când ați venit acasă la mine, m-am temut de dumneavoastră. În ultimul an m-am temut de aproape oricine. Aproape că n-am ieșit din casă de la proces. Săptămâni întregi m-am uitat la cartea dumneavoastră de vizită și am încercat să-mi fac curaj să vin aici.

– Mă bucur foarte mult că ați făcut-o!

A zâmbit slab.

– Cum se simte soția dumneavoastră?

– Sărăcuța de ea, ieri au dus-o la un azil. Parkinsonul s-a agravat prea mult ca să mă pot descurca singur. Acum e în siguranță. Securitatea e bună la azil.

– Și ce ați vrea să fac în legătură cu cele ce mi-ați relatat? l-am întrebat. Vreți să mergeți la poliție?

– Nu, a răspuns el ferm; apoi, după o pauză: Nu cred.

– Tot vă mai temeți de bărbatul acela?

– Sigur că mă tem! Dar un om nu poate să-și trăiască viața prea înfricoșat ca să iasă din propria casă.

– Și atunci, ce facem?

– Nu știu. Poate că n-ar fi trebuit să vin aici. Îmi pare rău. Cred că ar trebui să plec.

S-a ridicat. I-am spus:

– Domnule Barnett, nu voi spune nimănui ce mi-ați destăinuit, vă promit! Dar dacă încerc să-l opresc pe acest om și să-l bag după gratii, mă veți ajuta?

– Cum?

– Încă nu știu. L-ați recunoaște dacă l-ați mai vedea?

– Cu siguranță, a spus el. Nu-l voi uita niciodată.

După prânzul alcătuit dintr-un sendviș mâncat la birou, am luat un taxi spre Spitalul Universitar, unde aveam programare la un chirurg ortoped. Stăteam cu piciorul stâng de-a curmezișul banchetei din spate. Trecuseră șapte săptămâni pline de când mă trezisem la Spitalul General Cheltenham cu o durere de cap monstruoasă, care mă făcea să simt că-mi va plesni țeasta. Recăpătarea cunoștinței mi-a adus și descoperirea faptului că trebuia să rămân lungit pe spate, cu piciorul stâng în scripeți, cu nenumărate tuburi ce ieșeau dintr-o colecție impresionantă de pungi transparente din plastic aflate la stânga mea, deasupra umărului, și care intrau într-o drăcovenie dotată cu ac intravenos, introdus în brațul meu stâng.

– Ai noroc că ești viu! m-a informat cu voioșie o asistentă zâmbitoare. Ai stat în comă trei zile.

– Ce s-a întâmplat? am cârâit de sub masca de oxigen din plastic.

– Ai căzut de pe cal.

Mi-am amintit dintr-odată totul, până în momentul căderii.

– N-am căzut de pe cal, am cârâit iarăși. A căzut calul.

O diferență importantă pentru orice jocheu.

– Calul meu ce face?

M-a privit absolut uimită.

– Habar n-am!

În următoarele câteva ore, durerea de cap a cedat în fine, în urma dozelor tot mai mari de morfină administrată intravenos. La un moment dat, după căderea nopții, a sosit un medic care m-a informat cu privire la în-

treaga listă de vătămări pe care le suferisem lovind pământul cu viteza de cincizeci de kilometri la oră și apoi trezindu-mă cu un cal de peste jumătate de tonă aterizând deasupra mea.

Mi-a spus că aveam spinarea frântă, cu trei vertebre fisurate complet, dar, din fericire, măduva spinării era intactă, probabil mulțumită apărătorii pentru spate pe care o purtam. Îmi rupsesem patru coaste și una din ele perforase plămânul. Creierul meu suferise un hematom urât. Îmi fracturasem genunchiul stâng și doctorul însuși îl operase ca să-l repare cât de bine putea, dar numai timpul avea să decidă cât succes avusese.

– Așadar, voi trăi? am întrebat cu neseriozitate.

– O vreme ai fost pe muchie de cuțit, a răspuns el serios. Dar cred că, în timp, îți vei reveni de minune.

– Voi mai călări vreodată? l-am întrebat mai serios.

– Iarăși, timpul va decide. Va depinde de cât de nebun ești. Eu unul cred că voi toți, jocheii de curse cu obstacole, sunteți complet săriți de pe fix.

Abia când au venit în vizită Paul și Laura Newington, în seara aceea, ceva mai târziu, am aflat întreaga poveste a dezastrului.

Tocmai se entuziasmau în fața perspectivei unei noi victorii, când Sandeman și cu mine am dispărut în mod spectaculos, într-un freamăt de picioare. Paul alergase cei opt sute de metri ce despărțeau tribuna cea mare de locul de pe traseu unde zăceam amândoi nemișcați pe pământ, ascunși vederii miilor de spectatori în spatele unor paravane din pânză ridicate la repezeală.

Pe cât se părea, Sandeman își pierduse rău de tot suflul și-și vătămase spinarea. I-a trebuit un sfert de oră ca să se ridice binișor în picioare și numai intervenția lui Paul l-a împiedicat pe veterinarul cursei să-l eutanasieze. Din fericire pentru mine, nu s-a pus problema dacă jocheul trebuie sau nu împușcat. Am fost îngrijit de medicul cursei timp de aproape o oră, după care am fost ridicat cu maximă grijă, pus în ambulanță și dus la spital cu viteza melcului.

– Mai era cineva acolo, a spus Paul. O fată. A alergat tot drumul de-a lungul terenului, în pantofi cu tocuri înalte. Frumușică. Zicea că o cheamă Eleanor. O știi?

Am încuviințat.

– Părea tulburată rău din pricina ta, a remarcat el aproape surprins.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Nu știu. Eram prea ocupat cu Sandeman.

– Cum se simte? l-am întrebat.

– Nu prea grozav. A fost dus direct la spitalul ecvin din Lambourn. E tratat pentru o luxație urâtă de spate.

Am izbucnit în râs.

– Eleanor e medic veterinar la spitalul acela!

– Cred că-ți putem scoate piciorul din ghips, a spus chirurgul ortoped. Radiografiile arată că genunchiul se reface bine. Dar va trebui să folosești în continuare cârjele și, o vreme, să nu pui prea multă greutate pe el.

– Cum rămâne cu spatele meu? l-am întrebat.

– Scanările arată că oasele se refac încet, dar tot trebuie să mai porți cămașa aceea de forță încă șase săptămâni, cel puțin.

Se referea la carapacea dură din plastic alb, pe care o purtam ca să nu-mi pot îndoi spatele. Era făcută din două jumătăți care fuseseră modelate la cald pentru a se potrivi perfect pe torsul meu, iar jumătățile se prindeau laolaltă cu șase benzi de nailon acoperite cu arici. Blestemăția mă acoperea de sub gât și până aproape la vintre, în față, iar în spate de la omoplați până aproape de fese. Făcea statul în șezut aproape imposibil, dar purtând-o am putut cel puțin să mă deplasez.

– Șase săptămâni?! am repetat cu exasperare. E al naibii de incomodă, să știi! Îmi dă mâncărimi tot timpul.

– Mai bine decât să fii paralizat, mi-a întors-o doctorul.

La asta nu exista replică. Trebuia să rabd disconfortul încă șase săptămâni, și cu asta, basta.

– Când pot reîncepe să călăresc? l-am întrebat.

S-a oprit din scris și a ridicat privirea.

– Vorbești serios?

– Categoric.

A lăsat stiloul pe masă și s-a uitat la mine.

– Ei bine, presupun că din punctul meu de vedere, toate oasele dumitale se vor vindeca în câteva luni, însă mi-aș face griji pentru capul dumitale. Creierul nu suportă prea multe izbituri ca aceea.

– Dar n-am intenția să mai aterizez vreodată în cap!

– Nimeni n-a avut intenția să se declanșeze un al doilea război mondial, după primul. Dar s-a declanșat.

Ceva mai târziu în după-amiaza aceea, când m-am întors la sediu, sim-

țeam că merg prin aer, chiar dacă doar cu un picior. Ghipsul pe toată lungimea piciorului fusese greoi și enervant de limitator. Simțeam o mare bucurie să pot să-mi scarpin din nou o mâncărime în coapsă ori să-mi fricționez genunchiul ca să alung durerea.

Arthur, așezat la birou, a ridicat privirea spre mine când am traversat țopăind sala funcționarilor.

– Pe cale de însănătoșire, din câte văd!

– Încet, am încuviințat zâmbind.

– Aveți în cutia dumneavoastră încă un plic din acelea livrate personal, m-a anunțat, făcându-mă să-mi dispară zâmbetul de pe față.

– Aha. Mulțumesc.

Arthur m-a privit în ochi și preț de o clipă am crezut că mă va întreba deschis ce conține plicul, dar nu a făcut-o, ci și-a îndreptat atenția din nou spre ceva de pe biroul lui.

M-am dus la casete și am băgat plicul în buzunarul pantalonilor, după care am pornit cu binișorul pe coridor, în cârje, spre intimitatea oferită de camera mea.

M-am așezat pe fotoliu și am deschis cu grijă plicul. La fel ca înainte, conținea o singură foaie de hârtie, împăturită, și o fotografie. Pe foaie erau doar două rânduri scurte, din nou cu majuscule îngroșate.

NU UITA, PIERDE CAZUL
Mitchell TREBUIE CONDAMNAT

Fotografia o înfățișa pe Eleanor în costumul ei chirurgical verde, mergând pe poteca dintre casa în care locuia și spitalul ecvin din Lambourn.

„De ce", m-am întrebat, „mă simt manevrat de o mână necunoscută pe o sfoară, făcut să dansez de un maestru păpușar care nu se arată în lumină?" Uneori începeam chiar să mă întreb dacă nu cumva căzătura de la Cheltenham fusese provocată de el, însă știam că ideea e ridicolă.

M-am așezat la birou, învârtind mereu fotografia lui Eleanor în mâini. Chiar dacă Julian Trent o văzuse că mă strigă și-mi face cu mâna la Cheltenham, de unde știa unde lucrează?

Reflectam la această întrebare când a sunat telefonul. Am răspuns cu oarecare neliniște, dar am auzit o voce familiară.

– Ce-a spus doctorul? întreba Eleanor.

– Mi-a spus că pot trăi mai departe, am răspuns cu un zâmbet.

– Bun! Înseamnă că ți-a spus precis că te-ai înzdrăvenit destul ca să mă duci la Maximillian's diseară, indiferent dacă-ți convine sau nu.

Îmi convenea.

– Cum e conferința? am întrebat-o.

Participa la un simpozion internațional de medicină ecvină, cu durata de două zile, la Facultatea de Medicină Veterinară din Londra.

– Plictisitoare. Uite, trebuie s-o șterg! Tocmai va începe o prelegere despre cecum și rolul lui în colici.

– Sună distractiv!

– Absolut deloc, a replicat ea. Ne vedem la restaurant, la șapte și jumătate.

A închis înainte să apuc să-i spun la revedere.

O văzusem de patru sau cinci ori de la căzătura din Cheltenham.

– Tipic! a exclamat prima oară când m-a vizitat în spital după ce m-am trezit. Stau aici, lângă el, încercând să-l trezesc, aproape trei zile și trei nopți întregi, și pe urmă, când trebuie să plec la serviciu – *presto!* – el deschide ochii.

I-am zâmbit și i-am spus:

– Nu trebuia să faci asta.

– Nu trebuia. Dar am vrut s-o fac.

„Drăguț", mi-am spus.

A revenit să mă viziteze de două ori, iar apoi m-a ajutat în ziua când m-am întors acasă. În acea primă seară a rămas la mine și a dormit în camera pe care, în urmă cu șapte ani și jumătate, Angela și cu mine o decoraserăm cu atâta veselie cu un tapet cu ursuleți de pluș la picnic, camera băiatului nostru nenăscut, pe care încă nu mă obosisem s-o modific. Dar cred că Eleanor nu s-a simțit în largul ei dormind la mine acasă, așa cum nici eu nu m-am simțit în largul meu știind-o acolo. A rămas doar o noapte în Barnes, apoi s-a întors la Lambourn, însă am vorbit des la telefon.

Îmi plăcea. Îmi plăcea foarte mult. Dar tot nu eram sigur că sunt pregătit pentru o relație serioasă. Chiar și așa, abia așteptam s-o văd la cină, iar când am plecat în sfârșit de la sediu, la șapte, mersul meu într-un picior era elastic.

Julian Trent stătea lângă poarta spre Theobald's Road, sprijinindu-se de stâlpul porții, așa că l-am văzut imediat ce am ieșit din sediu.

N-avea nici un rost să încerc să fug. La viteza maximă pe care o puteam obține cu un picior și două cârje n-aș fi reușit să întrec nici măcar un

ţânc de doi ani, darămite un tânăr sănătos şi în formă, de douăzeci şi patru. M-am întors spre el, iar el m-a urmărit cum parcurg cu încetineală cei vreo şaizeci de metri care ne despărţeau. Când m-am apropiat, a făcut câţiva paşi în faţă şi am început să regret că nu mă întorsesem pur şi simplu în sediu imediat ce-l văzusem. Totuşi, am observat cu recunoştinţă că-n ziua aceea nu era însoţit de partenera lui de încredere, bâta de baseball. Părea pe punctul de a-mi spune ceva, dar i-am luat-o înainte.

– Ce naiba vrei? i-am strigat.

A părut uşor surprins şi s-a uitat în jur, să vadă dacă m-a auzit cineva. Theobald's Road e un loc aglomerat la ora şapte într-o seară de mai însorită; un şuvoi continuu de pietoni se revărsa pe lângă poartă. Se întorseseră câteva capete când strigasem, dar nimeni nu se oprise.

– Nu m-ai auzit? am strigat iarăşi. Te-am întrebat ce naiba vrei!

Trent era categoric descurajat de reacţia asta, la care nu se aşteptase.

– Ai primit mesajul?

– Te referi la ăsta? am ţipat la el.

Am scos hârtia din buzunarul pantalonilor şi am rupt-o în bucăţi. Am aruncat în aer bucăţile de hârtie, care au plutit şi s-au aşternut la picioarele lui.

– Acum şterge-o naibii!

– Termină cu strigatul! mi-a şuierat. Taci din gură.

M-am ţinut tare pe poziţie şi am ridicat o cârjă, pe post de armă potenţială, strigând:

– Am să tac când tu ai să pleci şi ai să mă laşi în pace!

– Fă cum ţi se spune, mi-a zis ameninţător, iarăşi aproape în şoaptă.

– De ce? am strigat. Cine îmi cere asta? Pentru cine lucrezi, nemernic de doi bani? Dispari din viaţa mea, auzi? Şi nu te întoarce!

Unul sau două din capetele de pe Theobald's Road s-au întors spre noi, iar un bărbat s-a oprit şi ne-a privit lung. Julian Trent părea că-şi pierde tupeul.

– Pe toţi dracii, ai să regreţi asta, mi-a aruncat încet printre dinţi.

Şi cu asta a dispărut, strecurându-se prin poartă, iar de acolo, pe Theobald's Road, spre Clerkenwell.

Am rămas locului câteva clipe, respirând adânc şi întrebându-mă dacă am comis o mare greşeală. Poate că voi regreta, cum spusese Trent. Dar simpla cedare nu intra în calcul.

Eram conştient de faptul că în ultimele câteva luni devenisem foarte ambivalent în privinţa rezultatului procesului Steve Mitchell. Dacă era

condamnat, n-aveam să mă tem de nimic din partea lui Julian Trent sau a persoanelor aflate în spatele lui. Dacă era achitat, puteam să ridic fruntea în numele justiției.

Acum, dintr-odată, rezultatul a devenit incredibil de important pentru mine.

Eleanor sosise la restaurant înaintea mea. Ședea pe un taburet înalt, la bar, cu spatele spre mine. Întreaga zi așteptasem cu nerăbdare seara; și atunci de ce am simțit dintr-odată nevoia imperioasă de a fugi?

Ea s-a întors pe taburet, m-a văzut la ușă, a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. I-am făcut semn cu mâna la rândul meu. „De ce anume mă tem?" m-am întrebat. Era o întrebare la care nu puteam nici măcar să încep să răspund.

La cină am discutat despre orice, numai despre noi înșine, mai concret despre relația noastră, nu. Am întrebat-o cum a fost la simpozionul de medicină ecvină.

– Am învățat multe, a spus ea la aperitiv. Câteva din noile tratamente au potențial pentru noi, cei de la Lambourn. Se fac lucruri minunate cu protezele.

– Cai bionici, am spus neserios. Calul de șase milioane de dolari.

– Nu, mult, mult mai mult decât atât, a replicat ea râzând. Peninsula a fost vândut în sistem de acțiuni pe o sumă de zece ori mai mare.

– Măi să fie! am exclamat. Și când te gândești că a fost moșit de un veterinar începător!

– O mare responsabilitate, a încuviințat ea. Dar, firește, nimeni nu știa cât de bun se va dovedi calul.

– Aș vrea să fi avut o copie a fotografiei aceleia cu Millie și Peninsula mânz.

– Chiar crezi că e importantă? a întrebat Eleanor.

– Nu știu. Dar cine a luat-o a considerat că e important s-o scoată din ramă și să șteargă bine rama. Nu s-au găsit amprente pe ea.

– Îmi amintesc atât de bine fotografia! a spus Eleanor. Millie o ținea pe polița căminului, în camera ei, și lustruia mereu rama.

– Descrie-mi-o, am rugat-o.

– Era o simplă fotografie. Millie stătea în genunchi pe paie, cu capul mânzului în brațe. Îngrijitorul de la grajdul de prăsilă era în picioare, în spatele ei. Cred că o curăța pe iapă după fătare, înțelegi.

– Şi nu ştii cine a făcut poza? am întrebat.

– Habar n-am.

Ni s-a adus felul principal şi timp de câteva minute am mâncat în tăcere.

– Spune-mi ce ţi-a zis doctorul, m-a invitat Eleanor între două înghiţituri.

– Trebuie să mai port afurisita asta de armură cel puţin încă şase săptămâni, şi e foarte incomodă.

Cei de la restaurant avuseseră amabilitatea de a ne da un separeu, aşa că puteam să şed oblic şi să mă sprijin cu spatele de perete când începea să mă doară prea tare.

– Dar cel puţin ai scăpat de ghipsul de pe picior, a remarcat ea.

– Slavă Cerului!

În cele din urmă, felul principal a fost urmat de cafea, cu un Bailey's cu gheaţă pentru Eleanor şi un pahar de porto pentru mine.

– L-am întrebat pe chirurg când voi putea urca din nou în şa.

– Şi?

– A zis că oasele mele vor fi complet vindecate şi ca noi în câteva luni, dar în privinţa creierului meu avea unele îndoieli.

– Ce-i cu creierul tău?

– Doctorul a spus că nu poate suporta prea multe izbituri ca aceea.

– Mie uneia îmi pare că nu-i nimic în neregulă cu el, a replicat ea cu un zâmbet larg.

În adorabilii ei ochi albaştri reapăruse scânteierea – aceeaşi scânteiere pe care o remarcasem la spitalul ecvin, la prima noastră întâlnire.

I-am zâmbit la rândul meu. Apoi, pe neaşteptate, mi-am ferit privirea, aproape stânjenit.

– Povesteşte-mi despre ea, m-a invitat.

– Despre cine? am întrebat-o, dar ştiam la cine se referă, înainte să-mi răspundă.

– Angela, a rostit ea moale. Trebuie să ştiu cu ce mă confrunt.

Mi-am coborât privirea spre masă şi mi-am cuprins gura şi nasul în palme. Am expirat o dată, de două ori cu putere, simţind pe piele aerul fierbinte. Eleanor stătea tăcută, cu un aer de aşteptare pe chip.

– Era studentă în anul doi la King's College, studia psihologie clinică, am început. Am fost invitaţi la aceeaşi petrecere şi pur şi simplu ne-am lipit. Chiar acolo, pe loc. Ne-am căsătorit după şase luni de la acea primă întâlnire. Am fost nespus de fericiţi timp de cinci ani. Ea a vrut să facem un copil imediat ce ne-am căsătorit, dar am convins-o să aşteptăm până-şi

ia diploma. Apoi am descoperit că a face un copil nu-i chiar așa de simplu pe cât credeam. Am încercat *in vitro* – știi, copil de eprubetă și tot restul –, și a funcționat din prima. Eram amândoi foarte încântați să știm că poartă în pântece un băiat.

M-am oprit. Ochii mi s-au umplut de lacrimi pentru Angela și pentru fiul nostru nenăscut.

– Era în luna a opta de sarcină când a murit.

A trebuit să mă opresc iarăși. Eleanor a întins mâna peste masă și a cuprins-o pe a mea.

– Embolie pulmonară, am continuat. Am găsit-o zăcând pe jos. Medicii au spus că a fost subit.

Am oftat din rărunchi.

– Asta s-a întâmplat acum mai bine de șapte ani. Uneori pare că a fost ieri.

Am stat amândoi în tăcere o vreme – a părut o veșnicie –, până când a venit la masă un chelner și ne-a întrebat dacă mai vrem cafea.

– Mulțumesc, am spus, recăpătându-mi controlul asupra situației.

El ne-a turnat în cești lichidul negru, fierbinte, și ne-a lăsat iarăși singuri.

– Așadar, n-am șanse prea mari, a rostit Eleanor cu un suspin.

Am râs amândoi – un râs scurt, stânjenit.

– Mai lasă-mi puțin timp, am replicat.

Dar avusesem la dispoziție șapte ani. Cât timp îmi mai trebuia? Cum puteam să alung sentimentul că un nou început ar însemna, cumva, că trădez amintirea Angelei?

– Cât de mult? a întrebat ea.

– Nu știu, am răspuns exasperat.

– Dar eu trebuie să știu, a zis ea cu toată seriozitatea. Îmi placi foarte mult, domnule avocat pledant, dar am totuși nevoie de niște reacții dacă e să-mi investesc timpul și trăirile afective. Am treizeci și trei de ani și, cum se spune, ceasul meu biologic ticăie. Vreau...

S-a întrerupt și a plecat ochii.

– Ce?

– O casă și copii și... viață de familie, a spus ridicând iarăși privirea. Când am început să lucrez ca medic veterinar îmi păsa doar de serviciul și de cariera mea. Îmi plăcea la nebunie și-mi place și acum. Dar acum văd că am nevoie de mai mult.

Mi-a luat iarăși mâna într-ale ei.

– Și cred că vreau acele lucruri împreună cu tine.

Capitolul 7

Dimineața a venit o mașină de la o companie privată de închirieri să mă ia de acasă. Eleanor se întorsese la hotelul ei din apropiere de Tower Bridge, ca să-și petreacă acolo noaptea. Nu că am fi luat hotărârea conștientă de a pleca în direcții opuse; era doar de bun-simț, din punct de vedere organizatoric, întrucât simpozionul de medicină ecvină urma să reînceapă la nouă.

Bob, șoferul, a coborât din Mercedesul argintiu ca să-mi țină portiera în timp ce am urcat cu stângăcie pe bancheta din spate. Apoi a așezat cu grijă cârjele în portbagaj. „Aș putea să mă obișnuiesc cu asta", mi-am zis în timp ce-i dădeam îndrumările pentru prima noastră oprire.

Sandeman mânca din ieslea lui când m-am dus să-l văd. A aruncat o privire degajată în direcția mea, a pufnit cu putere pe nări, după care s-a întors la ovăzul lui. M-am dus șchiopătând la el și l-am plesnit cu palma peste gât.

– Salut, bătrâne! i-am spus în timp ce-i mângâiam urechile și-i fricționam gâtul.

A lăsat capul în jos, l-a lipit de mine și m-a împins în joacă.

– Oho! am exclamat amuzat. Ușurel, bătrâne! Încă nu sunt în stare de joacă.

I-am mai dat două palme afectuoase și apoi l-am lăsat în pace.

– Îi merge bine, a spus Paul Newington din ușă, de unde privise interacțiunea noastră. Am început să-l scoatem la plimbare și chiar a mers nițel la trap prin padoc, legat cu frânghia lungă. E încă prea devreme să i se pună o greutate cât de mică pe spinare, însă nu pare să aibă dureri.

– Bun, am spus. Va mai putea să participe vreodată la curse?

– Bănuiesc că da. Dar acum are treisprezece ani și, foarte probabil, nu va fi în formă suficient de bună ca să concureze înainte să facă paisprezece.

Toți caii din emisfera nordică devin mai bătrâni cu un an la 1 ianuarie, indiferent de ziua concretă când s-au născut.

– Vrei să spui că ar fi prea bătrân?

– Caii de curse pot concura la vârsta aceea. Doar că nu sunt sigur că ar fi corect pentru bătrâiorul ăsta.

Stăteam și ne uitam la dragul meu cal bătrâior.

– Crezi că a sosit momentul să-l scoatem la pensie?

Eram cumplit de nefericit. Să-l pensionez pe Sandeman de la curse echivala cu propria mea retragere din cursele de cai. Știam că sunt prea vârstnic ca s-o iau de la capăt cu un alt cal.

– Da, așa cred, a spus Paul direct. Și îmi dau seama că asta ar însemna, foarte probabil, că nu vei mai ține nici un cal la mine.

– Și ce vom face cu el? am întrebat amărât.

– Nu mi-o lua în nume de rău, dar am nevoie de un nou cal de ham.

– Dar bătrânul Debenture? am întrebat.

Debenture fusese calul de ham al lui Paul aproape de când îl țineam minte.

– Acum e prea bătrân. E timpul să-l scot la pășune.

– Sandeman poate continua să trăiască în grajdul ăsta?

– Geoffrey, ești mult prea sentimental! a exclamat Paul râzând. Ce, crezi că va trebui să meargă să locuiască în canisă? Sigur că poate rămâne aici!

– Voi mai putea să-l călăresc?

Paul mi-a pus o mână pe umăr.

– Geoffrey, n-ai vrea să-l călărești când devine cal de ham. Dacă chiar vrei să ieși călare, poți alege unul din ceilalți cai.

– Vorbești serios? am întrebat surprins.

– Sigur că da. Vino oricând vrei, atât timp cât rămâi într-o formă rezonabil de bună și ușor. Nu te las să călărești dacă depășești șaptezeci și șase de kilograme.

– N-am absolut nici o intenție de a le depăși.

– Asta spun toți foștii jochei grăsani, a râs el.

Sandeman și-a terminat prânzul și a venit la ușa grajdului, să primească un măr din buzunarul meu. I-am frictionat urechile și i-am masat gâtul.

– Ei bine, bătrâne, se pare că tu și cu mine am participat la ultima noastră cursă împreună.

Cumva, îmi părea că trăiesc un moment decisiv al vieții mele. Dispăruseră, pe neașteptate, zilele de emoție și adrenalină la care râvnisem atât de mult timp. Dintr-odată nu mai eram un jocheu accidentat, pe drumul spre însănătoșire și spre următoarea cursă. Devenisem un fost jocheu și eram foarte conștient de faptul că pierdusem ceva. Simțeam în mine un gol, ca și cum mi s-ar fi excizat chirurgical o parte din suflet.

– Te simți bine? m-a întrebat Paul, de parcă ar fi fost și el conștient de semnificația momentului.

– Cât se poate de bine, i-am răspuns zâmbind – dar în sinea mea sufeream.

– Va trebui doar să-ți găsești alt hobby.

Numai că nu percepusem niciodată cursele de cai ca pe un hobby. Ele erau lucrul pentru care trăiam, mai ales în ultimii șapte ani. Era într-adevăr momentul să-mi croiesc o nouă viață, iar acum nu mai aveam de ales.

Am rămas să iau un prânz tihnit cu Paul și Laura, după care Bob m-a dus mai departe spre vest, către Uffington și Centrul de Obstetrică Ecvină Radcliffe. Telefonasem în prealabil și vorbisem cu managerul, Larry Clayton, care părea plictisit de slujba lui și foarte dornic să facă turul centrului cu un vizitator.

Cauciucurile Mercedesului au scrâșnit pe pietriș în timp ce am înaintat încet pe aleea de acces și am parcat în fața unei clădiri cu un etaj, din cărămidă roșie, cu aer de nou, aflată alături de clădirea principală. „Vizitatorii să se prezinte aici", poruncea un indicator vopsit îngrijit, înfipt în bordura de iarbă. M-am conformat.

– E foarte liniște în perioada asta din an, a spus Larry Clayton în timp ce ne instalam în biroul lui. Majoritatea iepelor și a mânjilor au plecat deja, s-au întors să petreacă vara la proprietarii lor.

– Când e perioada de aglomerație la voi? l-am întrebat.

– Din ianuarie până-n aprilie. Atunci se nasc cei mai mulți. În februarie și martie e o adevărată nebunie aici. Apare câte un mânz o dată la cinci minute.

– Câți? am întrebat.

– Prea mulți, a replicat el cu un zâmbet ironic. În jur de o sută, iar soții Radcliffe vor să dubleze cifra anul viitor.

M-am uitat la picioarele lui, proptite pe masa de lucru. Purta cizme de cowboy scâlciate rău, blugi strâmți și o cămașă în carouri, descheiată la gât. M-am întrebat dacă soții Radcliffe știau că managerul lor are un stil atât de neformal în fața vizitatorilor. În drum spre biroul lui luasem câte ceva din materialele lor de marketing stivuite pe un raft în zona recepției. Era o broșură lucioasă, cu fapte și cifre importante despre îngrijirea oferită iepelor gestante, iar pe copertă, o fotografie cu Roger și Deborah Radcliffe, stând zâmbitori lângă niște iepe și mânji, într-un padoc.

– Ei sunt acasă? l-am întrebat pe Larry.

– Nu. Sunt în Kentucky, să participe la târg și la derby.

– Pot să mă uit în jur?

– Sigur, a spus el coborându-și picioarele de pe masă. Nu-i mare lucru de văzut.

Ne-am plimbat în jurul unui complex nou, alcătuit din boxe pentru fătat și alte compartimente, fiecare unghi fiind acoperit de o cameră video din sistemul de televiziune cu circuit închis.

– Câți angajați aveți? l-am întrebat.

– Cam o duzină în sezonul de vârf, dar acum numai vreo doi. În perioada fătatului avem o echipă de nașteri la fața locului. Acum însă e plecată.

Am trecut pe lângă șirurile de grajduri pustii și ne-am uitat la boxele noi pentru fătat.

– Unde s-a născut Peninsula? am întrebat.

– Habar n-am. E primul meu an aici. S-au schimbat multe.

– Știi cumva dacă îngrijitorul de la grajdul de prăsilă mai lucrează aici? Cel care a ajutat la nașterea lui Peninsula?

– Habar n-am, a repetat el. Știți cine era? Îngrijitorii de la grajdul de prăsilă vin aici și pleacă precum duminicile ploioase.

– Ai auzit vreodată de un individ pe nume Julian Trent?

– Nu. Ar fi trebuit?

Am decis că, la drept vorbind, excursia nu fusese cine știe ce utilă.

Bob m-a lăsat pe Ranelagh Avenue în jur de opt fără un sfert.

Urcasem cam jumătate din scările spre apartamentul meu, când am auzit sunetul apei curgând, undeva de unde n-ar fi trebuit să se audă. Mi-am dat seama că e ceva foarte în neregulă.

Apa curgea prin dulia lustrei de pe tavanul camerei mele de zi, pe po-

dea. Nu era un firişor, ci mai degrabă un torent. Şi asta nu era singura problemă. Locuinţa îmi fusese făcută de-a dreptul zob.

M-am dus la etajul de sus cât de repede am putut, ca să opresc apa, însă am descoperit că chiuveta din baia a doua fusese smulsă cu totul din ţevi, iar apa ţâşnea dintr-o gaură în perete lăsată de o ţeavă ruptă. Şuvoiul alimenta cei doi-trei centimetri de apă aşternuţi deja pe podeaua băii şi apa se întindea pe palier, iar de acolo în jos, peste primele câteva trepte, ca o cascadă.

„Oare unde e robinetul principal de alimentare?" m-am întrebat.

Am coborât iarăşi scara udă, cu mare grijă, şi i-am sunat pe vecinii de sub mine, ca să le cer ajutorul. N-au răspuns.

M-am aşezat pe braţul sfâşiat al canapelei şi m-am uitat în jur. Tot ce putuse fi spart era spart. Televizorul meu cu plasmă nou-nouţ, mare, cu ecran plat n-avea să mai arate nici o imagine. Colecţia de statuete Royal Worchester a Angelei nu mai exista, iar podeaua bucătăriei era acoperită de un strat gros de cioburi de porţelan şi sticlă.

Măcar telefonul funcţiona, aşa că am sunat la 999 şi am cerut operatorului de la urgenţe să-mi facă legătura la poliţie. Poliţiştii mi-au promis că vor trimite pe cineva cât mai curând posibil, dar cum nimeni nu era rănit sau pe moarte, va trebui să aştept. Am răsfoit un exemplar îmbibat de apă din Pagini Aurii ca să găsesc un serviciu de instalaţii în regim de urgenţă şi încă mai vorbeam cu cei de acolo când partea de tavan din jurul lustrei, care se bombase alarmant, s-a prăbuşit zgomotos. O cantitate imensă de apă s-a revărsat în mijlocul camerei mele de zi şi s-a întins spre bucătărie, ca un val de flux în miniatură. Mi-am ridicat picioarele când a trecut pe lângă mine. Firma de instalaţii m-a asigurat că un angajat al lor e în drum spre mine.

M-am plimbat prin casă şchiopătând, ca să inspectez daunele. Nu rămăsese aproape nimic utilizabil. Totul fusese spart sau tăiat, probabil cu un cutter mare sau un cuţit pentru mochetă. Tăieturile făcute în pielea canapelei mele lăsau să se vadă albul umpluturii. Oglinda care fusese agăţată pe peretele camerei de zi zăcea acum, făcută zob, printre rămăşiţele măsuţei de cafea din alamă şi sticlă, iar pe speteaza unui scaun de sufragerie stătea înfiptă o pictură în ulei. În mod surprinzător, sistemul electric părea să nu fi avut de suferit.

La etaj, în dormitorul meu, salteaua beneficiase şi ea de tratamentul cu cutterul, la fel şi majoritatea hainelor din dulap. Cel mai rău dintre toate

era faptul că făptașul – și n-aveam nici o îndoială cu privire la identitatea celui responsabil de situație – spărsese sticla și deformase ireversibil rama de argint ce se aflase pe măsuța de toaletă, și rupsese fotografia Angelei în bucățele.

Stăteam acolo, uitându-mă la rămășițele ca niște confetti, și simțeam nu jale pentru răposata mea soție, ci o furie cumplită față de oribila profanare a imaginii ei.

A început să sune telefonul. „Cum se face că nu l-a distrus și pe el?" m-am întrebat. Am aflat imediat.

– Ți-am spus că vei regreta, a rostit Julian Trent de la celălalt capăt al firului, cu glasul plin de amenințare.

– Du-te-n mă-ta, ticălos de doi bani! am strigat și am trântit receptorul în furcă.

Telefonul a reînceput să sune aproape imediat; l-am ridicat cu un gest smucit și am strigat în receptor:

– Ți-am zis să te duci în mă-ta!

A urmat o pauză, apoi vocea lui Eleanor a rostit șovăielnic:

– Geoffrey, tu ești?

– O, Doamne, îmi pare nespus de rău! Credeam că e altcineva la telefon.

– Așa și sper. Te-am sunat pentru că am o veste bună pentru tine. Am găsit o copie a fotografiei lui Millie cu mânzul.

Instalatorilor de urgență le-au trebuit trei sferturi de oră ca să ajungă pe Ranelagh Avenue, iar între timp, nu doar tavanul camerei mele de zi se prăbușise, ci și două tavane de sub mine. Am aflat pentru că m-au informat vecinii, cu volumul la maxim, pe la nouă și cinci, când au sosit acasă.

Doi polițiști în uniformă au apărut la cel puțin o oră după ce instalatorii reușiseră să astupe țeava ruptă și plecaseră. Au umblat de colo-colo prin dezastrul din casă, clătinând din cap.

– Aveți idee cine ar fi putut să facă asta? m-au întrebat.

Am ridicat din umeri. Cumva, faptul că nu rosteam nimic părea să micșoreze minciuna. De ce nu le spuneam pur și simplu că știam precis cine e făptașul? Julian Trent era în stare să scape de o acuzație de tentativă de omor. N-aveam nici o îndoială că ar fi scăpat cu ușurință de acuzația de distrugere cu rea intenție a proprietății. Dacă le spuneam polițiștilor

adevărul, asta n-ar fi făcut decât să-i dea un motiv în plus să se întoarcă pentru o nouă rundă de distrugere.

Polițiștii au petrecut ceva timp inspectându-mi casa, pe dinăuntru și pe dinafară.

– Făptașul probabil că a intrat pe fereastra aceea, a zis unul dintre ei arătând spre geamul spart al spălătoriei. Pesemne că a urcat pe burlan. Lipsește ceva?

– Habar n-am. Pe cât se pare, nu. Totul e doar spart sau sfâșiat.

– Vandalism orb, a remarcat polițistul. Din păcate, se întâmplă des. Ar trebui să fiți recunoscător că nu v-au mânjit toată casa cu rahat.

– O, mulțumesc! am replicat cam sarcastic. Și acum, ce se întâmplă?

– Dacă nu s-a furat nimic, departamentul de criminalistică nu va fi prea interesat. (Polițistul părea el însuși plictisit.) Dacă sunați dimineață la secția de poliție din Richmond, veți primi un număr de înregistrare a infracțiunii, pentru compania dumneavoastră de asigurări.

Și cu asta, au plecat.

Nu tu fotografii, nu tu teste, nu tu căutare de amprente, nimic. Nu se așteptau câtuși de puțin să-l prindă vreodată pe făptaș și, ca să fiu corect, nici eu nu-i ajutasem cine știe ce în investigația lor

Eleanor a sosit cu puțin înainte de ora zece. O tulburase atât de tare să mă audă la telefon descriind ruina în care se transformase casa mea, încât plecase din Lambourn cu mașina ei cât de repede putuse. Trecuse doar o oră de când ajunsese acolo, luând trenul de la Londra la Newbury, după încheierea simpozionului de medicină veterinară.

Am coborât anevoie scările până la ușa de la intrare, să-i deschid, și am rămas câteva clipe în hol, îmbrățișați. Am sărutat-o ușor, cu buzele strânse. Era un început.

Distrugerea a îngrozit-o de-a binelea și m-a încântat faptul că-i păsa. Eu mă obișnuisem întru câtva cu nebunia în cele două ore de când o descoperisem. Nu că nu mi-ar fi păsat de lucrurile mele – îmi păsa mult. Însă pierderea a tot ce aveam se potrivea de minune cu sentimentul că trebuie să-mi văd de viață, să o iau de la capăt.

– Ai sunat la poliție? m-a întrebat ea.

– Polițiștii abia au plecat. Fără speranțe prea mari de a-l prinde pe cel care a făcut asta.

– Dar, Geoffrey, a spus ea cu seriozitate, ăsta nu e un simplu atac aleator. Ai fost vizat personal. Nu se poate să n-ai idee cine a făcut-o!

N-am zis nimic. Asta constituia un răspuns în sine.

– Spune-mi, m-a invitat ea.

Am stat printre ruinele casei mele timp de două ore, timp în care i-am povestit despre Julian Trent și aparenta lui legătură cu uciderea lui Scot Barlow. I-am spus că n-ar trebui să fiu implicat în acest caz și că am ascuns poliției informații. I-am povestit despre Josef Hughes și George Barnett. Și i-am arătat fotografia cu ea mergând pe poteca de lângă spitalul din Lambourn. O avusesem în buzunarul hainei și, ca urmare, supraviețuise operațiunii de demolare.

A luat fotografia; mâinile îi tremurau ușor și s-a făcut palidă. Am cotrobăit prin bucătărie și în cele din urmă am găsit două căni de plastic tefere și o sticlă de apă minerală din frigider.

– Aș prefera niște vin, a spus Eleanor.

Suportul meu de vinuri și duzina de sticle de vin de Bordeaux erau țăndări și o pată roșie se întindea inexorabil pe covorul bej-deschis din hol. M-am întors la frigider și am descoperit o sticlă de șampanie intactă, în ușă.

Așa că ne-am așezat pe canapeaua mea distrusă, în mijlocul dezastrului, și am băut Veuve Clicquot din căni de plastic. Romantic, nu?

– Dar de ce nu mi-ai spus mai devreme despre fotografia asta? m-a întrebat acuzator. M-aș fi putut afla în pericol.

– Nu cred că te pândește vreun pericol real atât timp cât Trent sau cine se află în spatele lui crede în continuare că voi face ce mi se spune.

– Iubitule, a spus ea folosind apelativul pentru prima oară, trebuie categoric să te adresezi autorităților și să le explici totul.

– Nu-i chiar așa de simplu. În primul rând, dacă dezvălui autorităților totul, asta m-ar putea costa cariera. Am spus polițiștilor minciuni sfruntate, iar legea nu prea iartă minciunile. Am indus categoric în eroare instanța, și atât ajunge ca să fiu exclus din barou.

– Dar ai un motiv întemeiat!

– Da, am într-adevăr. Eram înfricoșat. Și sunt și acum. Dar asta nu va avea nici o greutate la tribunal. Știu bine. Am văzut martori trimiși să-și petreacă noaptea în arest pentru că au refuzat să-i spună judecătorului un lucru pe care-l știau, dar pe care se temeau să-l rostească.

– Și atunci, ce ai de gând să faci? a întrebat ea în cele din urmă.

– Am să-l înfrâng obținând achitarea lui Steve Mitchell. Singura problemă e aceea că nu sunt sigur cum voi reuși.

– Şi pe urmă? Trent n-o să renunţe pur şi simplu!

– Mă voi ocupa de asta când va veni timpul, am spus râzând.

Numai că, la drept vorbind, nu era un motiv de râs.

– Fotografia cu Millie ajută la ceva? a întrebat ea.

– S-ar putea. Unde-i?

– Aici, a spus scoţând din poşetă un aparat de fotografiat digital. Rama fotografiei apărea în fundalul unor poze pe care le-am făcut în camera lui Millie când am dat o petrecere de ziua ei. După cele ce mi-ai spus aseară, când am ajuns acasă am verificat, şi am găsit-o, a încheiat ea zâmbind triumfător.

A căutat printre poze până când a ajuns la una ce înfăţişa trei femei tinere, stând cu paharul în mână în faţa unei poliţe de cămin. Şi acolo, între două capete, se vedea clar rama şi cu fotografia dispărută. Eleanor a mărit partea aceea de imagine.

– Uimitoare aparatele astea de fotografiat, a remarcat ea. Peste opt milioane de pixeli, ce-o mai fi însemnând şi asta.

Însemna că a putut să mărească imaginea şi să umple tot ecranul cu fotografia lui Millie Barlow cu capul lui Peninsula în poală şi cu iapa în spate, alături de îngrijitorul de la grajdul de prăsilă.

– Ei bine? m-a întrebat în timp ce studiam imaginea.

– Nu ştiu. De bună seamă, trebuie să fie importantă; altfel de ce să fi fost furată din casa lui Barlow? Dar nu-mi dau seama de motiv. Trebuie să fie ceva legat de îngrijitorul de la grajdul de prăsilă, însă nu-l recunosc. Nu e Julian Trent, atâta lucru e sigur.

Cumva, avusesem bănuiala că ar fi putut fi el.

Eleanor şi-a petrecut a doua noapte în casa mea şi de data asta a dormit singură în patul meu, sau ce mai rămăsese din el, în timp ce eu am moţăit, complet îmbrăcat, pe canapeaua sfâşiată de la parter. Nici ea, nici eu nu consideram că circumstanţele ar fi fost potrivite pentru a ne mai apropia puţin.

M-am trezit devreme, odată cu lumina zorilor, şi ceea ce-mi dezvăluia ea era la fel de rău ca-n seara dinainte. Nu că n-aş fi putut înlocui ceea ce distrusese Julian Trent; dar fapta lui îmi făcuse viaţa mult mai complicată şi mai enervantă. De unde să începi să te descotoroseşti de harababura aceea?

Am căutat în sertarele biroului poliţa de asigurare. Evident, nu tot vi-

nul se îmbibase în covor. Trent păstrase vreo două sticle ca să le toarne peste documentele mele, care erau acum roșii și încă mai picurau.

Eleanor a apărut pe scări desculță, îmbrăcată cu halatul meu de casă.

– Ai grijă! i-am spus. Toată podeaua e plină de cioburi de sticlă.

S-a oprit pe ultima treaptă și a privit în jur, remarcând cu un zâmbet:

– Trebuie să fi fost o petrecere pe cinste!

– Cea mai reușită, am replicat zâmbind la rândul meu.

Ea s-a întors în dormitorul meu și a reapărut în scurt timp, îmbrăcată și încălțată.

– Trebuie să plec, mi-a spus pe un ton mai serios. E trecut bine de ora șase, iar la opt trebuie să fiu la muncă. Ai să te descurci?

– De minune. La opt vine să mă ia o mașină.

– Mai bine să ții asta la tine, a spus dându-mi aparatul de fotografiat.

– Corect. Mulțumesc! S-ar putea să-l folosesc ca să fac câteva poze pentru compania de asigurări.

– Bună idee, a replicat ea, stând nemișcată în mijlocul holului.

Părea că nu vrea cu adevărat să plece.

– Ce faci diseară? am întrebat-o.

– Sunt de serviciu, a răspuns nefericită. Trebuie să rămân în Lambourn.

– Atunci pot să vin eu acolo diseară și să-ți restitui aparatul?

– O, da, te rog! a replicat zâmbind cu gura până la urechi.

Am folosit câtă memorie liberă mai avea aparatul de fotografiat al lui Eleanor ca să pozez fiecare aspect al operei lui Julian Trent. Am găsit o cămașă curată ascunsă în uscătorul de rufe, care-i scăpase tânărului domn Trent, și cu toate că în băi nu curgea apă, ca să mă pot spăla, am reușit să mă bărbieresc cu un aparat electric de ras, scăpat nevătămat. Mă simțeam respectabil pe când coboram anevoie scările și urcam în Mercedesul lui Bob, care mă aștepta la ora opt fix.

În timp ce Bob conducea, eu m-am pus pe treabă ca să găsesc pe cineva să-mi repare geamul de la spălătorie și am sunat la compania de asigurări. Bob m-a dus mai întâi la sediu, unde a intrat ca să-mi ia corespondența. A reapărut cu Arthur după el.

– Domnule Mason, a spus Arthur prin geam, oficial ca întotdeauna.

– Bună dimineața, Arthur. Care-i problema?

– Sir James e foarte nerăbdător să vă vadă. Trebuie să discute cu dumneavoastră despre ziua de luni.

Luni era prima zi din procesul lui Steve Mitchell, în Oxford.

– Crede că s-ar putea să-i fie imposibil să participe, deoarece cazul la care lucrează în prezent se prelungește.

„Ce surpriză!“ m-am gândit. „Pariez că se prelungește pentru că Sir James cere întruna amânări.“ Bănuiam că va găsi un motiv întemeiat să nu meargă deloc la Oxford. Aveam impresia clară că, în loc să se confrunte cu o înfrângere la tribunal, va fi foarte bucuros să mă lase pe mine să coordonez cazul. Iar asta nu mă deranja câtuși de puțin.

– Spune-i lui Sir James că mă voi descurca foarte bine pe cont propriu. Roagă-l să mă sune pe mobil, în weekend, dacă vrea să cer suspendarea ședinței de judecată de luni.

M-am gândit însă că sunt slabe șansele să primesc acel telefon.

– Foarte bine, a replicat Arthur. Îi voi spune.

Și el, și eu eram foarte conștienți de ceea ce se petrecea, însă protocolul și bunele maniere învinseseră. L-am rugat să aranjeze ca toate cutiile, documentele și dosarele, roba, peruca și așa mai departe, cele necesare procesului, să fie trimise direct la hotelul din Oxford unde-mi luasem cameră și unde aveam să-mi petrec weekendul, pregătindu-mă pentru ziua de luni.

– Ne întoarcem în Barnes? a întrebat Bob după plecarea lui Arthur.

– Nu, Bob. Mă poți duce la Lambourn?

– Cu cea mai mare plăcere, a răspuns el cu un zâmbet larg – era plătit la kilometri. Dus-întors sau numai dus?

– Numai dus, cred. Trebuie să dau un telefon. Și, Bob, putem găsi un magazin foto în fața căruia să poți opri ca să cobor?

A găsit unul pe strada Victoria, iar eu am petrecut vreo jumătate de oră la un aparat digital cu autoservire, tipărind pozele pe care le făcusem în dimineața aceea cu aparatul lui Eleanor. Am tipărit și zece exemplare format 15x10 ale imaginii mărite ale fotografiei cu Millie și mânzul. Erau ceva mai neclare decât pe aparat, dar trebuia să mă descurc cu ele.

Am telefonat la hotelul Queen's Arms, unde mă întâlnisem cu Eleanor în noiembrie să bem primul pahar și să luăm prima cină împreună.

– Da, a pus recepționera. Avem camere libere pentru diseară. Pentru câte persoane?

– Una. Dar aș vrea cameră cu pat dublu, vă rog.

Eh, nu se știe niciodată!

Bob m-a dus direct la hotel, unde recepționera a fost surprinsă că n-aveam bagaj. Era prea complicat să-i explic, așa că n-am făcut-o. Mi-a re-

partizat cu amabilitate o cameră la parter, într-o aripă nouă, modernă; m-am dus și m-am întins pe pat, să-mi odihnesc spatele îndurerat și să aștept sosirea lui Eleanor.

Am cinat la aceeași masă ca prima oară, dar de astă dată seara ne-a fost perturbată de un apel de urgență pe pagerul ei.

– Nu-mi vine să cred! a exclamat Eleanor încheind o convorbire pe mobil.

– Vrei să-ți păstrez cina?

– Nu, va dura prea mult. Te sun eu.

Eram dezamăgit. Și mi-am dat seama, pentru prima oară, că nu mă simt vinovat pentru că am ieșit cu altcineva în afară de Angela.

Eleanor a plecat repede spre mașina ei, iar eu mi-am terminat cina singur, mi-am băut vinul singur și, după o vreme, am străbătut coridorul și m-am dus la culcare singur.

Capitolul 8

Vineri dimineață am mers la cumpărături în Newbury. De la hotel m-a luat un taxi și am petrecut două ore cumpărându-mi poate nu o nouă garderobă completă, dar suficiente haine ca să n-am probleme în următoarele câteva săptămâni, la Tribunalul Regal din Oxford.

Revenit la Queen's Arms, mi-am scos încet, cu mare grijă, carapacea de plastic alb și, intrând în cabina de duș, am lăsat șuvoiul de apă răcoroasă să mă curețe de murdărie și să-mi aline mâncărimile de pe corp. Mi-am spălat părul cu șampon nou, mi-am spălat dinții cu o periuță nouă și m-am bărbierit cu o lamă nouă. Apoi, fără tragere de inimă, mi-am pus la loc cămașa de forță din plastic, după care am îmbrăcat o cămașă nouă, curată și apretată, și pantaloni curați. Mă simțeam ca un om nou.

După prânz am luat un taxi până în Uffington, la locuința soților Radcliffe. Îl sunasem pe Larry Clayton ca să-l anunț că vin, iar când am sosit, pe la două și jumătate, ședea în biroul lui, cu aceleași cizme de cowboy scâlciate, proptite pe masă.

– Cu ce vă pot ajuta? m-a întrebat fără să se ridice.

I-am dat un exemplar al fotografiei cu Millie și mânzul.

– Recunoști pe cineva din fotografia asta?

A studiat-o cu atenție și în final a spus simplu:

– Nu.

– Mânzul e Peninsula.

S-a uitat iarăși la poză.

– Regret. Tot nu vă pot ajuta.

– Când spuneai că ai venit aici? l-am întrebat.

– Acum vreun an.

– Mai există vreun angajat care era aici când s-a născut Peninsula?

– Mă îndoiesc, a răspuns el, deloc săritor.

– Ei bine, păstrează oricum poza. Dacă-l recunoaște cineva pe bărbat, vrei să rogi persoana să-mi dea un telefon? am întrebat oferindu-i o carte de vizită. Când spuneai că se întorc soții Radcliffe?

– Derby-ul din Kentucky are loc mâine, la Louisville, a spus lăsându-se și mai mult pe spate în fotoliu. Se vor întoarce la câtva timp după aceea.

– În regulă. Ești amabil să-i rogi și pe ei să se uite la fotografie?

– Poate.

Taxiul mă așteptase; i-am cerut șoferului să mă ducă înapoi la Queen's Arms. „Asta a fost o mare pierdere de timp", mi-am spus.

Am sunat-o pe Eleanor și am întrebat-o dacă să mai rămân o noapte sau să plec la Oxford. Arthur îmi rezervase camera la hotel începând de vineri și sunasem deja să mă conving că toate cutiile mele au sosit în siguranță.

– Sunt iarăși de serviciu, a spus ea.

Părea ciudat de reticentă pentru o persoană care fusese înainte atât de prietenoasă, aproape nerăbdătoare.

– Ai vrea să luăm cina împreună? am întrebat.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea.

– Dar putem să n-o facem, dacă vrei... am continuat repede.

Eram oare prea insistent?

– Geoffrey, a spus ea pe ton serios, mi-ar plăcea foarte mult să iau cina cu tine, dar...

– Da?

– După aceea va trebui să mă întorc aici.

– N-are nimic, am spus optimist. Ce-ar fi să cinăm la Fox and Hounds, în Uffington, iar de acolo iau un taxi până-n Oxford?

– Excelent! a replicat ea, părând ceva mai ușurată.

– Ești sigură că totul e în regulă?

– Da. Jur. Totul e foarte în regulă.

Am închis amândoi, iar eu am început să mă întreb dacă bărbații vor putea vreodată să înțeleagă pe deplin femeile.

Fox and Hounds era o clădire galbenă de pe strada High, în Uffington. Eleanor și cu mine stabiliserăm să ne întâlnim la opt, iar eu am sosit devreme, la șapte și zece, într-un taxi, cu cele două valize.

– Regret, a spus gestionarul localului când m-a văzut chinuindu-mă să intru pe ușă cu două valize și cârjele. Nu avem camere de închiriat, aici e restaurant.

I-am explicat că mă va lua alt taxi mai târziu, iar el mi-a dat voie, amabil, să-mi las între timp bagajul în biroul lui.

– Și acum, cu ce vă pot servi? m-a întrebat când m-am așezat pe jumătate pe un taburet înalt, stil Windsor, la bar.

– Un pahar de vin roșu, vă rog. Merlot, dacă aveți.

Mi-a turnat o porție generoasă și a pus paharul pe tejgheaua barului. M-am uitat în jur. Eram singurul lui client.

– E liniște astă-seară, am remarcat.

– Va fi mult mai aglomerat, mai târziu. Toți obișnuiții mei vor apărea în curând.

Am scos din buzunarul hainei un exemplar al fotografiei cu Millie și mânzul și am așezat-o pe bar.

– Recunoașteți vreo persoană din fotografia asta?

S-a uitat cu atenție și a spus:

– Pe femeie n-o cunosc, dar cred că bărbatul e Jack Rensburg.

Cu greu mi-am putut controla entuziasmul.

– Locuiește prin zonă?

– Locuia, a răspuns barmanul. A lucrat la grajdurile de pe șoseaua Woolstone. A plecat acum trei sau patru ani, dacă nu mai mult.

– Cât de bine îl cunoșteați?

– E un tip de treabă. De origine din Africa de Sud. Juca în echipa satului, iar membrii echipei vin aici vara, după meciuri.

– Știți de ce a plecat?

– Habar n-am. Cred că a plecat în vacanță și nu s-a mai întors. Undeva într-un loc exotic. Extremul Orient sau așa ceva.

– Și nu știți exact când? l-am întrebat.

S-a gândit câteva clipe, dar apoi a clătinat din cap.

– Îmi pare rău.

Au sosit alți câțiva clienți, iar el a plecat să-i servească.

Eleanor a venit la opt fix, iar eu eram tot la bar, pe jumătate în picioare, pe jumătate așezat pe taburet, și savuram al doilea pahar de Merlot. M-a sărutat pe obraz, s-a așezat lângă mine și a comandat un pahar de vin alb.

– Ai avut o zi bună? m-a întrebat cam mohorâtă, gustând vinul.

– La drept vorbind, da. Am cumpărat aproape toată îmbrăcămintea

bărbătească din Newbury, m-am spălat, m-am bărbierit și mi-am dichisit corpul, și... am descoperit numele bărbatului din poză! am încheiat pe un ton expansiv.

– Măi să fie! a replicat ea ironic. Ai fost un băiat foarte ocupat.

A zâmbit, dându-mi impresia că a ieșit soarele dintre nori.

– Așa-i mai bine, am replicat zâmbind la rândul meu. Și tu cu ce te-ai ocupat?

– Am petrecut cea mai mare parte din zi supraveghind calul de doi ani de aseară și discutând despre viitorul lui cu proprietarul.

Barmanul a venit și ne-a întrebat dacă suntem gata să mâncăm, așa că ne-am mutat la o masă din colțul barului.

– Spune-mi despre bărbatul din poză, m-a invitat Eleanor după ce ne-am așezat.

– Nu-s prea multe de zis. Îl cheamă Jack Rensburg, e sud-african și a lucrat înainte pentru soții Radcliffe, dar acum a plecat.

– Unde?

– Nu știu. E plecat de cel puțin trei ani.

– Cam fundătură, nu?

– Mda, am încuviințat. Dar am să-l pun pe Arthur luni să facă niște săpături.

– Arthur?

– Funcționarul-șef de la sediul nostru. Le știe pe toate, umblă pe apă.

– Util, a comentat ea zâmbind larg, dar zâmbetul a pălit.

– Un cal intră într-un bar. Barmanul întreabă: „Ce-i cu fața asta lungă?"

Eleanor a izbucnit în râs, remarcând:

– Glumele vechi sunt întotdeauna cele mai bune.

– Așadar, ce-i cu fața asta lungă? am întrebat-o iarăși.

S-a oprit din râs.

– A, nimic.

– Am făcut vreo greșeală?

– Nu, sigur că nu. Nu te mai gândi!

– Nu pot. Pentru prima oară în șapte ani nu mă simt vinovat că ies cu altă femeie și, dintr-odată, e ceva în neregulă.

– Geoffrey, a spus ea lăsându-și mâna pe brațul meu, nu e nimic de genul ăsta.

A râs, dând capul pe spate.

– Și atunci, ce e? am întrebat-o cu hotărâre.

S-a aplecat mai aproape de mine și a zis:

– Perioada nepotrivită a lunii. Și mă temeam foarte tare că vei vrea să mă culc cu tine.

– Ah! am exclamat stânjenit. Îmi pare foarte rău.

– Nu-i o boală, să știi! a râs ea, cu luminița din ochi scânteind din nou. Până luni sau marți trece. Și nu sunt de gardă în nici una din nopțile acelea.

Nu știam dacă să mă simt stânjenit, emoționat sau doar nătâng.

Seara a zburat pur și simplu și nu eram deloc pregătit să plec când a sosit taxiul, fix la zece și un sfert.

Eleanor și cu mine ne-am sărutat de noapte-bună, un sărut deplin, adevărat. Pentru mine a fost o revelație, după atâta timp. Ceva s-a trezit în mine și am urcat fără pic de tragere de inimă pe bancheta din spate a taxiului ca să fiu dus în „Orașul turlelor visătoare", visând la viitor și mai ales la ziua de luni.

Am petrecut dimineața de sâmbătă parcurgând a nu știu câta oară documentele cazului. Conform procedurii, primiserăm copii după extrasele de cont ale lui Scot Barlow, împreună cu restul dovezilor dezvăluite de acuzare, dar cerusem băncii să mi le dea și pe cele ale lui Millie, sora lui. Am petrecut destul de mult timp examinându-le. Arătau că în contul lui Millie se făcea cu regularitate o plată în afara salariului de la cabinetul veterinar al spitalului ecvin. Iar extrasele lui Scot arătau că banii nu proveneau de la el, sau cel puțin nu din contul lui bancar.

Sumele nu erau prea mari – doar câteva sute în fiecare lună –, și-i fuseseră plătite timp de cel puțin un an și jumătate înainte să moară. Dincolo de acel an și jumătate nu aveam informații.

M-am gândit la ziua când făcusem cunoștință cu părinții ei, acasă la Scot Barlow. Cât de probabil era ca aceștia să le trimită bani fiicei lor, chiar dacă ea lucra? Nu se știe niciodată. Îmbrăcămintea lor nepotrivită și stilul lor modest nu însemnau neapărat că nu au bani în plus. Putea să însemne doar că sunt foarte atenți cu finanțele lor.

Scot, pe de altă parte, o dusese într-adevăr foarte bine. Aproape toate sumele virate în contul lui proveneau de la Weatherbys, administratorii curselor, care achitau onorariile pentru curse și premiile pentru victorie proprietarilor, antrenorilor și jocheilor. Scot se aflase în elita profesiei sale și câștigase în mod corespunzător, dar nu exista nimic neobișnuit în nici una din tranzacțiile sale.

Sâmbătă după-amiază m-am întâlnit cu Bruce Lygon și am parcurs împreună încă o dată, cam mohorâți, rechizitoriul. La prima vedere, dovezile păreau copleșitoare, dar cu cât le analizam mai mult, cu atât începeam să cred tot mai tare că avem o șansă să argumentăm că nu există un caz real împotriva lui Mitchell. De fapt, nu exista nicăieri nici o dovadă. Totul era circumstanțial.

– Dar ce ai crede dacă ai fi jurat? m-a întrebat Bruce. Mai ales dacă adaugi faptul că toată lumea știa că Mitchell îl ura pe Barlow?

– Tocmai de aceea trebuie să argumentăm că nu există un caz real. Dacă se ajunge la proces cu jurați, avem probleme mari.

Duminică am plecat cu trenul ca să iau masa cu tatăl meu în bungalow-ul lui aflat la marginea satului Kings Sutton. A venit la gară să mă ia cu mașina lui Morris Minor, de colecție. Iubise întotdeauna mașina aceea veche și nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să umble la motor cu ceasurile.

Tata și cu mine n-am fost niciodată prea afectuoși unul cu altul, nici măcar atunci când eram mic, deși presupun că ne iubeam așa cum trebuie să se iubească părinții și copiii. Totuși, în duminica aceea m-am simțit excelent în compania lui, așezat la masa lui din sufragerie, în fața unui prânz cu friptură de vită și budincă Yorkshire.

– Sunt foarte impresionat! am spus lăsând jos cuțitul și furculița. Nu știam că te pricepi atât de bine la gătit.

– Ar trebui să vii mai des pe-aici, a replicat el zâmbind.

Ne-am mutat în camera de zi, cu cafelele.

– Ai vrea să-mi faci un serviciu? l-am întrebat. Ai accepta să pleci undeva vreo două săptămâni?

– Pentru ce Dumnezeu?! a replicat tata.

Cum puteam să-i explic că ar putea fi pentru siguranța lui?

– Mi-ar plăcea să-ți fac cadou o vacanță.

– Dar de ce? Și unde să plec?

– Oriunde vrei.

– Dar nu vreau să plec nicăieri! Dacă chiar vrei să-mi faci un cadou, dă-mi banii necesari ca să-mi vopsesc ferestrele.

– Ar putea fi mai sigur pentru tine dacă ai pleca, am zis.

– Mai sigur? În ce sens, mai sigur?

I-am explicat câte ceva despre faptul că niște oameni încercau să influ-

enţeze rezultatul unui proces, determinându-mă să fac lucruri pe care nu voiam să le fac.

– Ar trebui să mergi să informezi poliţia, a spus el.

– Ştiu, am replicat. Şi o voi face. Dar pentru moment s-ar putea să fie cel mai bine dacă oamenii în cauză n-ar şti unde te afli.

– Nu fi ridicol, băiete! a exclamat el, adoptând tonul cel mai autoritar de care era în stare. De ce Dumnezeu i-ar păsa cuiva unde locuiesc?

Am scos din buzunar o fotografie şi i-am dat-o. Era cea care-l înfăţişa în faţa uşii casei sale.

A studiat-o cu atenţie.

– Vrei să spui că cineva mi-a făcut poza asta?

Am încuviinţat.

– Anul trecut în noiembrie. Mai ţii minte că te-am sunat să te întreb de gaura aceea din puloverul tău?

– Vag, a spus el, uitându-se în continuare la fotografie.

– Ei bine, pur şi simplu nu vreau ca oamenii aceia să se întoarcă aici, atâta tot.

– Şi de ce ar vrea s-o facă? a insistat el.

– Pentru că, am spus cu un râs forţat, n-am nici cea mai vagă intenţie de a face ce-mi cer ei.

Procesul lui Steve Mitchell a început luni dimineaţă la zece şi jumătate fix, în sala de judecată numărul 1 a Tribunalului Regal din Oxford, cu un judecător de la Curtea Supremă, în robă roşie, paraşutat din Londra în acest scop. Era vorba de un proces de crimă, cu o celebritate, chiar dacă minoră, în boxa acuzaţilor, şi trebuia ca nimic să nu meargă prost.

Aşa cum mă aşteptam, n-am primit în weekend nici un telefon de la Sir James Horley, avocat al Curţii Regale, ca să-mi ceară să solicit o amânare şi, de fapt, fusesem informat de Arthur, printr-un e-mail, că Sir James se îndoia că va ajunge în Oxford mai devreme de joi, asta în cel mai bun caz.

Echipa apărării era alcătuită doar din Bruce Lygon, secretarul lui şi cu mine. Îl rugasem să-şi aducă secretarul la tribunal ca să nu părem, la prima vedere, o echipă subţire. Ca să fiu drept, o mai aveam la dispoziţie şi pe Nikki Payne. Nikki era o tânără asistentă entuziastă de la firma lui Bruce, însă nu se afla la tribunal pentru că avea treabă în Londra: să încerce să găsească răspunsul la nişte întrebări pe care i le dădusem cu o seară înainte.

Pe de altă parte, acuzarea avea la faţa locului şapte „jucători". În frun-

te se afla un avocat al Curții Regale de primă mână, cu un avocat pledant local ca asistent. Aceștia doi ședeau pe primul rând, la dreapta noastră. În spatele lor stăteau doi avocați consilieri, plus doi asistenți juridici pe rândul următor, plus o combinație de secretar și om de comisioane pe rândul al patrulea. Dacă acuzarea încerca să impresioneze și să intimideze apărarea prin puterea numerică, părea să reușească.

Presa era reprezentată din plin, membrii ei umplând toate fotoliile cu tapițerie verde din secțiunea rezervată pentru mass-media. Procesul avea să constituie o știre de seamă, iar cele vreo treizeci de locuri rezervate publicului erau și ele aproape toate ocupate. Domnul și doamna Barlow, părinții lui Scot, ședeau în primul rând.

Steve Mitchell a fost adus din celulă în sală de un gardian. Atât gardianul, cât și Steve s-au așezat în boxa cu geam de sticlă în față, aflată în fundul sălii, în spatele banchetelor rezervate avocaților pledanți. M-am întors și i-am oferit lui Steve un zâmbet încurajator. Era palid și părea foarte neliniștit, dar purta, așa cum îi sugerasem, sacoul, cămașa albă și cravata pe care i le cumpărasem sâmbătă din Newbury.

– Ridicați-vă! a anunțat aprodul.

Toată lumea s-a ridicat și judecătorul a intrat în sală. S-a înclinat, ne-am înclinat și noi, apoi ne-am așezat cu toții. Aprodul s-a ridicat și a spus:

– Inculpatul să se ridice în picioare.

Steve s-a conformat.

– Sunteți Stephen Miles Mitchell? a întrebat aprodul.

– Da, a răspuns Steve cu un glas puternic.

– Puteți lua loc, a spus aprodul, iar el s-a așezat.

– Domnule Mason, conduceți echipa apărării? a întrebat judecătorul.

M-am ridicat anevoie în picioare.

– Da, onorată instanță.

– Nu credeți că echipa dumneavoastră are nevoie să fie întărită?

Era modul lui de a mă întreba dacă nu consider că un avocat al Curții ar fi mai potrivit.

– Onorată instanță, Sir James Horley conduce nominal echipa apărării în acest caz, dar nu a putut fi prezent astăzi. Sir James și cu mine am pregătit cazul, iar clientul meu este de acord ca procesul să înceapă astăzi, el fiind reprezentat de mine.

Nu prea puteam să-i spun judecătorului că clientul meu fusese în al

nouălea cer când îi adusesem această informație, cu ceva timp în urmă, în celula din subsolul tribunalului.

– Trebuie să vă explic clar, dumneavoastră și clientului dumneavoastră, că acesta nu va fi motiv de recurs dacă procesul se încheie în defavoarea lui.

– Înțeleg acest lucru, onorată instanță. La fel și clientul meu.

Din boxă, Steve Mitchell a încuviințat ca să-i demonstreze judecătorului că este de acord.

– Foarte bine, a spus acesta.

Toți membrii echipei acuzării se uitau la mine și zâmbeau, emanând încredere de sine din fiecare por. M-am mulțumit să le zâmbesc la rândul meu.

– Inculpatul să se ridice, a spus iarăși aprodul.

Steve s-a ridicat în boxă.

– Sunteți acuzat, l-a informat aprodul, că la data de 17 noiembrie 2008 l-ați omorât pe Hamish Jamie Barlow, cunoscut și sub numele de Scot Barlow. Înțelegeți acuzația ce vi se aduce?

– Da, a răspuns Steve.

– Cum pledați? a întrebat aprodul.

– Nevinovat, a afirmat Steve cu tărie.

Urmau alegerea juraților și depunerea jurământului de către aceștia.

Toată lumea a privit cum un grup amestecat de persoane a intrat în sală și a ocupat alte scaune tapițate în verde, de partea opusă. Erau în total optsprezece, oameni aleși aleator de pe listele electorale și convocați să servească justiția, indiferent dacă voiau sau nu. Aprodul a extras numele a doisprezece din cei optsprezece dintr-o cutie și fiecare dintre ei, șapte femei și cinci bărbați, și-au luat pe rând locul în boxa juriului.

Și acum eram gata să începem. Judecătorul a cerut acuzării să deschidă propriu-zis ședința de judecată făcând rezumatul cazului în numele Coroanei.

– Doamnelor și domnilor jurați, a început avocatul principal al acuzării, veți auzi, în acest caz, despre o dușmănie aprigă în lumea curselor de cai, atât de intensă încât a dus la uciderea oribilă a unui jocheu de către celălalt.

S-a oprit o clipă ca să-și tragă sufletul.

– Veți auzi că acuzatul a omorât cu premeditare victima înfigându-i o furcă în inimă și afirmă acum că este nevinovat și că totul i-a fost înscenat

de către una sau mai multe persoane necunoscute. Dar dovezile care vă vor fi prezentate vă vor convinge, mai presus de orice îndoială, că acuzatul este, de fapt, capabil de crimă și că afirmațiile lui cum că ar fi victima unei înscenări sunt neîntemeiate, nimic mai mult decât ultimul refugiu al unui suflet vinovat.

„E bun", mi-am spus. „Prea al naibii de bun."

Cu totul, i-a luat mai bine de o oră ca să descrie cazul din perspectiva acuzării, considerabil de amănunțit, iar până să termine am văzut câțiva jurați aruncând scurte priviri dezgustate spre boxa acuzatului.

Când judecătorul a suspendat ședința pentru prânz, m-am dus direct la celule, să-l văd pe Steve.

– Dumnezeule, ai văzut cum se uitau jurații la mine?! a exclamat el. N-am nici cea mai mică afurisită de șansă.

După-amiaza s-a dovedit a fi la fel de frustrantă pe cât fusese dimineața: detectivul inspector McNeile, polițistul anchetator, a petrecut în boxa martorilor două ore și jumătate bătute pe muchie. Judecătorul a acordat o singură pauză de câteva minute, ca să ne dezmorțim cu toții picioarele, iar eu să scap pentru scurt timp de chinul provocat de blestemata de carapace care-mi apăsa vintrele.

Consultându-și carnetele de însemnări, polițistul a descris toată povestea, din clipa sosirii poliției acasă la Barlow, unde s-a descoperit cadavrul, și până la arestarea lui Steve Mitchell în seara acelei zile. Apoi a descris și investigația ulterioară arestării.

– Domnule inspector, ce model de mașină deținea acuzatul la momentul crimei? a întrebat avocatul acuzării.

– Un Audi A4. Argintiu.

– Așa, a continuat avocatul, și pe parcursul investigațiilor dumneavoastră ați stabilit dacă mașina aceasta era dotată cu o alarmă de securitate și un sistem de imobilizare?

– Da. Era.

– Așadar, ar fi corectă afirmația că mașina putea fi descuiată și apoi condusă numai dacă se folosea în acest scop cheia corectă?

– Așa am înțeles, da, a spus inspectorul.

– Ați găsit vreo cheie a vehiculului? l-a întrebat avocatul.

– Da. Una asupra acuzatului, în buzunarul pantalonilor, și încă una în sertarul de sus al biroului domnului Mitchell din camera sa de lucru.

– Şi aţi mers la un distribuitor Audi ca să întrebaţi cum este cu cheile maşinilor lor?

– Da. Am fost informat că este normal să se elibereze două chei împreună cu o maşină nouă şi, de asemenea, că înlocuirea cheii sau cheile suplimentare sunt furnizate numai după controale de securitate stricte.

– Şi s-a solicitat vreo cheie suplimentară pentru maşina domnului Mitchell?

– Nu, nu s-a solicitat.

– O ultimă întrebare, domnule inspector, a spus avocatul acuzării cu emfază. Maşina domnului Mitchell era încuiată când aţi ajuns la domiciliul lui pentru a-l aresta?

– Da, era încuiată.

– Martorul vă aparţine, a spus avocatul acuzării întorcându-se spre mine.

M-am uitat la ceasul de pe peretele sălii de judecată. Era 4:20.

– Aţi dori să începeţi examinarea martorului mâine dimineaţă, domnule Mason? a întrebat cu speranţă judecătorul.

– Cu îngăduinţa onoratei instanţe, aş vrea să pun câteva întrebări acum.

Judecătorul s-a uitat la ceas.

– În acest caz, zece minute.

– Mulţumesc, onorată instanţă.

M-am întors spre martor.

– Domnule inspector McNeile, puteţi să spuneţi instanţei, vă rog, cum a intrat în atenţia poliţiei faptul că domnul Barlow a fost omorât?

Partea asta o omisese din depoziţie.

– Cred că s-a primit la secţia de poliţie un telefon prin care s-a anunţat prezenţa unui intrus în locuinţa domnului Barlow.

– Cine a dat acest telefon? l-am întrebat.

– Îmi pare rău, nu deţin această informaţie.

– Dar, domnule inspector, de bună seamă că toate apelurile de urgenţă la poliţie sunt înregistrate, împreună cu ora când au fost primite şi cu identitatea apelantului, nu-i aşa?

– Da, aceasta este practica obişnuită.

– Şi atunci, cum se face că nu dispuneţi de nici o însemnare scrisă despre persoana care a sunat la poliţie?

Inspectorul părea uşor stânjenit.

– Apelul a fost preluat de telefonul de pe masa unui angajat civil de la dispeceratul secției de poliție.

– Și numărul acestui telefon se afla la dispoziția publicului?

– Din câte știu, nu.

– Nu credeți că este ciudat că apelul a fost preluat de un telefon al cărui număr nu era cunoscut publicului, pentru care nu se înregistrau apelurile primite și la care nu era atașată aparatură de înregistrare?

– Domnule Mason, a intervenit judecătorul, aveți trei întrebări într-una singură.

– Îmi cer scuze, onorată instanță. Domnule inspector McNeile, sunteți de acord că, până când a sosit poliția acasă la domnul Barlow și i-a descoperit cadavrul, este probabil că singura persoană sau singurele persoane care știau că domnul Barlow este mort erau persoana sau persoanele răspunzătoare de uciderea lui?

– Da, presupun că da.

– Domnule inspector, în total, de câți ani sunteți detectiv? l-am întrebat.

– De cincisprezece.

– Și în acești cincisprezece ani, cât de des vi s-a telefonat anonim, pe o linie telefonică neînregistrată, pentru a se raporta un intrus pe o proprietate, în așa fel încât poliția să meargă acolo și să descopere victima unei crime, înconjurată de o mulțime de dovezi incriminatoare?

– Ajunge, domnule Mason, a spus judecătorul.

– Onorată instanță, am rostit cu respect și m-am așezat.

Fusese doar o victorie minoră, într-o zi în care a plouat cu vești proaste.

Eleanor n-a venit la Oxford luni seară. Pe de o parte am fost ușurat, pe de alta, dezamăgit. Când am sosit la hotel de la tribunal, mă durea capul de la atâta concentrare. Era prima durere de cap de asemenea amploare cu care mă confruntam după o perioadă considerabil de lungă de la căzătura din Cheltenham și începusem să uit atrocitatea durerii. Știam că relaxarea la orizontală în pat, timp de două-trei ore, era singurul și cel mai bun remediu.

La un moment dat am ațipit; m-a trezit telefonul care suna pe noptieră.

– Da? am răspuns, chinuindu-mă să mă ridic, din cauza carapacei.

– Domnule Mason? a rostit o voce feminină.

– Da.

– La telefon Nikki Payne. Am fost la Ministerul de Interne și la ambasada Africii de Sud, așa cum ați cerut, și nici la unii, nici la ceilalți nu figurează un Jack Rensburg, dar figurează un individ pe nume Jacques van Rensburg. Se pare că van Rensburg e un nume foarte răspândit în Africa de Sud. De fapt, trei persoane cu acest nume locuiesc în Anglia. Doi sunt la universitate, cu viză de studii, unul la Durham și celălalt la Cambridge, și amândoi s-au aflat aici în ultimii doi ani.

– Și al treilea?

– Viza lui a expirat, dar se pare că e tot aici, deși i-a expirat și dreptul de muncă. Se pare că nu e un lucru neobișnuit. Un tip de treabă de la ambasadă îl caută în Africa de Sud, în caz că s-a întors acasă fără să informeze Internele. Nu se țin evidențe serioase când oamenii pleacă din Marea Britanie, ci doar când sosesc.

– Dar le-ai arătat fotografia? am întrebat-o.

– Sigur că da. Prietenul meu de la ambasadă încearcă să-mi obțină de la Ministerul de Interne al Africii de Sud o copie a fotografiei de pe pașaportul acestui Jacques van Rensburg, ca să văd dacă chiar e el.

– Bine. Sună-mă mâine dacă obții vreun rezultat.

Ea a închis, iar eu mi-am lăsat capul pe pernă.

Telefonul de pe noptieră a sunat din nou, trezindu-mă iarăși.

„La naiba, nu poate avea omul pic de liniște?!" mi-am zis.

– Alo! am răspuns iritat.

– Ai grijă să pierzi cazul, a rostit o voce șoptită.

Dintr-odată eram absolut treaz.

– Cine ești? am întrebat tare.

– Nu contează cine, a spus șoptitorul. Fă-o și atât.

Apoi convorbirea s-a întrerupt.

Capitolul 9

Detectivul inspector McNeile şi-a reluat locul în boxa martorilor marţi dimineaţă, pentru continuarea interogării în contradictoriu.

– Vă amintesc că sunteţi în continuare sub jurământ, i-a spus judecătorul.

– Da, onorată instanţă.

M-am ridicat în picioare, folosindu-mă de pupitrul din faţa mea ca de o pârghie.

– Domnule inspector McNeile, cred că poliţia a descoperit că domnul Barlow a primit un mesaj scris pe telefonul mobil, în ziua morţii sale. Aşa este?

– Da, a răspuns el.

– Şi acest mesaj scris spunea, citez... (Am luat o foaie de hârtie şi am citit de pe ea.) „Am de gând să vin şi să-ţi dau exact ce meriţi, ticălos cu două feţe ce eşti!"?

Am făcut o scurtă pauză, pentru efect.

– Şi era semnat cu numele domnului Mitchell?

– Nu am avut acces la mesajul propriu-zis.

– Nu. Dar vă sună corect?

– Da. Cred că spunea ceva de genul acesta.

– Mulţumesc. A reuşit poliţia să confirme că acest mesaj scris i-a fost trimis într-adevăr domnului Barlow de către domnul Mitchell?

– Nu. Nu am reuşit.

– Am dreptate spunând că aţi descoperit că mesajul a fost trimis anonim, printr-un serviciu gratuit de mesaje scrise, disponibil oricărui om cu acces la orice computer şi la Internet, oriunde în lume?

– Da. Este adevărat.

– Aşadar, pe lângă un apel telefonic anonim, neînregistrat, la poliţie, care trimitea poliţia la locul unei crime pentru a descoperi dovezi incriminatoare împotriva acuzatului... (I-am aruncat o privire judecătorului, care mă privea concentrat.) ...a mai existat şi un mesaj scris anonim, trimis pe telefonul domnului Barlow, care a fost făcut să dea impresia că a venit de la acuzat?

– N-am spus că nu a venit de la acuzat, a replicat inspectorul. Am spus doar că nu am putut confirma că a venit de la el.

– Mulţumesc. Nu mai am întrebări.

M-am aşezat, simţindu-mă mulţumit de mine însumi. Bruce Lygon mi-a dat o palmă uşoară peste umăr şi a şoptit:

– Bine lucrat.

M-am întors să-i mulţumesc şi l-am zărit pe tânărul Julian Trent, aşezat chiar lângă domnul şi doamna Barlow, în secţiunea de sală rezervată publicului. Mă urmărea. Am simţit că îngheţ.

Fusese chemat următorul martor al acuzării, aşa că a apărut un mic răgaz în desfăşurarea şedinţei cât timp aprodul s-a dus să găsească persoana citată. Julian Trent m-a văzut privindu-l şi, de bună seamă, a hotărât că e momentul să plece. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre ieşire.

Interogarea detectivului inspector McNeile de către mine s-a dovedit a fi punctul culminant al zilei pentru apărare. Ceilalţi trei martori chemaţi de acuzare nu ne-au slăbit o clipă cu dovezile incriminatoare ce sugerau că crima fusese făptuită de bărbatul din boxa acuzaţilor.

Un expert legist a explicat juriului, monoton de amănunţit, metoda de extragere a ADN-ului din sânge şi păr, după care a demonstrat mai presus de orice îndoială că s-au găsit picături de sânge şi două fire de păr ale lui Scot Barlow pe podeaua din partea şoferului, în maşina lui Steve Mitchell, şi, de asemenea, că s-au găsit sânge şi alte patru fire de păr provenind de la Barlow, lipite de talpa ambelor cizme Wellington ale lui Steve Mitchell, descoperite ulterior acasă la Mitchell. În plus, a putut demonstra că urmele de paşi proaspete, însângerate, găsite la locul faptei se potriveau cu perechea de cizme Wellington a domnului Mitchell.

Am reuşit totuşi să-l fac pe expert să admită că nu s-a găsit nici un pic din ADN-ul domnului Mitchell pe arma crimei sau pe cadavrul răposatului. În plus, l-am făcut să accepte că, deşi se găsise ADN-ul lui Barlow pe

cizmele domnului Mitchell și în mașina lui, aceasta nu dovedea că domnul Mitchell purta acele cizme la momentul respectiv, nici că a mers cu mașina la un moment sau altul în acea după-amiază.

Ultimul martor al zilei a fost legistul care efectuase autopsia lui Scot Barlow. Dinții furcii lungi de un metru și jumătate nu trecuseră, așa cum îmi imaginasem, prin cușca toracică, iar de acolo, în inimă, ci fuseseră înfipți într-un unghi ascendent pe sub coaste, prin diafragmă, iar unul pătrunsese în inimă de jos în sus. O singură lovitură fusese de ajuns ca să provoace moartea în doar câteva minute.

Legistul a fost de acord că ar fi fost nevoie de o forță considerabilă pentru cauzarea rănii fatale. Avocatul acuzării a demonstrat apoi, fără greutate, că un bărbat de treizeci și trei de ani cu condiție fizică bună, mai ales un sportiv profesionist, ar fi avut categoric forța necesară pentru a aplica lovitura fatală, chiar dacă avea doar un metru șaptezeci și cinci înălțime.

A fost prezentată arma crimei, ca probă. În neclintirea sălii de judecată, părea imensă și amenințătoare, cu dinții ei de metal lungi de douăzeci și cinci de centimetri, subțiri, curbați și foarte ascuțiți. Acuzarea l-a invitat pe legist să demonstreze, în sală, mișcarea de împingere de sus în jos care ar fi fost necesară pentru a cauza rănile pe care le avea Barlow. A fost un moment de dramatism intens și am observat că unii membri ai juriului s-au cutremurat de repulsie.

Eleanor n-a venit la Oxford nici marți seară. Mi-a lăsat un mesaj pe mobil, explicându-mi că una din colegele ei era bolnavă și că trebuia să rămână la Lambourn ca să-i țină locul. Și de astă dată, în mod straniu, m-am simțit întru câtva ușurat. Poate că așteptările, așteptările ei, erau cele care mă îngrijorau cel mai tare. Trecuse multă vreme de când nu mai făcusem dragoste și dintr-odată, perspectiva prezenței unei persoane noi în așternutul meu mă umplea de neliniște.

Erau de fapt două mesaje pe telefonul meu.

Celălalt era de la șoptitor. „Pierde cazul. Altfel..."

Mesajul fusese lăsat în ziua respectivă, la amiază. Fără îndoială, la scurt timp după ce Julian Trent i-a dat raportul despre desfășurarea procesului și despre eforturile mele hotărâte de a submina credibilitatea inspectorului. „Cât timp îi va lua șoptitorului", m-am întrebat, „ca să înțeleagă că de fiecare dată când îmi spunea să pierd, devin tot mai hotărât să câștig?"

Detectivul Hillier, tânărul polițist pe care-l cunoscusem acasă la Barlow, a fost următorul martor al acuzării miercuri dimineață la zece și jumătate, când tribunalul și-a reluat lucrările.

Detectivul Hillier s-a dovedit a fi un martor-model al Coroanei: a declarat juriului, limpede și convingător, că arma crimei era identică cu alte două furci găsite pe proprietatea lui Mitchell și că investigațiile aprofundate au scos la iveală o chitanță de la un furnizor din Newbury, care arăta că Mitchell cumpărase trei furci în anul anterior.

În continuare a descris cum a obținut confirmarea că chitanțele de card de debit găsite înfipte în dinții furcii proveneau de la un card de debit Maestro emis de Banca Lloyds pe numele domnului Stephen Mitchell.

În plus, respectivele chitanțe ale cardului de debit atestau plăți făcute de domnul Mitchell unui agent de pariuri licențiat, cu sediul în Hungerford.

– Domnule detectiv Hillier, am spus începându-mi interogatoriul în contradictoriu, nu credeți că este ciudat ca un criminal să lase la locul faptei chitanțe de card de debit incriminatoare, cu numele lui scris pe ele?

– Nu neapărat. Mulți criminali fac lucruri ciudate.

– Dar nu ați suspectat că acele chitanțe au fost lăsate pe furcă de către cineva care voia doar ca poliția să creadă că domnul Mitchell este răspunzător de crimă?

– Nu tocmai, a zis el. Poate că domnul Mitchell le-a înfipt în dinții furcii ca să-l ațâțe pe Barlow și, de fapt, nu avusese de gând să le lase acolo. Poate că n-a reușit să scoată arma crimei din cadavru ca să le ia.

– Acestea sunt speculații, l-a întrerupt judecătorul. Martorul se va limita la faptele pe care le cunoaște și nu se va referi la cele despre care nu poate decât să speculeze.

– Îmi pare rău, onorată instanță, a spus detectivul Hillier.

Dar răul fusese comis.

M-am gândit să mai arăt și că ucigașul ar fi putut, de bună seamă, să smulgă chitanțele de pe furcă fără s-o scoată din cadavrul lui Barlow, dacă ar fi vrut, dar era evident că această serie de întrebări nu ne consolida poziția, așa că am lăsat-o baltă.

– Aveți un mesaj nou, a anunțat căsuța mea de mesagerie vocală la prânz, când mi-am pornit telefonul.

Mesajul era de la Nikki Payne. „Domnule Mason“, spunea cu oareca-

re emoție vocea ei imaterială, „vi l-am găsit pe Jacques van Rensburg. Sunați-mă când primiți acest mesaj."

Am sunat-o imediat.

– Era al treilea, a spus ea zorită. Ni s-a trimis fotografia lui de pașaport din Africa de Sud și nu există nici o confuzie.

– Așadar, se află tot aici, la noi, pe undeva, cu viza expirată? am întrebat-o.

– Păi nu, nu tocmai, a spus ea.

Apoi mi-a dat niște informații foarte interesante despre domnul Jacques van Rensburg, informații care explicau de ce fotografia lui Millie cu mânzul era atât de importantă încât cineva o luase din casa lui Scot Barlow.

Poate, mai mult chiar, atât de importantă încât Barlow a fost omorât pentru a se pune mâna pe ea.

Ședința de judecată de după-amiază a fost ocupată aproape exclusiv de martori chemați de acuzare pentru a depune mărturie despre ura bine cunoscută ce exista de ceva vreme între acuzat și victimă.

Orice speranță a noastră, a apărării, de a o trece sub tăcere pe Millie, sora lui Barlow, a fost năruită chiar de primul martor de pe listă, Charles Pickering, antrenor de cai de curse la Lambourn.

– Domnule Pickering, a început avocatul acuzării, cât de bine l-ați cunoscut pe domnul Barlow?

– Foarte bine. Scot a concurat pentru mine, ca jocheul numărul unu, încă de când a venit din Scoția, acum opt ani.

– Și cât de bine îl cunoașteți pe acuzat, domnul Mitchell?

– Rezonabil de bine. A participat la curse pe caii mei de câteva ori, când Scot nu era disponibil sau era accidentat.

– Domnule Pickering, i-ați auzit vreodată pe domnul Mitchell și domnul Barlow certându-se?

– Tot timpul. Erau precum câinele și pisica.

– Știți de ce se certau? a continuat avocatul.

– În principal din cauza surorii lui Scot, a spus Charles Pickering.

– Sora lui Scot Barlow? a repetat avocatul acuzării pentru efect, întorcându-se spre juriu.

– Da, a răspuns Pickering. Scot îl acuza pe Mitchell că practic i-a omorât sora. Sora lui Scot s-a sinucis, iar el credea că felul cum a tratat-o

Mitchell a împins-o la asta. Mitchell obișnuia să-i spună să-și țină gura, că dacă nu, îl omoară și pe el. Era aceeași ceartă de fiecare dată.

– Barlow și Mitchell se înțelegeau cât de cât bine înainte ca sora lui Barlow să se sinucidă?

– A, nu, a spus Pickering. Se urau de ani buni. Lui Scot nu i-a plăcut deloc, de la bun început, că Mitchell ieșea cu sora lui.

– Și când a fost acest început?

– Acum trei sau patru ani, după ce sora lui Barlow a venit din Scoția ca să locuiască în Lambourn.

– Mulțumesc, domnule Pickering, a spus avocatul acuzării, după care mi-a zâmbit: Martorul vă aparține.

– Nu am întrebări, onorată instanță, am spus.

Nu voiam să-l determin pe Pickering să dezvăluie din greșeală și alte detalii incriminatoare, cum ar fi faptul că Barlow îi divulgase soției lui Mitchell aventura.

Dar speranțele mele de a ține secret acest lucru au rezistat doar până când a depus jurământul următorul martor. Acesta era Reno Clemens, acum jocheul cel mai bun.

– Domnule Clemens, a spus avocatul acuzării, cred că sunteți un jocheu de succes în cursele cu obstacole. Este adevărat?

– Da, domnule, sunt, a replicat Reno Clemens cu accent irlandez. În acest moment mă aflu în fruntea clasamentului jocheilor.

– Îl cunoașteți bine pe acuzat?

– Da, domnule.

Clemens a aruncat o privire spre Steve, aflat în boxa acuzaților.

– Iar pe domnul Barlow îl cunoșteați bine?

– Da, domnule, îl cunoșteam.

– I-ați auzit vreodată pe domnul Mitchell și domnul Barlow certându-se?

– Parcă se întâmpla vreodată să nu se certe? a replicat Reno. Uneori se certau chiar și pe toată durata unei curse. Noi, ceilalți, ne săturaserăm să-i auzim.

– Și din ce cauză se certau? a întrebat consilierul regal.

– Din absolut orice. Dar în principal din cauza surorii lui Barlow și a faptului că Mitchell avea o aventură cu ea.

– Mitchell era căsătorit la vremea aventurii?

„O, nu!“ mi-am spus. „Îi dăm drumul.“

– Era la început, dar nu și la sfârșit, a spus Reno.

– Știți cumva dacă soția lui Mitchell avea cunoștință de aventura lui cu sora lui Scot Barlow? a întrebat avocatul acuzării, aproape încântat de sine.

– A avut, după ce i-a spus Barlow.

– Știți dumneavoastră acest lucru, domnule Clemens, sau l-ați auzit doar de la alții?

– L-am auzit chiar de la Mitchell. Țipa deseori la Barlow în vestiarul jocheilor și-l acuza că a fost un Iuda și l-a pârât la nevastă-sa.

Steve Mitchell s-a ridicat în picioare și a strigat la el din boxa acuzaților, dând cu pumnii în geam.

– Ticălos mincinos!

Judecătorul a început să bată cu ciocanul său în masă aproape înainte ca ecourile din sală să se stingă.

– Liniște! a poruncit el. Liniște în sală! Domnule Mitchell, încă o izbucnire ca aceasta și voi cere să fiți dus în celulă. Înțelegeți?

– Da, onorată instanță, a spus umil Steve. Îmi cer scuze.

– Să revenim, domnule Clemens, a spus avocatul acuzării, distrându-se de minune. Spuneți că l-ați auzit deseori pe acuzat strigând la domnul Barlow că acesta, Barlow, a fost un Iuda pentru că i-a spus soției lui Mitchell că Mitchell avea o aventură cu sora lui Barlow?

– Da, domnule, a rostit foarte răspicat Reno Clemens. Asta spun.

Tocmai fusese clar stabilit un motiv pentru uciderea lui Barlow.

Următorul martor al acuzării a fost Fred Pleat, care lucra ca îngrijitor la grajdurile lui Mitchell.

– Domnule Pleat, a spus consilierul regal, vă aflați pe proprietatea domnului Mitchell în ziua când au fost livrate trei furci noi?

– Da.

– Și vă aduceți aminte acțiunile domnului Mitchell când a văzut că au fost livrate?

– Da. A ridicat una și a împuns aerul cu ea și a spus ceva despre a o înfige în ticălosul de Scot Barlow.

În sală s-a așternut pentru o clipă tăcerea.

– Mulțumesc, domnule Pleat, a spus consilierul regal. Martorul vă aparține.

M-am ridicat în picioare.

– Domnule Pleat, v-a speriat această acțiune pe care spuneți că a întreprins-o domnul Mitchell?

– Nu, a zis el.

– De ce nu? l-am întrebat.

– M-am gândit că Steve glumea doar. Râdea. Amândoi râdeam.

– Mulțumesc, domnule Pleat. Nu mai am întrebări.

Fred Pleat a părăsit sala și, ca premiu pentru tabăra noastră, i-a făcut un mic semn cu mâna lui Steve când a trecut pe lângă boxa acuzaților. Nădăjduiam că juriul privea.

– Onorată instanță, acuzarea a încheiat, a spus consilierul regal.

Judecătorul s-a uitat la ceasul de pe perete: era patru și zece. Apoi s-a întors spre juriu.

– Doamnelor și domnilor jurați, sunteți liberi până mâine dimineață la ora zece. Aș vrea să vă amintesc să nu discutați despre caz între dumneavoastră sau cu altcineva, nici măcar cu familia dumneavoastră.

Jurații au fost conduși afară din sală.

– Domnule Mason, a spus judecătorul după închiderea ușii de la sala juriului.

Membrii juriului nu erau niciodată prezenți în sală în timpul controverselor juridice, iar eu îl informasem mai devreme pe judecător că voiam să fac o afirmație după ce acuzarea își încheia prezentarea martorilor.

– Da, domnule judecător, am spus chinuindu-mă să mă ridic. Mulțumesc.

Am adunat laolaltă niște hârtii din fața mea.

– Onorată instanță, apărarea dorește să facă în fața tribunalului afirmația că nu există un caz real împotriva acuzatului. Acuzarea nu a prezentat decât dovezi circumstanțiale. Nu există nimic care să arate că clientul meu s-a aflat vreodată în casa domnului Barlow, cu atât mai puțin la ora comiterii crimei.

Fără să mă grăbesc, am vorbit relativ detaliat despre depoziția fiecărui martor.

– În concluzie, am spus, deși apărarea acceptă că domnul Barlow și clientul nostru nutreau o antipatie reciprocă profundă, aceasta nu constituie o dovadă de crimă. Dacă ar fi, jumătate din popor ar purta acest stigmat. Apărarea mai acceptă și faptul că clientul nostru nu are un alibi pentru ora comiterii crimei, dar a nu avea alibi nu constituie dovadă de crimă. Afirmăm că acuzarea nu a prezentat dovezi *prima facie* ale vinovăției dom-

nului Mitchell. Onorată instanță, îndrăznim să afirmăm că ar trebui să îndrumați juriul să dea verdictul „nevinovat", fiindcă nu există un caz real împotriva domnului Mitchell.

– Mulțumesc, domnule Mason, a spus judecătorul. Voi cumpăni peste noapte asupra afirmației dumneavoastră și voi hotărî dimineață. Ședința se suspendă până mâine la ora zece.

În cele din urmă, Eleanor a venit la Oxford, miercuri seară. Mă aștepta în holul slab luminat al recepției hotelului când m-am întors de la tribunal. Nu mă așteptam să vină atât de devreme, așa că am fost luat prin surprindere, luptându-mă cu cutia mea cu documente și cu cârjele. Ea a venit în spatele meu și a luat cutia chiar înainte s-o scap.

– O, mulțumesc! am spus, crezând că mă ajutase un angajat al hotelului.

Eleanor mi-a aruncat o privire pe după cutie.

– Bună! am salutat-o zâmbind cu gura până la urechi. Ce minunat, absolut minunat!

– M-am gândit să-ți fac o surpriză, a spus ea. Stau aici de mai bine de-o oră.

– Fir-ar! Dacă știam, aș fi fost aici de mai bine de-o oră!

– Și de ce n-ai fost? a replicat ea, prefăcându-se enervată.

– Am fost ocupat: i-am spus clientului meu că a fost un neghiob desăvârșit.

– Cum așa?

– A țipat la un martor. Ce idiot!

Petrecusem într-adevăr ultima oră tocându-l mărunt pe Steve în celula de arest din subsolul tribunalului.

– Nu m-am putut abține, scâncise Steve. Eram turbat! Blestematul ăla de Clemens îmi călărește mai nou toți caii! Ar fi în culmea încântării dacă aș fi condamnat. Ar ține-o tot într-un râs până în cercul învingătorului.

– Chiar și așa, nu trebuie să te porți astfel, insistasem. I-ai arătat judecătorului că ești iute la mânie. Ar putea să creadă că firea ta iute la mânie are ceva de a face cu crima.

– Îmi pare rău, spusese el.

Dacă procesul continua, aveam nevoie ca el să rămână calm și așezat în boxă, oricât de mare ar fi fost provocarea.

Eleanor s-a aplecat și m-a sărutat fugar pe buze.

– Vrei să bei ceva? am întrebat-o. E aproape șase.

– Nu, a răspuns apăsat. Vreau să merg în pat.

În cele din urmă le-am făcut pe amândouă.

Am comandat de la bar o sticlă de șampanie și două pahare pe care să le iau în cameră.

Întreaga neliniște legată de această întâlnire m-a potopit din nou cu toată puterea; până să străbatem holul lung și să ajungem la camera mea, tremuram ca o frunză, într-atât încât n-am reușit nici măcar să scot dopul sticlei de șampanie.

– Stai, a spus Eleanor luând sticla din mâinile mele tremurătoare. Mă ocup eu de asta.

A turnat lichidul auriu, ușor gazos, în cele două pahare înalte.

– Îmi pare rău! am spus.

– Să nu-ți pară. Și eu sunt cam emoționată.

M-am așezat pe marginea patului, mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am întins. Am ciocănit în carapacea de plastic tare de sub cămașă, adăugând:

– Și nici blestemăția asta nu ajută.

– Lasă-mă să mă ocup de tine, a spus ea venind și întinzându-se lângă mine.

Și chiar asta a făcut.

Neliniștea mi s-a topit complet și toate temerile mele s-au dovedit neîntemeiate. A face dragoste când ai spinarea ruptă e, în mod necesar, un proces blând și tandru, dar noi am descoperit că poate fi totodată senzual și pătimaș.

După aceea am rămas îmbrățișați o vreme, ațipind ușor din când în când. Aș fi fost fericit să rămân așa toată noaptea, însă trebuia să citesc câte ceva, ca pregătire pentru dimineața următoare.

Eleanor s-a mișcat când am încercat să-mi scot brațul de sub talia ei.

– Salut, a spus zâmbindu-mi. Pleci deja?

– Îhî, am răspuns zâmbindu-i la rândul meu. Chiar trebuie să mă întorc la treabă, să fiu pregătit pentru mâine. Și-n plus mi-e foame.

– Mie mi-e foame de tine, a replicat Eleanor fluturând seducător genele.

– Mai târziu, dragă, mai târziu. Omul nu poate trăi numai cu sex.

– Dar am putea încerca! a spus ea.

Apoi a oftat și s-a ridicat de pe brațul meu, eliberându-mă.

– Hai să comandăm ceva de mâncare în cameră, am propus. Și atunci voi putea să lucrez și să mănânc.

Eleanor a sunat să comande mâncare, iar eu m-am apucat să frunzăresc hârtiile de care urma să am nevoie în cazul în care judecătorul nu hotăra în favoarea noastră în urma declarației apărării. Să fiu sincer, nu prea mă așteptam s-o facă. Chiar dacă mare parte din dovezi erau circumstanțiale, existau probabil destule pentru a lăsa chestiunea în seama juraților.

În timpul cinei comandate în cameră, pe care am mâncat-o îmbrăcați în halate de baie, i-am împărtășit lui Eleanor veștile aflate de la Nikki la amiază.

– Ce ai de gând să faci? m-a întrebat.

– Dacă judecătorul nu decide în favoarea noastră mâine dimineață, și nu cred că o va face, intenționez să convoc un martor ca să explorez ceea ce a aflat Nikki. L-am rugat pe Bruce Lygon, avocatul consultant, să-mi contacteze noul martor în după-amiaza asta. Încă mai aștept să aflu ce spune, dar mă aștept să nu vrea să se înfățișeze la tribunal.

– Și atunci ce se întâmplă? a întrebat Eleanor.

– Pot cere tribunalului ca martorul să fie citat.

– Dar, de bună seamă, asta nu înseamnă că va trebui și să răspundă la întrebările tale.

– Într-adevăr. Însă dacă nu răspunde, va trebui să prezinte motivul pentru care nu răspunde și în acest caz, singurul motiv ar fi acela că astfel s-ar incrimina pe sine. Iar asta ar trebui cel puțin să strecoare în mintea juraților îndoiala cu privire la vinovăția lui Steve.

Am mai luat o înghițitură.

– Cel mai mult însă am nevoie de timp. Timp pentru mai multe investigații.

Capitolul 10

Aşa cum mă aşteptasem, joi dimineaţă, judecătorul a respins afirmaţia apărării cum că nu există un caz real împotriva acuzatului.

– Atunci, cu voia onoratei instanţe, am spus ridicându-mă în picioare, apărarea ar dori să prezinte numele unui martor a cărui citare o dorim.

I-am dat aprodului o foaie de hârtie, iar acesta i-a înmânat-o judecătorului.

El s-a uitat la conţinutul sumar al foii.

– De ce nu a fost prezentat anterior tribunalului acest nume, astfel încât să se fi putut trimite citaţia în timp util? a întrebat el cu severitate.

– Onorată instanţă, abia ieri au ajuns la cunoştinţa noastră informaţii care indică faptul că martorul este esenţial ca să demonstrăm că acuzatul este nevinovat de acuzaţiile aduse şi că i s-a înscenat o crimă pe care nu a comis-o. Avocatul consultant al domnului Mitchell a încercat să ia legătura cu acest martor potenţial, care a afirmat că nu are nici o intenţie de a se prezenta la tribunal pentru a ajuta apărarea în această chestiune. Ca urmare, aş vrea să solicit tribunalului să citeze martorul.

După o scurtă tăcere, judecătorul m-a întrebat:

– Domnule Mason, aţi arătat acuzării acest nume?

– Da, onorată instanţă. I-am oferit o copie onorabilului meu coleg astăzi dimineaţă, chiar înainte de începerea şedinţei de judecată.

Judecătorul a invitat acuzarea să răspundă la solicitare.

– Onorată instanţă, a rostit onctuosul avocat al Curţii Regale, acuzarea nu are nici o obiecţie faţă de citarea acestui martor, dacă este probabil să ajute justiţia. Totuşi, apărarea a avut timp din belşug spre a se pregăti pentru acest caz şi nu ar trebui îngăduite noi tărăgănări.

„Cu alte cuvinte, nu obiectăm, dar o, da, în definitiv obiectăm", mi-am spus. Orice pentru a părea rezonabili, fără să fie și în realitate.

– Foarte bine, a spus judecătorul. Voi accepta emiterea unei citații pentru martor. Însă, domnule Mason, vă avertizez, voi adopta o atitudine fermă dacă consider că apărarea irosește în vreun fel timpul instanței. Martorul va fi pregătit pentru interogare în această după-amiază?

– Onorată instanță, a intervenit avocatul Curții Regale, acuzarea solicită mai mult timp spre a se pregăti pentru interogarea în contradictoriu a acestui martor.

Era exact ceea ce sperasem.

– Veți fi pregătiți mâine? a întrebat judecătorul.

– Am prefera luni, onorată instanță, a spus avocatul Curții Regale.

– Vreo obiecție, domnule Mason?

– Nu, onorată instanță, am răspuns străduindu-mă din răsputeri să nu zâmbesc cu gura până la urechi.

– Foarte bine, a zis judecătorul, care probabil că abia aștepta să petreacă o zi pe terenul de golf. Ședința se suspendă până luni dimineață la ora zece.

„Excelent!" mi-am spus. „Exact ce voiam și exact ce-mi trebuia."

Am chemat un taxi ca să-mi duc toate hârtiile la hotel. În timp ce așteptam în foaierul tribunalului, am sunat-o pe Nikki.

– Am documentația! a spus ea emoționată. A venit azi-dimineață.

– Excelent! Acum vreau să mergi în Newbury și să mai pui niște întrebări.

I-am explicat ce voiam să afle și de unde anume să afle.

– În regulă. Vă sun mai târziu, a spus ea.

A închis tocmai când sosea și taxiul meu.

Taxiul m-a dus la hotel și a așteptat cât am împachetat câteva haine într-una din valizele mele noi. Apoi m-a dus cu tot cu valiză la gara Oxford, de unde am luat un tren rapid spre Londra.

– Ce căutați aici? m-a întrebat Arthur când am intrat în sediu la câtva timp după miezul zilei.

– Ședința de judecată s-a suspendat până luni. Poate că până atunci, Sir James va fi pregătit să preia cazul de la mine.

– Ăă... cazul lui, cred, încă nu s-a încheiat, s-a bâlbâit Arthur.

– Arthur, te plătesc să minţi pentru mine, nu să mă minţi pe mine, am replicat sarcastic.

– Sir James mă plăteşte mai mult ca dumneavoastră, a zâmbit el.

Nu aveam nici cea mai mică intenţie de a-l informa pe Sir James Horley despre noul meu martor. Ultimul lucru pe care-l voiam era ca el să considere că, în definitiv, cazul nu e chiar o cauză pierdută, să-l preia şi să adune toată gloria.

M-am dus în biroul meu şi l-am sunat pe Bob, şoferul.

– Ajung cam într-o jumătate de oră, a spus el.

– Foarte bine. Mai am oricum de dat nişte telefoane.

Am sunat la Weatherbys, compania care administra cursele britanice de cai. Aveam nevoie de nişte informaţii de la ei şi au fost cum nu se poate mai îndatoritori în a-mi oferi răspunsurile.

Am sunat-o şi pe Eleanor şi i-am lăsat un mesaj. Părăsise hotelul din Oxford dimineaţă devreme, ca să se întoarcă în Lambourn, la muncă, dar nu chiar atât de devreme încât să nu avem timp să repetăm activitatea din seara precedentă.

M-a sunat pe mobil în timp ce plecam cu Bob de la sediu.

– Sunt în Londra, i-am spus. Judecătorul a întrerupt procesul până luni. Sunt în drum spre Barnes, ca să înfrunt balamucul. Şi probabil că voi dormi acolo diseară.

– Atunci nu-mi voi face planuri să merg la Oxford, a zis ea râzând.

– Nu. Abia duminică seară mă întorc acolo.

– Duminică seară! Şi până atunci nu te văd? a replicat ea.

– Pentru ziua de mâine am planuri. Iar pe urmă m-am gândit să vin la tine şi să rămân peste noapte, dacă e OK.

– E minunat din punctul meu de vedere!

Starea locuinţei mele era mai proastă decât îmi aminteam. Chestiile din frigider pe care Trent le turnase peste tot prin bucătărie începuseră să miroasă urât. Săptămâna de mai fusese caldă şi prin ferestrele mari se revărsase soare din belşug în spaţiul neaerisit. Am deschis toate ferestrele, să intre puţin aer curat. Apoi am găsit în Pagini Aurii o firmă de curăţenie şi le-am promis un bonus uriaş dacă veneau imediat să se ocupe de o debarasare. Nici o problemă, mi-au spus.

Când echipa firmei de curăţenie a sosit, cei patru membri ai ei n-au părut câtuşi de puţin miraţi de balamucul care, pentru mine, rămânea îngrozitor.

– Ați avut o petrecere pentru adolescenți? m-a întrebat unul dintre ei cu toată seriozitatea.

– Nu. Vandalism cu rea intenție.

– E același lucru, a zis omul râzând. Spuneți, există ceva ce vreți să păstrați din toate astea? a întrebat făcând un gest larg cu mâna.

– Nu aruncați nici un obiect care pare nevătămat. Și păstrați toate hârtiile, indiferent în ce stare sunt.

– În regulă.

Omul a dat îndrumări echipei sale și s-au pus toți pe treabă cu mopuri, cârpe și mături. Au scos afară mobila ruptă și sfâșiată și au stivuit-o deasupra vehiculului lor. M-a uimit cât de rapid a început să se amelioreze situația. În doar câteva ore, cea mai mare parte a mobilei fusese dusă afară, iar mochetele și covoarele fuseseră scoase. Bucătăria se transformase dintr-un pericol major pentru sănătate în crom lucios și gresie sclipitoare.

– Asta e, a spus în cele din urmă șeful echipei. N-a fost prea rău. Fără șobolani și altele ca astea.

M-am înfiorat.

– Ce mai meserie!

– Se plătește bine, a replicat el.

– Ah, da! Mi-ai găsit cumva carnetul de cecuri?

– Toate hârtiile dumneavoastră sunt aici, a spus el arătând spre două cutii mari de carton ce ședeau singure pe podea.

În mod surprinzător, carnetul de cecuri supraviețuise și era doar puțin pătat de vinul roșu. I-am scris cecul, după care cei patru au plecat, luând cu ei cea mai mare parte a bunurilor mele lumești, ca să fie încredințate gropii de gunoi a orașului.

M-am hotărât să nu-mi petrec noaptea pe Ranelagh Avenue, căci nu mai aveam pe ce să dorm. Pe la șase am chemat un taxi și m-am cazat la Novotelul din Hammersmith.

Drumul în Barnes meritase efortul. Pe lângă faptul că reușisem să pun în oarecare ordine restul bunurilor mele, îmi reaprinsesem totodată ura și disprețul față de Julian Trent. Simțeam flăcări în vintre și intenționam să-l pârjolesc cu ele.

Bob m-a luat cu Mercedesul la ora opt și jumătate, vineri dimineață, și am pornit de la Hammersmith spre nord, către Golders Green.

Când am sosit pe Finchley Road, la numărul 845, Josef Hughes ne aș-

tepta. Nu fusesem prea încrezător că-l vom găsi acolo, pentru că trebuise să-i las un mesaj la alt chiriaș din casă, care folosea telefonul public din hol, dar temerile mele au fost din fericire neîntemeiate. Josef a străbătut iute trotuarul și a urcat pe bancheta din spate a mașinii.

– Bună dimineața, Josef, i-am spus întorcându-mă cât puteam spre el și zâmbind.

– Bună dimineața.

Avea aerul înspăimântat pe care ajunsesem să-l cunosc atât de bine. S-a răsucit de câteva ori ca să se uite prin luneta mașinii, apoi s-a liniștit în sfârșit.

– El e Bob, i-am spus făcând semn spre șoferul nostru. Bob e categoric de partea noastră.

Numitul Bob m-a privit cam ciudat, însă l-am ignorat.

– Încotro? m-a întrebat el.

– Hendon.

L-am cules pe George Barnett din fața autogării din Hendon, așa cum ceruse. Spusese că nu vrea să mă apropii de casa lui, în caz că-l urmărea cineva.

I-am făcut cunoștință cu Bob și cu Josef.

– Încotro? a întrebat iarăși Bob.

Intenționat nu dezvăluisem nici unuia dintre ei unde mergem.

– Weybridge, i-am răspuns.

Josef s-a încordat vizibil. Nu-i plăcea deloc și cu cât ne apropiam de Weybridge, cu atât devenea mai agitat.

– Josef, i-am spus calm, nu vreau decât să-mi arăți unde ți s-a cerut să mergi să-i spui avocatului consultant că ai abordat niște jurați în primul proces al lui Trent. Trecem doar pe-acolo, fără să oprim.

El a mormăit ceva cum că-și dorea să nu fi venit. Degetul lung al fricii întins de Julian Trent și aliații lui era greu de învins.

În timp ce străbăteam încet High Street, Josef s-a lăsat tot mai jos pe banchetă, până când a ajuns aproape în genunchi pe podeaua mașinii.

– Acolo! a spus cu răsuflarea întretăiată, arătând spre un local ce vindea mâncare chinezească la pachet.

„Coulston și Black, avocați consultanți", scria de-a latul a trei ferestre de la primul etaj.

Bob a oprit mașina pe o stradă laterală, apoi m-a ajutat să ies cu cârjele. L-am rugat să încerce să aibă grijă ca pasagerii rămași să nu-și piardă

curajul și să fugă cât lipseam. L-am mai rugat să-l scoată pe Josef din mașină peste exact trei minute, să meargă cu el până la colț și să aștepte acolo până le făceam semn cu mâna de la geam. Apoi m-am întors pe High Street și am urcat încet treptele până la birourile lui Coulston și Black.

O femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată cu fustă gri și o bluză maro strâmtă ședea la masa de lucru din recepția mică.

– Cu ce vă pot ajuta? m-a întrebat, ridicând privirea când am deschis ușa.

– Domnul Coulston sau domnul Black este aici? am întrebat-o.

– Mă tem că amândoi sunt morți, a zis ea cu un zâmbet.

Evident, era o replică pe care o dădea cu regularitate și care o amuza.

– În prezent, domnul Hamilton este singurul avocat al firmei. Ați vrea să vorbiți cu el?

– Da, vă rog.

– Caz de vătămare personală? a întrebat arătând spre cârje.

– Cam așa ceva.

– Ce nume să dau? a întrebat, ridicându-se și dând să intre pe ușa din spatele ei.

– Trent, am spus cu îndrăzneală. Julian Trent.

Efectul asupra ei a fost surprinzător. Cât pe ce să leșine, a făcut un salt spre ușă, care s-a deschis larg și a trimis-o grămadă pe podeaua celeilalte încăperi. Înăuntru am văzut un bărbat îmbrăcat elegant, așezat la o masă de lucru.

– Patrick, omul acesta spune că e Julian Trent! a reușit să îngaime femeia.

Am sesizat o ușoară încordare în jurul ochilor lui, dar Patrick Hamilton se stăpânea mai bine.

– E în regulă, Audrey, a spus domnul Hamilton. Acesta nu e Julian Trent.

S-a uitat la mine și m-a întrebat:

– Cine sunteți? Și ce vreți de la mine?

– Să-mi spuneți ce știți despre Julian Trent, i-am răspuns apropiindu-mă de biroul lui și așezându-mă pe scaunul din fața sa.

– De ce aș face-o?

– Pentru că altfel aș putea să mă duc direct la Societatea Juriștilor și să le vorbesc despre rolul pe care l-ați jucat în a-l scăpa pe Julian Trent de o condamnare pentru tentativă de omor.

– Nu puteți. N-aveți dovezi.

– Ah! am exclamat. Aici s-ar putea să vă înşelaţi. Presupun că aţi auzit de Josef Hughes...

Bărbatul a pălit niţel. M-am ridicat şi m-am dus la geam. La colţul trotuarului de vizavi se aflau Bob şi Josef.

– Aţi vrea să vină aici şi să vă identifice? l-am întrebat pe Hamilton.

Acesta s-a ridicat şi s-a uitat pe geam, apoi s-a aşezat la loc, greoi. I-am făcut semn lui Bob cu mâna.

– Acum, domnule Hamilton, ce ştiţi despre Julian Trent?

Am petrecut cu totul trei sferturi de oră în biroul lui Patrick Hamilton, ascultând încă o poveste jalnică despre lăcomia meschină şi efectele ei. La fel ca în celelalte cazuri, i se ceruse la început un lucru mărunt. Doar să preia o declaraţie de la cineva care o va aduce fără a pune întrebări şi să o legalizeze ca declaraţie sub prestare de jurământ. Urmaseră apoi alte pretenţii: să participe la un proces al Curţii Supreme şi, la nevoie, să comită sperjur pentru a-i convinge pe judecătorii recursului de adevărul declaraţiei. Vizitatorul lui cel convingător îi spusese că nu există nici un risc. Josef Hughes nu va spune nimănui niciodată, îi garantase vizitatorul.

I-am arătat o fotografie şi el a părut să se micşoreze vizibil. N-a trebuit să-l întreb dacă omul din poză era vizitatorul. Vedeam clar că era.

M-am ridicat să plec.

– O ultimă întrebare, i-am spus. De ce dumneata?

Nu mă aşteptam cu adevărat la un răspuns, dar spusele lui au fost foarte revelatoare.

– Sunt avocatul consultant al familiei Trent de ani buni. Michael şi Barbara Trent s-au mutat, însă au locuit multă vreme în Weybridge.

– Dar vizitatorul dumitale nu era tatăl lui Julian Trent, nu?

– Nu, era naşul lui.

I-am dus pe Josef Hughes şi George Barnett să ia prânzul la hotelul Runnymede, în restaurantul cu vedere spre Tamisa. Ni s-a alăturat Nikki Payne. Alesesem cu grijă locul. Voiam un local tihnit şi liniştit. Voiam un loc unde să le spun lui Josef şi George ce descoperisem şi ce aveam nevoie să facă pentru a mă ajuta.

Ne-am aşezat la o masă la geam, Nikki lângă mine, iar Josef şi George faţă-n faţă cu noi. O vreme am discutat banalităţi şi am pălăvrăgit despre vreme, privind ambarcaţiunile de agrement ce treceau încoace şi-ncolo prin ecluză. Toată lumea s-a relaxat niţel la un pahar de Chablis rece.

În cele din urmă, după ce am mâncat, în timp ce ne beam cafeaua, le-am povestit despre uciderea lui Scot Barlow și despre faptul că Steve Mitchell era judecat pentru ea la Tribunalul Regal din Oxford.

– Am văzut știri despre asta în ziare, a spus George încuviințând din cap.

– Nu am absolut nici o îndoială că lui Steve Mitchell i s-a înscenat totul, am spus cu seriozitate. Și cred că autorul înscenării este acest om.

Am pus pe masă, în fața lor, o copie a fotografiei pe care i-o arătasem lui Patrick Hamilton.

Efectul a fost imediat. Și Josef, și George s-au ferit de imagine, de parcă aceasta ar fi putut cumva să prindă viață și să-i lovească. Josef a început să respire repede și superficial, în timp ce George nu făcea decât să scrâșnească din dinți.

– E în regulă, oameni buni, am spus încercând să atenuez șocul. El nu știe că suntem aici și nici măcar că vă cunosc. Iar cu ajutorul vostru pot să-l bag după gratii, de unde nu vă mai poate atinge.

Cei doi păreau în continuare speriați și nesiguri.

– Julian Trent a fost după gratii, a replicat iute Josef. Cine spune că nu ne poate atinge chiar și de acolo? Unde-i garanția?

– Sunt de acord cu Josef, a intervenit George cu fruntea încrețită. Julian Trent îi va răsplăti pur și simplu serviciul și-l va scoate.

Simțeam că sunt pe punctul de a-i pierde.

– Să vă explic mai întâi ce vreau să fac, am zis. Iar pe urmă vă puteți hotărî dacă mă ajutați. Dar să știți, am să încerc să-i vin de hac omului ăstuia indiferent dacă mă ajutați sau nu. Cu sprijinul vostru ar fi mai ușor.

Nikki și cu mine le-am relatat tot ce descoperiserăm.

– Dar de ce ai nevoie de noi? a întrebat Josef. De ce nu te duci cu toate astea la poliție și nu-i lași pe ei să-și bată capul?

– Aș putea. Dar poliției i-ar trebui o veșnicie ca să investigheze, iar între timp, Steve Mitchell ar fi condamnat pentru omucidere.

– Și atunci ce vrei să faci? a întrebat George.

Le-am spus.

A trebuit să am încredere în toți, inclusiv în Nikki, că nu vor vorbi nimănui despre planurile mele, așa că nu le-am dezvăluit chiar totul. Asta ar fi însemnat să-i dezvălui lui Nikki adevărul incomod că eram intimidat ca să influențez rezultatul unui proces, iar asta i-ar fi creat obligația de a informa tribunalul sau cel puțin pe Bruce, care era superiorul ei direct.

Când am terminat, cei trei au rămas tăcuţi destul de mult timp. În cele din urmă, George a rupt tăcerea.

– Chiar crezi că va funcţiona?

– Merită încercat. Şi cred că ar putea să funcţioneze, dacă voi doi vă jucaţi rolul.

– Nu ştiu ce să zic, a spus Josef. Trebuie să mă gândesc la Bridget şi la Rory.

– Eh, eu mă bag, a zis George zâmbind. Chiar şi numai ca să-i văd mutra.

– Bun, am spus ridicându-mă în picioare. Haideţi să mergem. Vreau să vă arăt ceva.

Bob ne-a dus cu maşina cale de vreo opt sute de metri, până la celălalt capăt al pajiştii Runnymede, şi apoi a aşteptat înăuntru în timp ce noi, ceilalţi, am pornit prin iarbă spre structura mică, rotundă, în stil de templu clasic, aflată pe latura sudică a pajiştii.

Nu veniserăm întâmplător să luăm prânzul la Runnymede. În acel loc, regele Ioan fusese forţat să semneze Magna Carta din 15 iunie 1215. Magna Carta a rămas fundamentul unei mari părţi din dreptul nostru civil, inclusiv a dreptului de a fi judecaţi de o comisie alcătuită din semeni de-ai noştri, egali cu noi.

Memorialul Magna Carta fusese construit în 1957 de către membrii Baroului American, ca recunoaştere a importanţei acelui document străvechi în modelarea legislaţiilor din întreaga civilizaţie occidentală. Opt coloane zvelte susţineau un dom fără pretenţii, plat, cu două trepte, iar în mijlocul memorialului se afla un pilastru de granit înalt de doi metri, ce purta inscripţia „Pentru comemorarea Magnei Carta, simbolul libertăţii cu respectul legii".

Orice avocat ştia că majoritatea clauzelor erau acum demodate sau fuseseră respinse ori înlocuite de legi noi. Totuşi, patru clauze cruciale ale Cartei originale rămâneau valabile în tribunalele englezeşti, după aproape opt secole. Două dintre ele se refereau la libertatea individului.

Traduse din originalul în latină, „noi" însemnând „Coroana", acestea spuneau:

„Nici un om liber nu va fi arestat, închis, deposedat, scos în afara legii sau distrus în nici un fel; nici nu îl vom condamna, nici nu îl vom trimite la închisoare, decât în urma judecăţii legale a semenilor săi sau potrivit legilor locului."

Și:

„Nu vom vinde nimănui, nu vom nega nimănui, nu vom amâna nimănui dreptul sau dreptatea."

Aceste clauze se aflau la baza unor libertăți pe care cei mai mulți dintre noi le consideram de la sine înțelese. Numai când apăreau indivizi de teapa lui Julian Trent sau a nașului acestuia înțelegeam ce înseamnă să ni se refuze drepturile și dreptatea.

Petrecusem timpul cât merseserăm vorbindu-le celorlalți despre măreața întâlnire care avusese loc acolo, cu atâta amar de vreme în urmă, între regele Ioan și baronii englezi și cum regele fusese obligat să renunțe la puterile sale autocrate, iar baronii, la rândul lor, fuseseră de acord, împreună cu regele, să le ofere supușilor unele libertăți fundamentale.

M-am sprijinit de pilastrul de granit cu inscripția lui succintă.

– Așadar, mă vei ajuta? l-am întrebat pe Josef. Mă vei ajuta să obțin dreptate și să avem parte de libertate cu respectul legii?

– Da, a spus el privindu-mă în ochi. O voi face.

Bob i-a dus pe Josef și pe George la casele lor din nordul Londrei, iar Nikki m-a dus la Slough și m-a lăsat la gară. În timp ce așteptam pe peron, a început să-mi sune telefonul în buzunar.

– Alo?

– De ce e nevoie ca să fii determinat să faci cum ți se spune? a întrebat vocea șoptită.

– De mai mult decât vei ști vreodată, am spus și am închis.

Probabil că nu-și dădea seama însă cât de înspăimântat fusesem la gândul a ceea ce ar putea face. De fapt, încă mai eram.

L-am sunat pe tatăl meu, pe noul telefon mobil pe care i-l cumpărasem.

– Te distrezi bine? l-am întrebat.

Îl trimisesem la mare, cazându-l la hotelul Victoria din Sidmouth, Devon, unde avea parte de aer curat și sănătos din belșug și unde speram că Julian Trent nu se va gândi să-l caute.

– Presupun că da. Dar toți cei de-aici sunt atât de bătrâni! Când pot pleca acasă?

– În curând. Îți dau eu de știre.

– De ce? a insistat el. De ce trebuie să stau aici?

– Am să-ți povestesc totul săptămâna viitoare. Între timp, te rog, mai rămâi puțin acolo.

– Ești un băiat ciudat!

Asta era răspunsul lui obișnuit la orice.

– Poate că da. Dar te rog, tată, rămâi acolo! Te rog, fă cum îți cer.

– Bine, a acceptat el fără tragere de inimă.

În continuare am sunat-o pe Eleanor.

– Ești liberă în seara asta, începând de acum?

– Tot weekendul! a replicat ea fericită.

– Bine. Te rog, du-te și pregătește-ți o valiză chiar acum, du-te la gara Newbury și așteaptă-mă acolo.

– Geoffrey, mă sperii! a exclamat ea, părând îngrijorată.

– Eleanor, te rog! Fă-o acum și repede. Îndepărtează-te de spital și de casă și apoi sună-mă.

– În regulă. Am pornit.

Tonul meu imperativ îi învinsese clar rezervele.

– Ajung în Newbury în trei sferturi de oră, i-am spus. Încearcă să rămâi în mișcare până atunci și nu intra pe drumuri secundare izolate. Doar șosele principale.

– OK, am prins ideea.

În tren n-am avut liniște până nu m-a sunat Eleanor ca să-mi spună că plecase cu bine din Lambourn și acum era pe autostrada M4.

– Te urmărește cineva? am întrebat-o.

– Din câte văd, nu.

– Bine. Ne vedem în gara din Newbury.

Eleanor a oprit în dreptul clădirii din cărămidă roșie a gării în timp ce mă chinuiam să trec cu valiza și cu cârjele prin ușa îngustă. Mi-am aruncat valiza pe bancheta din spate și am urcat pe locul din dreapta. Ea s-a aplecat și m-a sărutat.

– Încotro? a întrebat pornind mașina.

– Oxford.

Am pus-o să treacă de două ori peste pasarela de la intersecția șoselei A34 cu autostrada M4, dar dacă se ținea într-adevăr cineva după noi, nu-l vedeam.

– Chiar crezi că ar fi venit cineva să mă caute la Lambourn? m-a întrebat Eleanor.

– Da. Cred că oamenii ăștia nu se dau în lături de la nimic. Nu mai e vorba doar de Steve Mitchell, se pune problema și să nu fie ei condamnați pentru uciderea lui Scot Barlow.

Aproape tot drumul, Eleanor a fost nevoită să se uite în oglinda retrovizoare și să supravegheze șoseaua în față, dar am ajuns la hotel teferi. În timp ce trăgeam în dreptul intrării, i-a sunat telefonul.

– Alo? a răspuns ea.

A ascultat câteva clipe, apoi a spus:

– Suzie, așteaptă puțin.

S-a întors spre mine.

– E Suzie, o altă doctoriță de la spital. Se pare că a apărut acolo un tânăr care întreabă de mine și zice că e fratele meu mai mic.

– Și chiar e?

– Sunt singură la părinți. Tânărul a dus-o cu vorba până a ajuns în camera mea și așteaptă acolo. Suzie e la parter.

– Vorbesc eu cu ea.

Eleanor mi-a dat telefonul. I l-am aruncat pe al meu și i-am spus:

– Sună la poliție. Zi-le că e un intrus în casă, cu o fată singură. Suzie, am rostit în telefonul lui Eleanor, aici Geoffrey Mason. Sunt un prieten de-al lui Eleanor.

– Știu, a replicat ea râzând. Numai de tine vorbește de săptămâni întregi.

– Ești singură acolo? am întrebat-o, amuțindu-i râsul.

– Da. Exceptându-l pe el, la etaj. Ceilalți s-au dus la cârciumă, dar eu n-aveam chef.

– Suzie, nu vreau să te alarmez prea tare, dar tânărul acela nu e fratele mai mic al lui Eleanor. Și mă tem că ar putea fi periculos.

La celălalt capăt al firului s-a așternut tăcerea. Am continuat:

– Eleanor vorbește chiar acum cu poliția.

– O, Dumnezeule! a exclamat ea cu glas tremurat.

– Suzie, dacă poți ieși din casă fără ca el să te vadă, ieși chiar acum, am rostit pe ton imperativ, nevoind s-o las să intre cu totul în panică. Du-te la cârciumă și rămâi acolo cu ceilalți.

– OK, a zis ea imediat. Plec acum.

– Bine. Vorbești de pe mobil?

– Da.

– Atunci vorbește mai departe cu mine în timp ce ieși din casă. Fă-o acum.

I-am auzit respirația și apoi scârțâitul unei uși deschise.

– Fără zgomot! am șuierat în telefon, dar nu cred că m-a auzit.

Am sesizat apoi scrâșnetul tălpilor ei pe pietriș: fugea pe alee. A țipat:

– Vine după mine!

– Fugi!

Nu era nevoie s-o spun. O auzeam pe Suzie cum fuge. Apoi zgomotul alergării a încetat. Am auzit o portieră de mașină trântită și clicul închiderii centralizate.

– Sunt în mașina mea, a spus ea abia respirând. O, Dumnezeule! a exclamat, cu vocea ascuțită de panică. Vine pe alee!

– Unde-i Eleanor Clarke? l-am auzit pe Julian Trent strigând, glasul lui fiind estompat de portierele și geamurile mașinii.

– Pleacă de-aici! a țipat Suzie. Lasă-mă în pace! Am sunat la poliție!

– Unde-i Eleanor? a strigat iarăși Trent, lovind cu pumnii în geamul mașinii.

– Cu iubitul ei! i-a strigat Suzie. În Londra!

„Bravo, Suzie!“ mi-am zis. S-a făcut liniște, cu excepția respirației accelerate a fetei.

– Suzie? Ce se întâmplă? am întrebat-o.

– A plecat. A dispărut după clădirea spitalului.

– Poliția e pe drum. Rămâi în mașină până vine.

Nădăjduiam că Trent nu dispăruse doar ca să-și ia credincioasa bâtă de baseball, cu care să poată intra cu forța în mașina lui Suzie.

– Cine naiba era individul? m-a întrebat ea.

– Nu știu, am mințit. Dar cu siguranță nu era fratele lui Eleanor. Cred că ar fi putut să fie în căutare de femei.

– O, Dumnezeule! a exclamat ea din nou. Ar fi putut să mă violeze!

– Suzie, fii bucuroasă că n-a făcut-o, am spus cât de calm am putut. Ești nevătămată.

– A venit poliția! m-a anunțat ea ușurată.

– Bun. Dă-i un telefon lui Eleanor mai târziu, după ce vorbești cu ei.

– OK. Așa am să fac.

Vocea ei suna normal acum. Evident, medicii veterinari erau croiți dintr-un material rezistent. Am închis și i-am dat înapoi telefonul lui Eleanor.

– De ce nu i-ai spus că era Julian Trent? m-a întrebat ea aproape acuzator.

– Nu știm cu certitudine absolută că era el, chiar dacă suntem destul

de siguri. Polițiștii ne vor contacta negreșit. Au numărul de telefon. Dacă vrem, putem să le dăm atunci numele lui Trent ca posibil suspect.

Ea a încuviințat.

– Dar de ce crezi dintr-odată că acum mă pândește pericolul din partea lui Julian Trent, când înainte nu era așa?

– Pentru că, de când a fost înmânată citația martorului, știe cu certitudine că nu voi face ce vrea. Cred că ar încerca să te folosească drept pârghie și nu doar ca amenințare implicită.

– Și se pare că ai dreptate. Ce facem acum?

– Eleanor, am spus întorcându-mă ca s-o privesc în ochi, nimeni, nici măcar tu nu ai înțeles cu adevărat cu ce fel de oameni ne confruntăm. E o poveste de șantaj și crimă, cu niște oameni extrem de brutali, care te-ar omorî tot așa de ușor cum ar omorî o muscă.

Ea m-a privit lung, cu ochii mari.

– Dar n-am de gând să-i las să facă nici una, nici alta.

Știind că Julian Trent se aflase în Lambourn cu doar un sfert de oră înainte, Eleanor și cu mine am intrat relaxați în hotel cu lucrurile din mașină.

Am încuiat ușa camerei, simțindu-mă în siguranță pentru prima dată după multe ore. Am sunat apoi la recepție, am rugat recepționera să aibă grijă să nu fiu deranjat și am comandat o sticlă de vin roșu și niște pahare. Se putea să fie nevoie ca Eleanor și cu mine să stăm încuiați tot weekendul, dar asta nu însemna că nu putem avea parte de câteva din micile plăceri ale vieții, ca să ne treacă timpul.

Capitolul 11

– Ridicaţi-vă! a strigat aprodul.

Judecătorul a intrat şi s-a aşezat la locul lui. Ne-am aşezat apoi şi noi, ceilalţi. Şedinţa de judecată era deschisă.

– Domnule Mason, a spus judecătorul.

– Da, onorată instanţă, am răspuns ridicându-mă.

– Martorul dumneavoastră este prezent?

– Din câte ştiu, da, onorată instanţă.

Nu fusesem la propriu afară, în zona de aşteptare, dar Bruce Lygon părea mulţumit că martorul era pregătit. De fapt, nu ieşisem absolut deloc de vineri.

Vineri seară, la zece şi jumătate, a sunat telefonul în camera de hotel.

– Domnule Mason, regret că vă deranjez, a spus centralista hotelului, dar îl avem la telefon pe nepotul dumneavoastră, care e disperat să ia legătura cu dumneavoastră. Îmi pare rău, dar mi-a spus că vârstnicul dumneavoastră tată a căzut şi a fost dus la spital.

– I-aţi confirmat nepotului meu că mă aflu aici? am întrebat-o.

– Desigur. Să vă fac legătura?

– Mulţumesc.

S-au auzit vreo două clicuri, însă la celălalt capăt al firului nu se afla nimeni. Trent obţinuse deja informaţia pe care o voia.

După aceea, Eleanor şi cu mine am rămas în cameră tot weekendul. Am comandat fiecare masă prin serviciul la cameră şi am cerut angajaţilor să se convingă că sunt singuri când ne aduceau mâncarea. Probabil că ne-au crezut complet nebuni, dar erau prea politicoşi ca s-o spună, cel puţin nouă.

L-am sunat pe Bruce ca să discutăm cum să ajung în siguranță la tribunal luni dimineață. Fără să-i spun exact de ce sunt îngrijorat, i-am explicat că nu voiam să dau nas în nas cu martorul meu înaintea audierii și că am nevoie de un mijloc de transport sigur de la hotel la clădirea tribunalului. A venit cu ideea ingenioasă de a cere unei companii de securitate private să mă ia într-o dubă de închisoare. Duba ne-a dus direct în complexul tribunalului, pe poarta de securitate din spate, exact așa cum ar fi procedat dacă am fi fost acuzați arestați. Eleanor, care sunase la spitalul ecvin pentru a anunța că nu vine la serviciu, stătea acum în spatele meu, în sala de judecată, lângă Bruce.

– Foarte bine, a spus judecătorul.

I-a făcut semn cu capul aprodului, care s-a dus să-i cheme pe jurați. În timp ce așteptam, am privit prin sală. Secțiunea destinată presei era aglomerată, dar nu chiar la fel de plină cum fusese la începutul procesului, cu o săptămână înainte. Din cele vreo treizeci de locuri pentru public, doar jumătate erau ocupate, iar domnul și doamna Barlow ședeau în primul rând, la fel ca de obicei.

Cei cinci bărbați și șapte femei din juriu au intrat unul câte unul în sală și s-au așezat în boxa juraților, în stânga mea. Mame și tați, frați și surori, specialiști cu studii superioare și muncitori de rând, adunați laolaltă într-o comisie, întâmplător. Nici unul dintre ei nu avea nimic extraordinar, dar împreună trebuiau să îndeplinească sarcina extraordinară de a stabili adevărul și de a decide dacă acuzatul e vinovat ori ba. Nu avuseseră parte de instruire pentru această sarcină. Întregul nostru sistem juridic se baza pe faptul că astfel de grupuri de oameni, care nu se întâlniseră niciodată înainte de proces, vor face ceea ce este „corect" și, împreună, vor lua decizii excepționale în chestiuni ce le depășeau cu mult experiențele cotidiene obișnuite. Nădăjduiam că s-au odihnit bine în cele patru zile cât nu fuseseră la tribunal. Putea fi necesar să fie foarte concentrați ca să urmărească lucrurile care aveau să se întâmple în sală în ziua aceea și să le înțeleagă importanța.

– Domnule Mason, a rostit judecătorul privindu-mă de sus, de la masa lui.

Sosise timpul.

– Mulțumesc, onorată instanță, am spus ridicându-mă în picioare. Apărarea îl cheamă pe...

Brusc, mi-am simțit gura uscată și propria-mi limbă îmi părea imensă. Am luat o înghițitură de apă din pahar.

– Apărarea îl cheamă pe domnul Roger Radcliffe.

Roger Radcliffe a fost introdus în sală de aprod, care l-a condus la boxa martorilor. I s-a cerut să-şi spună numele întreg.

– Roger Kimble Radcliffe, a rostit el cu încredere în sine.

Apoi i s-a dat un exemplar din Noul Testament ca să-l ţină în mână şi i s-a cerut să citească cu voce tare de pe un cartonaş.

– Jur în faţa lui Dumnezeu Atotputernicul că mărturia pe care o voi da va fi adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.

„Omul poate să spere“, mi-am zis. Înainte să apuc să scot o vorbă, Radcliffe s-a întors spre judecător.

– Onorată instanţă, n-am idee de ce mi s-a cerut să mă prezint astăzi aici. Îl cunosc pe Scot Barlow numai după reputaţie. Nu a călărit niciodată pe vreunul din caii mei. Sunt un om foarte ocupat, îmi conduc propria firmă şi îmi displace că trebuie să-mi irosesc timpul venind la tribunal.

Stătea foarte drept în boxa martorilor, uitându-se la judecător cu aerul omului căruia i s-a creat o mare neplăcere, fără nici un motiv.

– Domnule Radcliffe, a replicat judecătorul, apărarea are tot dreptul să convoace pe absolut oricine doreşte, cu condiţia ca mărturia acelei persoane să fie relevantă pentru proces. Dacă voi considera că prezenţa dumneavoastră vă iroseşte timpul, sau pe cel al instanţei, o voi spune. Dar hotărârea va fi a mea, nu a dumneavoastră. Înţelegeţi?

– Da, onorată instanţă, a răspuns Radcliffe.

– Domnule Mason, m-a invitat judecătorul.

– Mulţumesc, onorată instanţă.

Tăcerea din sala de judecată era aproape tangibilă şi toţi ochii erau aţintiţi asupra mea, aşteptând să încep. Am mai luat o gură de apă.

– Domnule Radcliffe, puteţi să spuneţi juriului, vă rog, cu ce se ocupă firma dumneavoastră?

Nu era ceea ce se aşteptase; a părut să se relaxeze o idee.

– Principala mea afacere este Centrul de Obstetrică Ecvină Radcliffe.

– Şi aţi putea să explicaţi juriului ce presupune?

– Presupune exact ce sugerează numele.

Am aşteptat în tăcere. În cele din urmă, el a continuat fără alte îndemnuri.

– La noi vin circa o sută de iepe anual. Naşterea mânjilor se desfăşoară având-se la îndemână îngrijiri veterinare corespunzătoare şi o echipă de îngrijitori instruiţi special.

– Şi de cât timp se desfăşoară afacerea dumneavoastră?

– De șapte-opt ani, însă recent s-a extins.

– Există motive concrete pentru această extindere?

– Ne merge bine, iar în ultimele douăsprezece luni am putut să fac o investiție substanțială în afacere.

– Această investiție se datorează cumva succesului calului dumneavoastră, Peninsula? l-am întrebat.

– Da. Întocmai.

– Domnule Radcliffe, poate că unii membri ai juriului nu sunt familiarizați cu cursele de cai, așa că poate ați vrea să le vorbiți despre Peninsula.

Roger Radcliffe s-a uitat implorator spre judecător.

– Vă rog să răspundeți la întrebare, domnule Radcliffe, a spus acesta.

Roger Radcliffe a pufnit pe nas, iritat.

– Tehnic vorbind, Peninsula nu mai este calul meu. A fost vândut pe bază de acțiuni, ca armăsar de prăsilă, anul trecut, iar acum se află în proprietatea mai multor persoane și organizații. Eu am păstrat numai două acțiuni din șaizeci.

– Dar i-ați fost proprietar pe tot parcursul carierei sale de cal de curse?

– Da, într-adevăr, a spus Radcliffe, zâmbind amintirii. Și tot eu l-am prăsit. Dețineam iapa și s-a născut la centrul meu.

– Și a fost un succes pe terenurile de curse? am întrebat

– Da, chiar așa. La doi ani a fost campionul pentru acea vârstă, iar în 2007 a fost declarat Calul Anului.

Radcliffe vorbea acum cu plăcere.

– Anul trecut a câștigat premiul de două mii de guinee la Newmarket în mai, Derby-ul de la Epsom în iunie și Cupa Clasică a Crescătorilor în California, în octombrie. A fost un an pe cinste!

Le-a zâmbit juraților și mulți dintre ei i-au zâmbit la rândul lor.

Nikki a intrat în sala de judecată, s-a așezat lângă Eleanor și mi-a șoptit încet:

– Totul e pregătit.

M-am întors și m-am aplecat spre ea, șoptindu-i:

– Bine. Stai de veghe la ușă. Îți dau eu semnalul.

Ea s-a ridicat, s-a înclinat ușor în fața judecătorului și a plecat.

– Domnule Mason, a spus judecătorul, sunt sigur că juriul și cu mine ne-am bucurat de mica lecție în materie de curse de cai, dar vă rog să ne arătați care este relevanța întrebărilor dumneavoastră; altfel, îl voi lăsa pe domnul Radcliffe să se întoarcă la afacerile sale.

– Da, onorată instanță, am spus cu umilință.

Roger Radcliffe îmi savura stânjeneala. „Acum a sosit momentul să-i șterg zâmbetul ăla arogant de pe față!" mi-am spus.

– Domnule Radcliffe, cât de bine îl cunoașteți pe acuzat, Steve Mitchell?

– Mitchell a fost jocheu campion la cursele cu obstacole. Eu unul nu am cai de curse cu obstacole, dar îl cunosc după reputație. Poate că ne-am întâlnit de câteva ori, în societate. Nu-mi amintesc.

– Dar Millie Barlow, sora lui Scot Barlow? Pe ea ați cunoscut-o?

Am remarcat o foarte vagă încordare a pielii din jurul ochilor lui, însă a răspuns cu calm:

– Nu cred.

Era prima lui minciună.

– Era chirurg veterinar, specializat în cabaline. Din păcate, a murit anul trecut în iunie. Acest lucru vă trezește memoria?

– Știu că un medic veterinar a murit anul trecut în timpul unei petreceri. Despre ea era vorba?

– Da. Un juriu de anchetă a concluzionat că și-a curmat viața injectându-și anestezicul tiopental.

– Mare păcat, a replicat el condescendent. Dar nu văd relevanța.

– Domnule Radcliffe, ați avut o aventură cu Millie Barlow?

– Nu, nicidecum! a răspuns aproape țipând. Cum îndrăzniți să sugerați așa ceva?

A aruncat o privire spre soția lui, Deborah. Aceasta intrase în sală împreună cu el când fusese chemat și ședea în secțiunea publicului.

– Domnule Radcliffe, ați participat la petrecerea la care a murit Millie Barlow?

– Da, întâmplător am participat.

– Și vă aduceți aminte dacă a existat un motiv pentru acea petrecere?

– Da. Petrecerea a fost organizată în comun de mine și Simon Dacey, acasă la Simon, pentru a sărbători victoria lui Peninsula la Derby.

– Simon Dacey fiind antrenorul calului? am întrebat.

– Da.

– Vă aduceți aminte de ce a fost invitată Millie Barlow la această petrecere?

Judecătorul mă privea concentrat.

– Domnule Mason, aceste întrebări chiar au relevanță în cazul judecat de acest tribunal?

– Onorată instanță, acuzarea a demonstrat anterior că relația care a existat între acuzat și domnișoara Barlow a fost o cauză majoră de antagonism între acuzat și victimă și ca atare, susține acuzarea, a furnizat în ultimă instanță mobilul crimei. Intenția mea este de a explora mai în profunzime această relație.

– Foarte bine. Puteți continua.

– Mulțumesc, onorată instanță.

M-am întors din nou spre martorul din boxă.

– Domnule Radcliffe, v-am întrebat dacă știați de ce a fost invitată Millie Barlow la petrecere.

– N-am idee. V-am spus că n-o cunoșteam.

– Și atunci, am zis luând de pe masă o foaie de hârtie, de ce ați cumpărat o mașină sport nou-nouță și i-ați dăruit-o?

La început s-a fâstâcit, dar și-a revenit repede.

– N-am idee despre ce vorbiți.

– Vorbesc despre o Mazda Mx-5 Roadster de culoare roșu aprins, cumpărată în septembrie 2007 de la reprezentanța Mazda din Newbury...

Am consultat documentul obținut de Nikki vineri de la reprezentanța respectivă.

– ...la prețul de cincisprezece mii șapte sute cincizeci de lire.

Radcliffe a rămas tăcut în boxa martorilor, holbându-se la mine.

– Domnule Radcliffe, vinerea trecută, asistenta avocatului consultant care lucrează cu mine a vizitat acea reprezentanță, iar cei de acolo i-au spus că își amintesc că această mașină a fost achitată integral, cu un ordin de plată, lucru extrem de neobișnuit. Pe ordinul de plată nu era trecut numele cumpărătorului. Totuși, agentul de vânzări și-a amintit cumpărătorul și a putut să vă identifice din această fotografie.

Am ridicat broșura lucioasă pe care o luasem de la centrul ecvestru de nașteri la prima mea vizită, broșura ce avea pe prima pagină fotografia lui Roger și Deborah Radcliffe, zâmbind, aceeași broșură pe care i-o arătasem lui Patrick Hamilton, iar apoi lui Josef Hughes și lui George Barnett.

– Dacă doriți, îl pot chema ca martor pe agentul de vânzări al reprezentanței Mazda.

Am făcut o pauză; el n-a scos o vorbă.

– Domnule Radcliffe, puteți spune juriului, vă rog, de ce i-ați dăruit lui Millie Barlow o mașină nou-nouță?

– Nu vă privește! a replicat el sfidător.

A intervenit judecătorul.

– Domnule Radcliffe, veți răspunde la întrebare, mai puțin dacă doriți să susțineți că răspunzând ați putea să vă autoincriminați. Iar în acest caz, poliția ar putea fi interesată de chestiune.

Radcliffe a rămas tăcut câteva clipe, apoi a zâmbit.

– A fost un cadou pentru că a făcut treabă excelentă când s-a născut Peninsula. Ea a asistat la naștere. N-am vrut să-mi dau numele când am cumpărat mașina pentru că nu voiam ca Fiscul s-o considere plată pentru servicii prestate și să-i ceară să plătească impozit pe valoarea ei.

A zâmbit către jurați și a continuat râzând ușor:

– Îmi pare rău că am încercat să evit un mic impozit. Încercăm cu toții ocazional, nu-i așa? Voi plăti imediat impozitul cuvenit.

„S-a descurcat bine", mi-am zis. „A gândit rapid, date fiind circumstanțele."

– Nu a fost o plată pentru că Millie Barlow vă șantaja? l-am întrebat.

Zâmbetul i-a dispărut.

– Șantaj?! Asta e o aberație, a spus cu un aer încrezător.

M-am întors și i-am făcut semn cu mâna lui Nikki, care mă privea prin ochiul geam al ușii sălii de judecată. A intrat în sală, urmată de alți doi oameni. Toți trei nou-sosiții s-au înclinat ușor în fața judecătorului, apoi s-au dus și s-au așezat în spatele lui Eleanor și Bruce.

Am privit cum se șterge culoarea de pe fața lui Roger Radcliffe în timp ce se uita lung la nou-sosiți. S-a prins zdravăn cu mâinile de laturile boxei martorilor, ca pentru a nu cădea.

Josef Hughes și George Barnett stăteau neclintiți și-l priveau lung la rândul lor.

– Domnule Radcliffe, cunoașteți un individ pe nume Julian Trent? am întrebat.

De astă dată, reacția lui Roger Radcliffe a depășit fâstâceala. Mi-am dat seama după încordarea feței lui și după ușorul tic care a devenit vizibil la coada ochiului stâng. A rămas neclintit în boxă, dar eram sigur că, în spatele acelor ochi ca de oțel, creierul lucra cu repeziciune.

– Julian Trent este finul dumneavoastră, nu-i așa?

– Da, a spus el încet.

– Îmi pare rău, domnule Radcliffe, vreți să vorbiți mai tare? Juriul nu vă aude dacă șoptiți.

A sesizat ironia comentariului și mi-a aruncat o privire tăioasă.

Am observat că secțiunea presei se umpluse considerabil de la începutul zilei.

Evident, afară se aflase că se petrecea ceva. Detectivul inspector McNeile ședea pe un scaun pe rândul din fața secțiunii presei, urmărind și el cu mare interes desfășurarea ședinței.

– Acum, domnule Radcliffe, putem reveni la chestiunea șantajului?

– Nu știu la ce vă referiți, a răspuns, dar din jocul lui dispăruse încrederea în sine.

– Am auzit că ați cumpărat o mașină nouă și apoi i-ați dat-o lui Millie Barlow. E corect?

– Da.

– Îmi voi repeta întrebarea. (Am făcut o mică pauză.) I-ați dat lui Millie Barlow mașina ca plată fiindcă vă șantaja?

– Nu, asta e o absurditate totală!

Am mai adunat niște acte de pe masă.

– Acestea sunt extrase de cont. Extrasele de cont ale lui Millie Barlow. Ele arată că i se făceau plăți regulate, în afara salariului de la spitalul ecvin. Puteți explica aceste plăți?

– Firește că nu, a spus Radcliffe.

– Erau și ele plăți pentru șantaj, domnule Radcliffe, făcute de dumneavoastră?

– Nu, a răspuns el.

Dar unii jurați păreau sceptici.

– Domnule Radcliffe, am spus schimbând direcția, aveți vreodată nevoie de anestezice la maternitatea ecvină a centrului dumneavoastră?

– Nu, a răspuns el cu fermitate. Pentru ce să avem nevoie?

– Poate pentru o naștere prin cezariană, dacă mânzul nu se poate naște pe cale naturală?

– Nu, a spus el, revenind brusc pe un teren ceva mai sigur. Iapa ar fi transferată la unul din spitalele ecvine locale și anesteziată acolo.

– Și ce s-ar întâmpla dacă un mânz s-ar naște extrem de malformat sau orb?

– E un lucru foarte rar.

– Dar trebuie să se fi întâmplat cel puțin o dată sau de două ori în experiența dumneavoastră. Mânzul ar fi eutanasiat imediat?

Își dădea seama unde bat și nu-i plăcea deloc.

– Presupun că da.

– Şi în acest scop nu se foloseşte o doză foarte mare de anestezic barbituric, un anestezic barbituric ca tiopentalul, de exemplu? l-am întrebat.

– N-am de unde să ştiu.

– Domnule Radcliffe, am spus schimbând iarăşi subiectul, cunoaşteţi un individ pe nume Jacques van Rensburg?

– Nu cred, a răspuns el, dar a început să asude.

– Poate că l-aţi cunoscut simplu drept Jack Rensburg. A lucrat pentru dumneavoastră ca îngrijitor.

– În sezonul de fătare avem o mulţime de îngrijitori, care vin şi pleacă cu regularitate. Am avut o mulţime de Jack.

– Poate că vă pot ajuta. Am o fotografie de-a lui.

Am scos dintr-o cutie teancul de fotografii cu Millie şi mânzul şi le-am dat aprodului, care a înmânat una judecătorului, una acuzării, şase juriului şi, în sfârşit, una lui Radcliffe, în boxa martorilor.

Acesta îşi recăpătase cât de cât culoarea în obraji, dar acum a pălit din nou.

– Domnilor şi doamnelor juraţi, am spus, veţi vedea că fotografia înfăţişează un mânz nou-născut. Femeia din imagine este Millie Barlow, chirurgul veterinar care a fost prezent la naştere, iar bărbatul din spatele ei, în picioare, este Jacques van Rensburg. Nu-i aşa, domnule Radcliffe?

– Dacă spuneţi dumneavoastră...

– Da, spun. Iar mânzul este Peninsula, calul care a devenit un campion atât de mare. Nu este aşa?

– Ar putea să fie. Nu-mi dau seama. Mulţi mânji seamănă între ei.

– Fireşte, am spus. Dar vă asigur că mânzul din imagine este Peninsula. El a fost primul mânz la a cărui naştere Millie Barlow a asistat singură. Era atât de mândră de cal şi de rolul pe care-l jucase în viaţa lui, încât avea un exemplar din această fotografie într-o ramă de argint. Nu-i aşa, domnule Radcliffe?

– N-am idee.

– După moartea surorii sale, Scot Barlow a cerut fotografia în ramă de argint, s-o aibă la el acasă ca amintire durabilă despre sora lui, dar fotografia a fost scoasă din ramă şi luată din casa lui Scot Barlow în seara când acesta a fost omorât. De ce credeţi că s-a procedat aşa?

– N-am idee, a repetat el.

– Vă afirm, domnule Radcliffe, că fotografia a fost luată pentru că era folosită de Scot Barlow ca să vă şantajeze aşa cum vă şantajase anterior sora lui. Nu-i aşa?

– Nu. E o aberație! Nu știu despre ce vorbiți.

– Jacques van Rensburg mai lucrează la dumneavoastră? l-am întrebat.

– Nu. Nu cred că mai lucrează.

– Nu, am spus. Nici n-ar avea cum, nu-i așa? Pentru că e mort. Nu-i adevărat, domnule Radcliffe?

– N-am idee, a repetat iarăși.

– O, ba da, cred că aveți. Jacques van Rensburg a plecat în vacanță în Thailanda, nu-i așa?

– Dacă spuneți dumneavoastră, a replicat Radcliffe.

– Nu dacă spun eu, domnule Radcliffe, am zis scoțând încă o foaie de hârtie din stiva mea. Departamentul sud-african al Afacerilor Interne din Pretoria spune. A plecat în Thailanda în vacanță și nu s-a mai întors. Știți, domnule Radcliffe, de ce nu s-a întors?

Roger Radcliffe a rămas tăcut în boxa martorilor.

– Nu s-a întors pentru că, așa cum arată evidențele guvernului sud-african, s-a înecat pe plaja Phuket, din cauza Marelui Tsunami asiatic. Știți, domnule Radcliffe, când s-a produs Marele Tsunami asiatic?

Radcliffe a clătinat din cap și a privit în pământ.

– E numit uneori tsunami-ul de Boxing Day, nu-i așa, domnule Radcliffe? Pentru că a survenit la 26 decembrie. Nu-i așa?

El nici măcar n-a încercat să răspundă. Am continuat:

– Ceea ce înseamnă că, din moment ce Jacques van Rensburg s-a înecat în Thailanda la 26 decembrie 2004, această fotografie a fost făcută negreșit înainte de Crăciunul din acel an. Ceea ce înseamnă de asemenea, nu-i așa, domnule Radcliffe, că deși actul de naștere depus de dumneavoastră la Weatherbys spune altceva, Peninsula s-a născut negreșit înainte de 1 ianuarie 2005 și ca urmare, oficial, avea patru ani când a câștigat premiul de două mii de guinee și Derby-ul anul trecut, nu trei ani, cum cer regulile curselor?

O perioadă care a părut o veșnicie, liniștea din sala de judecată a fost întreruptă numai de scârțâitul creioanelor care se mișcau rapid pe carnete în secțiunea presei și de un mic oftat al lui Deborah Radcliffe, așezată în secțiunea publicului.

Judecătorul se uita insistent la Roger Radcliffe, care stătea tăcut în boxa martorilor, cu capul în jos.

– Ei bine? i s-a adresat judecătorul. Martorul este rugat să răspundă la întrebare. Peninsula avea patru ani când a concurat la Derby?

Radcliffe a ridicat o idee capul.

– Refuz să răspund, pe temeiul că m-aş putea autoincrimina.

Probabil că n-aveam să obţinem ceva mai aproape de o mărturisire. Dar încă nu terminasem cu el.

– Domnule Radcliffe, am spus, aţi omorât-o pe Millie Barlow pentru că a continuat să vă şantajeze după ce Peninsula a câştigat Derby-ul?

El a ridicat capul cu un gest brusc şi s-a uitat la mine.

– Nu.

– Şi apoi l-aţi omorât pe Scot Barlow când acesta a preluat pretenţiile de şantaj ale răposatei lui surori?

– Nu, a repetat el.

– Sau finul dumneavoastră, Julian Trent, a fost cel care a înfăptuit în realitate acea a doua crimă, la instrucţiunile dumneavoastră, după ce aţi făcut uz de intimidare asupra acestor oameni nevinovaţi spre a-i obţine eliberarea din închisoare, tocmai în acest scop?

Am făcut semn cu mâna dreaptă spre Josef Hughes şi George Barnett, aflaţi în spatele meu. Atitudinea lui Radcliffe s-a făcut în sfârşit ţăndări.

– Ticălosule! mi-a strigat. Ticălos nemernic! Te omor şi pe tine!

A încercat să iasă din boxa martorilor, dar făcuse numai doi paşi spre mine când s-a trezit înconjurat de gardienii tribunalului şi de poliţişti. Judecătorul a lovit cu ciocanul în masă şi s-a reinstaurat pentru scurt timp liniştea.

– Onorată instanţă, apărarea a încheiat, am spus şi m-am aşezat.

Perry Mason însuşi ar fi fost mândru de mine.

Judecătorul a întrerupt şedinţa de judecată pentru pauza de prânz, în timp ce detectivul inspector McNeile îl aresta pe Roger Radcliffe. Bărbatul pe care ajunsesem să-l cunosc drept „şoptitorul" era scos din tribunal şi încă mai scuipa obscenităţi spre mine.

Onctuosul avocat al acuzării a venit la mine şi mi-a strâns ferm mâna.

– Bine lucrat! a spus el cu căldură vizibilă. Nu avem norocul să vedem prea des aşa ceva într-un tribunal englezesc.

– Mulţumesc. Intenţionez să cer achitarea.

– Depinde de judecător, bătrâne, a spus el. Voi cere instrucţiuni de la SPR, dar nu cred că vor exista obiecţii din partea noastră.

În spatele meu, Eleanor îmi masa umerii.

– Ai fost sclipitor! Absolut sclipitor.

M-am întors și i-am surâs. În spatele ei se aflau Josef Hughes și George Barnett, zâmbind cu așa o poftă, de-ai fi zis că zâmbetele se vor demoda curând.

– Voi doi vă puteți recăpăta respectul de sine, le-am spus. Fără voi aici, cred că individul ar fi mers la cacealma și poate ar fi scăpat cu bine.

Au zâmbit și mai larg, dacă asta era cu putință, mi-au strâns mâna, apoi au dat noroc între ei.

– Ce ziceți de o cafea? i-am întrebat.

În timp ce ieșeam din tribunal, am dat nas în nas cu părinții lui Scot Barlow. Domnul Barlow, un om voinic, stătea locului și se uita de sus în jos la mine, blocându-mi calea spre ușă. Am așteptat în fața lui, privindu-l țintă la rândul meu. Mă întrebam dacă e mulțumit sau nu. Tocmai aflase adevărul despre ucigașul copiilor săi și despre motivul crimelor, dar descoperise totodată că amândoi fuseseră șantajiști. În cele din urmă a înclinat capul o dată, apoi s-a dat la o parte ca să mă lase să trec.

Eleanor, Josef, George, Bruce, Nikki și cu mine ne-am așezat la o masă din cantina cu autoservire aflată pe holul principal al tribunalului, să bem cafea de la automat, din pahare subțiri de plastic maro, ciocnind pentru reușita noastră.

– Dar de ce era atât de importantă vârsta calului? a întrebat Bruce. Ce dacă respectivul cal era cu un an mai mare decât ar fi trebuit când a concurat la Derby? Știu că asta a însemnat înșelătorie, dar chiar a meritat să fie omorât un om pentru asta? A fost doar o cursă!

– Poate că a fost „doar o cursă", am spus, însă cursele de cai sunt o afacere de foarte mari proporții. Peninsula a fost vândut pentru prăsilă pe șaizeci de milioane de dolari americani. Și a meritat atâta amar de bănet, în principal, tocmai pentru că a câștigat acea cursă drept cal de trei ani, concurând cu alți cai de trei ani. Numai caii de vârsta asta au voie să concureze la cursele „clasice" din Anglia.

– Nu mi-am dat seama, a spus Bruce.

– Peninsula a fost vândut pe bază de acțiuni, șaizeci la număr. Radcliffe spune că și-a păstrat două, așa că mai există cincizeci și opt de acționari care i-au plătit lui Radcliffe un milion de căciulă. Presupun că cei mai mulți dintre ei își vor vrea în curând banii înapoi. Povestea va deveni foarte urâtă.

– Dar de ce n-a înregistrat Radcliffe calul cu vârsta corectă și să-l fi înscris la cursă cu un an înainte? a întrebat Josef.

– Majoritatea mânjilor de curse se nasc între 1 februarie și sfârșitul lui aprilie, am explicat. Șmecheria constă în a împerechea iepele la momentul potrivit, în așa fel încât mânjii să vină pe lume cât mai curând posibil după începutul anului, ceea ce înseamnă că sunt cât de maturi posibil, fără să fie oficial cu un an mai bătrâni. Probabil că Peninsula trebuia să se nască foarte devreme la începutul anului și s-a născut prematur. Pesemne că Radcliffe a hotărât să-i țină în secret nașterea până în ianuarie. Dacă ar fi înregistrat-o corect în decembrie, Peninsula ar fi avut oficial vârsta de un an când, biologic, n-avea nici măcar o lună. Ar fi fost extrem de dezavantajat între caii clasificați ca având aceeași vârstă, dar născuți aproape cu un an întreg înaintea lui. Foarte probabil, ar fi fost chiar și așa un cal bun, dar nu excepțional. Nu atât de excepțional încât să merite șaizeci de milioane. Ca să nu mai amintesc de premiile în bani la toate cursele, pe care Radcliffe va trebui acum să le restituie.

– Însă Millie știa adevărul, fiindcă fusese de față la nașterea lui Peninsula, a spus Eleanor.

– Exact. Probabil că Radcliffe a plătit-o ca să-i închidă gura. Dar poate că ea s-a lăcomit, și asta a costat-o viața. Am avut mare noroc că ai reușit să găsești poza aceea cu Millie și Peninsula mânz. Partea caraghioasă e că dacă Radcliffe n-ar fi luat fotografia din ramă, acasă la Scot Barlow, nu mi-aș fi dat seama că e importantă.

– De unde ai știut de mașina lui Millie? a întrebat Eleanor.

– Am început să am bănuieli când n-am reușit să găsesc în extrasele de cont ale lui Millie plăți regulate către nici o firmă de finanțare auto. Și nu exista nici o plată unică, de proporții, în preajma datei când mi-ai spus tu că a cumpărat-o. Așa că am trimis-o pe Nikki la reprezentanța din Newbury, să pună niște întrebări. Am aflat că Radcliffe avea o legătură cu Julian Trent abia vineri, când le-am arătat lui Josef și George fotografia lui și le-am văzut reacțiile.

– Cum rămâne cu Trent? a întrebat George. Ce se va întâmpla cu el?

– Sper că e căutat de poliție pentru uciderea lui Barlow, am spus. Până atunci, am de gând să mă țin la mare distanță de el.

– Și noi la fel! a replicat George.

Evident, încă-l mai înspăimânta perspectiva de a da nas în nas cu tânărul domn Trent. Și cu motive întemeiate.

Capitolul 12

Când ședința de judecată s-a reluat, la ora două, nici măcar n-a trebuit să înaintez vreo solicitare. Judecătorul a întrebat acuzarea care este poziția Coroanei, iar avocatul acuzării a afirmat că a primit instrucțiuni să nu se opună cererii. Apoi judecătorul a instruit jurații să dea verdictul „nevinovat", iar Steve Mitchell a fost lăsat să iasă din boxa acuzaților.

Povestea se aflase cu repeziciune; în fața clădirii tribunalului se afla o mare de reporteri și camere de filmat când Bruce și cu mine am ieșit, împreună cu Steve Mitchell, pe la ora trei, întâmpinați de un zid de blițuri. Pe când marea de reporteri ne înghițea, Eleanor a strigat că merge să aducă mașina. N-am fi avut nici o șansă să găsim un taxi, cu mulțimea aceea în jur.

– Ai grijă! i-am strigat, cu gândul la Julian Trent, dar ea plecase deja.

Steve și Bruce au răspuns la întrebări până când aproape au răgușit ca urmare a faptului că trebuiau să se facă auziți peste zgomotul traficului și peste zarva generală, și chiar și pe mine m-au convins niște reporteri să fac un comentariu, două. Am avut grijă să nu spun lucruri care ar putea fi relevante în noul proces. În cele din urmă, pentru că li se apropiau termenele-limită, reporterii au început să ne împrăștie și să ne lase în pace.

– Afurisit de minunat, Perry! mi-a spus Steve strângându-mi mâna cu putere. Aproape la fel de bine ca victoria în Națională. Îți mulțumesc din inimă!

Am hotărât să nu amintesc de onorariul meu – cel puțin nu deocamdată.

Bruce și Steve au plecat împreună pe jos, iar eu am reintrat în clădire ca s-o aștept pe Eleanor cu mașina. M-am hotărât să-l sun pe tata.

– Salut, tată, am spus când a răspuns. Cum merge treaba?

– Mă bucur că sunt acasă! a replicat el.

Au început brusc să-mi răsune în minte clopote de alarmă.

– Cum adică, te bucuri că ești acasă?

– Am ajuns aici acum vreo zece minute. Am plecat de la hotel imediat ce am primit mesajul tău.

– Dar eu n-am lăsat nici un mesaj nimănui!

– Ba ai lăsat, a zis el cu convingere. Pe telefonul ăsta. O chestie dintr-aia text. Stai nițel.

L-am auzit cum apasă pe butoane.

– Uite-l! „Bună, tată. Totul e bine. Te rog, du-te acasă cât de repede poți. Te iubesc. Geoffrey."

– La ce oră l-ai primit? l-am întrebat.

– Dimineață pe la zece și jumătate. Bătrânul meu Morris e mai nou cam încet pe autostradă.

La zece și jumătate, Radcliffe se afla deja în boxa martorilor. Mesajul fusese trimis precis de Julian Trent.

– Credeam că ți-am zis să nu spui nimănui unde ești!

– Nici n-am spus, a replicat el, părând lezat. N-a știut nimeni în afară de tine.

– Dar cine mai știa numărul telefonului aceluia?

– O, i-am sunat pe Beryl și Tony sâmbătă și li l-am dat. Sunt vecinii mei. În caz că se întâmplă ceva cu casa.

Mi-l imaginam pe Julian Trent apărând și găsind casa pustie și întrebându-i pe vecini, în cel mai fermecător stil al lui, dacă știu unde a plecat domnul Mason.

Am spus pe un ton imperativ:

– Tată, te rog, ieși din casă, urcă în mașină și du-te oriunde. Doar depărtează-te de casă.

– Pentru ce Dumnezeu? a întrebat el iritat. Abia m-am întors!

– Tată, te rog, fă-o, și chiar acum!

– Of, bine! Am să-mi fac doar o ceașcă de ceai.

– Te rog, tată, am spus și mai imperativ. Lasă ceaiul. Du-te acum!

– Bine, a spus, arătându-și din nou iritarea. Ești un băiat ciudat.

– Tată, ia telefonul cu tine. Te sun din nou în câteva minute.

Eleanor a apărut cu mașina în fața clădirii tribunalului; m-am îndreptat spre ea, șchiopătând, cât de repede am putut.

– Pornește, i-am cerut imperativ în timp ce mă chinuiam să urc. Drept

înainte. Tata a plecat acasă și cred că Julian Trent e undeva în bungalow-ul lui. Trent i-a trimis azi-dimineață un mesaj din partea mea, în care-i spunea să se întoarcă acasă cât de curând posibil.

– O, Dumnezeule! a exclamat Eleanor apăsând cu putere accelerația.

– Sun la poliție.

Am format 999 și operatorul de urgență a răspuns aproape imediat. Eleanor a evitat câțiva stâlpi scunzi de interzicere a accesului și a pornit pe strada Cornmarket, de regulă rezervată pietonilor, dar care era cea mai bună scurtătură prin oraș. În scurt timp goneam pe St Giles, îndepărtându-ne de centrul orașului.

Am auzit cum poliția răspunde la apel, iar operatorul a dat numărul meu de telefon.

– Da, a spus în cele din urmă un polițist. Cu ce vă pot ajuta?

Am încercat să explic că tatăl meu se afla în pericol din cauza unui posibil intrus.

– Așadar, în acest moment nu există un intrus în casă? a replicat polițistul.

– Nu. Dar cred că ar putea să fie afară.

– Nu putem trimite echipaje de urgență doar pentru că oamenii cred că ar putea să aibă necazuri cândva, în viitor, nu-i așa, domnule?

– Uitați ce e, sunt avocat pledant și am avut un proces la Tribunalul Regal din Oxford și vă spun că am motive foarte întemeiate să cred că tatăl meu s-ar putea afla în mare pericol. Sunt chiar acum în drum spre casa lui, dar mai durează cel puțin douăzeci de minute până ajung. Vă rog, puteți trimite imediat o mașină de patrulă?

– Voi face tot ce pot, domnule. Voi înregistra incidentul ca prioritate, însă va dura ceva timp până va ajunge o mașină în partea aceea din Northamptonshire.

– Nici o speranță, i-am spus lui Eleanor în timp ce închideam.

Am format iarăși numărul tatălui meu.

– Ai ieșit din casă?

– Aproape, a spus el.

– Ce-ai făcut până acum? l-am întrebat cu exasperare – trecuseră cel puțin zece minute de când îl sunasem prima oară.

– Am căutat micul cadou pe care l-am cumpărat în Sidmouth pentru Beryl și Tony. Știu că e undeva în valiză.

– Tată, te rog! aproape am strigat la el. Ieși din casă chiar acum!

– Aha! a exclamat el triumfător. L-am găsit.

– Bun. Acum ieşi din casă şi nu te întoarce.

– Stai o clipă. E cineva la uşă.

– Nu deschide! am strigat în telefon, dar, evident, nu m-a auzit.

Telefonul a rămas conectat, în mâna lui, şi am putut auzi slab schimbul de replici ce avea loc în pragul casei tatălui meu.

– Ce vrei? l-am auzit pe tata.

A urmat o replică a vizitatorului, pe care n-am prins-o, apoi l-am auzit din nou pe tata, cu glasul acum plin de îngrijorare.

– Nu mă interesează să cumpăr. Te rog, pleacă.

Dintr-odată s-a auzit o trosnitură şi linia telefonică a amuţit.

Am sunat repede pe numărul de fix, însă telefonul a tot sunat şi iar a sunat, până când, în cele din urmă, cineva a ridicat receptorul, după care linia a amuţit. Am încercat din nou, dar de astă dată n-am auzit decât tonul de ocupat.

– O, Dumnezeule mare! Cred că tocmai a sosit Julian Trent.

Eleanor a apăsat acceleraţia până la podea în timp ce ne înscriam pe şoseaua dublă A34, spre nord. Din fericire, circulaţia de la ora de vârf încă nu începuse de-a binelea, aşa că am zburat ca un bolid spre intersecţia cu autostrada, iar de acolo, pe M40, cu o viteză ucigaşă.

– Mai sună o dată la poliţie, a propus Eleanor.

De data asta mi s-a făcut legătura cu alt poliţist, care a promis să trimită imediat o maşină de patrulă.

– Cât va dura? l-am întrebat.

– Circa douăzeci de minute. În cel mai bun caz. Poate mai mult. Maşina de patrulă trebuie să vină din Towcester.

– Douăzeci de minute! am repetat. Nu-mi vine să cred! Vă rog, trimiteţi pe cineva acolo cât de repede puteţi.

Eleanor conducea ca o posedată, depăşind un camion pe latura exterioară a unui rond la care a făcut dreapta şi apoi făcând un grup de mame şi copii de doi-trei ani care traversa strada să sară care încotro ca să-şi salveze viaţa. Dar am ajuns teferi în Kings Sutton în timp-record, iar ea a oprit unde i-am spus, după colţ, unde nu puteam fi văzuţi din bungalow-ul tatei.

– Aşteaptă aici, i-am spus în timp ce mă chinuiam să cobor din maşină cu cârjele. Arată-le poliţiştilor, când sosesc, care e casa.

– De ce nu aştepţi poliţia?

A venit la mine, ocolind maşina, şi mi-a luat mâna.

– Te rog, vrei să aștepți?

– Eleanor, iubito, tatăl meu e acolo, înăuntru, singur cu Julian Trent!

Eleanor m-a prins în brațe și m-a strâns cu putere.

– Atunci ai grijă, domnule avocat pledant. Te iubesc.

– Eu te iubesc mai mult, am spus, dar apoi am împins-o ușurel – aveam treabă.

Am înaintat cu grijă pe o bordură de iarbă și apoi de-a lungul laturii înguste a bungalow-ului, până la ușa din față. Aceasta stătea larg deschisă. N-am văzut nimic neobișnuit, exceptând telefonul mobil care zăcea pe jos, cu capacul din spate ieșit și bateria în apropierea lui.

Am intrat în hol, dorindu-mi în sinea mea să nu fac atâta zgomot cu cârjele când le puneam în contact cu dușumeaua din scânduri groase. Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Traversând holul, l-am auzit pe Julian Trent cu bâta lui de baseball în dormitoare, făcând sistematic în casa tatălui meu ce făcuse și într-a mea.

M-am uitat în camera de zi. Tata zăcea pe covor cu fața în jos, iar din cap i se prelingea sânge. M-am dus repede la el și m-am aplecat, folosind drept sprijin capătul canapelei. L-am întors puțin pe o parte și am văzut că fusese lovit cu brutalitate peste față și că avea o rană urâtă în dosul urechii drepte. Nu-mi dădeam seama dacă respiră sau nu și am încercat, fără succes, să-i găsesc pulsul la gât. Totuși, tăieturile de la cap continuau să sângereze puțin, ceea ce-mi dădea oarecare speranță.

„Unde-s blestemații de polițiști?!“ m-am întrebat.

Zarva distrugerii din dormitoare a încetat pe neașteptate și am auzit pașii lui Trent întorcându-se pe coridor. M-am luptat să mă ridic și m-am ascuns în spatele ușii deschise a camerei de zi.

Tata a gemut.

Trent l-a auzit și s-a oprit în prag. M-am uitat în jos, spre podea, la tata, și mi-am dat seama cu groază că-mi lăsasem o cârjă chiar lângă el, pe covor.

Acum era prea târziu s-o recuperez.

Trent a intrat în camera de zi. M-am lipit cu putere de perete, după ușă. Vedeam capătul bâtei de baseball, pe care o ținea întinsă în fața lui.

– OK, a spus el tare în mijlocul tăcerii, făcându-mă să tresar. Știu că ești aici. Arată-te!

Ușa a fost smucită, expunându-mi ascunzătoarea. Și iată-l, legănând bâta de baseball și zâmbind.

– E timpul să închei o afacere neterminată, a spus el cu mare plăcere.

– N-o să-ți ajute la nimic, am replicat sfidător. Nașul tău a fost arestat azi-dimineață la tribunal și poliția vine încoace să te aresteze.

Părea să nu-i pese câtuși de puțin.

– În cazul ăsta aș face bine să mă grăbesc, a zis nonșalant. Ce păcat! Plănuisem să te omor cu încetul și să savurez totul.

Și-a rotit bâta de baseball spre capul meu atât de iute, încât aproape că m-a prins pe nepregătite. M-am ferit în ultima clipă; bâta de lemn a izbit cu un sunet înfundat peretele, chiar acolo unde se aflase capul meu cu doar o fracțiune de secundă înainte. M-am îndepărtat de el cu un fel de salt, țopăind nebunește într-un picior. „N-am încotro, va trebui să pun și celălalt picior în pământ și să sper că genunchiul îmi va susține greutatea", mi-am spus. Am încercat asta în timp ce traversam camera, dar eram prea încet și Trent a avut timp să se întoarcă și să lanseze bâta, nimerindu-mi bicepsul stâng cu o lovitură razantă, chiar deasupra cotului. Lovitura n-a fost în plin, dar chiar și așa, brațul meu a amorțit, devenind inutil.

M-am sprijinit de perete, lângă fereastră, respirând greoi. După cele două luni de inactivitate în urma cursei de la Cheltenham, eram într-o formă disperat de proastă. Bătălia asta avea să se încheie mult prea curând pentru gustul meu.

Trent a înaintat spre mine, rânjind cu gura până la urechi, și a ridicat bâta ca să lovească din nou. Am rămas absolut neclintit și l-am privit țintă. Dacă voia să mă omoare, va trebui s-o facă în timp ce-l priveam. N-aveam de gând să mă fac covrig și să-l las să mă izbească peste ceafă.

În ultima clipă m-am lansat într-un salt spre stânga și bâta a lovit iarăși peretele, deasupra umărului meu stâng. Am înșfăcat-o cu mâna dreaptă, cea bună, și cu stânga cea aproape inutilă. M-am agățat de bâta aceea ca să-mi salvez viața.

Cum aveam ambele mâini deasupra umerilor, corpul meu era complet neprotejat. Trent și-a desprins de pe bâtă mâna dreaptă și m-a pocnit cu pumnul în stomac, cu toată puterea.

A fost o eroare fatală din partea lui. Evident, nu știa de carapacea de plastic dur pe care încă o mai purtam pe sub cămașa apretată.

A țipat – un țipăt prelung, puternic, chinuit.

Probabil că ar fi fost totuna dacă izbea un zid de cărămidă. Oasele mâinii sale probabil că au plesnit și s-au despicat la impact. A scăpat bâta de baseball din cealaltă mână și s-a lăsat în genunchi, evident cuprins de durere, strângându-și încheietura mâinii drepte.

Dar n-aveam de gând să-l las să scape chiar așa ușor. Am luat bâta și l-am lovit cu ea, fracturându-i audibil mandibula și trimițându-l la podea, aparent inconștient.

M-am așezat pe brațul canapelei și m-am uitat pe fereastră. Tot nu se vedea nici urmă de băieți în albastru, însă acum nu mai eram așa de îngrijorat. Am luat telefonul și am chemat o ambulanță. Apoi m-am dus la tata. Respira perceptibil, dar superficial, și simțeam un puls slab la încheietura mâinii. L-am mutat în poziția de revenire, iar el a gemut recunoscător. I-am mângâiat părul.

Julian Trent a gemut slab, așa că m-am așezat la loc pe brațul canapelei și m-am uitat la el cum zăcea pe mochetă, în fața mea – tânărul care provocase atât de multă nefericire atâtor oameni nevinovați.

A început să se miște, trăgându-și picioarele sub el, așa că a ajuns să stea în genunchi pe podea, cu spatele la mine și cu capul plecat. Sub ochii mei, a ridicat o idee capul, încercând să ajungă cu mâna stângă, încet, la bâta de baseball pe care o așezasem pe canapea, lângă el.

M-am întrebat dacă va capitula vreodată.

M-am aplecat repede și am luat bâta înainte s-o poată ajunge. El însă și-a folosit mâna stângă ca să se propească în perne, de parcă ar fi vrut să încerce să stea în picioare.

„Nu“, mi-am dat seama brusc. „Nu va capitula niciodată.“

Poate că Eleanor și cu mine ne vom construi o viață împreună, dar va exista întotdeauna spectrul lui Julian Trent, planând în apropiere, așteptând la nesfârșit ocazia de a egala scorul. Chiar dacă ar fi fost condamnat pentru uciderea lui Scot Barlow, avea să petreacă pur și simplu acel timp plănuind finalizarea „afacerii neterminate“. La fel ca Josef Hughes și George Barnett, nu ne vom elibera niciodată de frică. Nu atât timp cât trăia Julian Trent.

În dreptul civil, autoapărarea se numește „apărare absolută“; adică nu doar atenuează o infracțiune, ci înseamnă că infracțiunea n-a existat din capul locului. Dar pentru ca justificarea autoapărării să aibă succes, trebuie aplicate două condiții. Prima: acuzatul a crezut sincer că este necesară forța pentru a se proteja? Și a doua: dacă a avut această convingere, atunci care a fost gradul rezonabil de forță cu care să răspundă la amenințare așa cum o vedea el?

Gradul de forță era cheia. Forța folosită nu trebuia să fi fost excesivă, iar dacă fusese, atunci făptașul făcuse doar ceea ce a crezut, sincer și in-

stinctiv, că este necesar pentru a sprijini legea, şi nu pentru a lua legea în mâinile sale în scopul răzbunării.

Am aruncat o privire pe fereastră. Tot nu se vedea nici urmă de poliţie, nici sosirea ambulanţei.

Julian Trent şi-a tras piciorul stâng în faţă şi a început să se ridice încet.

Trebuia să fie acum, ori niciodată.

M-am ridicat, am dus braţele sus deasupra capului şi l-am lovit din nou, coborând bâta cu putere şi lovindu-l peste baza craniului. S-a auzit un sunet cumplit, de oase zdrobite, iar el s-a lungit pe mochetă şi a rămas nemişcat.

Nu eram sigur dacă lovitura fusese fatală sau nu, însă trebuia să fie suficient. Mi-era greaţă.

Toată frustrarea şi frica din ultimele şase luni fuseseră investite în lovitura aceea, împreună cu mânia cauzată de pierderea bunurilor mele, furia aprigă pe care-o nutream faţă de el pentru că făcuse bucăţi fotografia cu Angela şi turbarea din cauza a ceea ce-i făcuse tatălui meu.

M-am aşezat iarăşi, calm, pe braţul canapelei. În sfârşit, se terminase. Făcusem doar ceea ce crezusem sincer şi intuitiv că era necesar ca să răspund la ameninţare aşa cum o vedeam, şi va trebui să-mi încerc norocul la tribunal.

M-am uitat încă o dată pe fereastră.

În sfârşit, am văzut doi poliţişti venind pe aleea de acces.

Dar acum aveam nevoie de ajutor de alt fel.

Am pus mâna pe telefon şi l-am sunat pe Arthur.

britanice National Hunt. A câştigat peste 350 curse, devenind Jocheu Campion în 1953 şi în 1954. A fost angajat ca jocheu al Majestăţii Sale Regina Elisabeta, regina-mamă, timp de patru ani, din 1953 până în 1957.

O nouă carieră strălucită

În 1957, când reflecta la încheierea vieţii sale de jocheu în urma unei căzături grave, Dick Francis a fost sfătuit de un agent literar să lucreze la autobiografia sa. În acelaşi an a fost invitat să scrie şase articole de fond pentru *Sunday Express* – va rămâne corespondentul pentru curse de cai al acelei publicaţii timp de şaisprezece ani. Cartea *The Sport of Queens* a fost publicată şi a primit recenzii calde, fiind urmată de patruzeci şi unu de romane thriller de top, începând cu *Dead Cert* (1962), biografia lui Lester Piggot şi o colecţie de proză scurtă. Dick Francis e primul care afirmă că iubita lui soţie, Mary, care a murit în 2000 – anul în care Francis a primit distincţia „Comandant al Ordinului Imperiului Britanic" –, a făcut parte integrantă din reuşita lui, documentându-se în vederea creării intrigilor şi cizelându-i scriitura.

Tatăl şi fiul

Felix Francis, al doilea dintre cei doi fii ai lui Dick şi Mary, a jucat şi el un rol esenţial în cariera de scriitor a tatălui său. L-a ajutat cu documentarea timp de peste patruzeci de ani, iar în 1991 a renunţat să mai predea fizica la nivel de performanţă pentru a gestiona afacerile tatălui. După moartea lui Mary, care a pus capăt unei căsnicii fericite ce a durat cincizeci şi trei de ani, Dick Francis, cu inima frântă, a afirmat că a încheiat-o cu scrisul. Apoi, în 2005, într-o vizită în Virginia, a întâlnit-o pe Dagmar Cosby, în vârstă de şaizeci de ani. Acesta a fost imboldul de care avea nevoie ca să ia din nou condeiul în mână. Felix a făcut documentarea pentru *Under Orders* (*La ordin* – 2006) şi a jucat un rol mai important în scrierea romanului *Dead Heat* (*Cursă spre moarte* – 2007). *Roba de mătase* reprezintă a doua colaborare între tată şi fiu şi este categoric o învingătoare din grajdul familiei Francis.